"cogito ergo sum"

HAYALET

Resimli Mecmua

Ağustos 2020

sayı 37

#sosyalmesafeyikoru

SAĞLIKLI KAL!

Sokaktaki canlar için kapınızın önüne bir kap yemek ve su koymayı da unutma.

Füme Fumetti

Julia

ve Arkadaşları

Dosya

H.P.Lovercraft

130 yaşında

Cthulhu

Comic Sohbet

Çizgi Romanda

"Yerel Doku"Yarışması Sonuçlandı

Yeni Çıkan Kitaplar

FANTASTİK Şiir

KARANFİLSİZ

Adalet Ağaoğlu

Atilla Bilgen, Bünyamin Tan, Gülhan Sevinç, Korkmaz Uluçay, Liza Çanakçı, Mesut Ekener
Mehmet Kaan Sevinç, Süheyl Toktan, Ümit Kireççi, Yusuf Gürkan

Hayalet
Ağustos 2020

Sayı: 37

Yayın yönetmeni
Mehmet Kaan Sevinç

Yayın Danışmanı
Süheyl Toktan

Editör
Atilla Bilgen

“ Yazar-Çizer Ekibi ”

Atilla Bilgen - Aynur Kulak

Bediha Yılmaz - Bünyamin Tan

Elvan Adıgüzel-Gülhan D Sevinç

Korkmaz Uluçay - Liza Çanakçı

Mehmet Kaan Sevinç

Mesut Ekener - Murat Yapıcıer

Ümit Kireççi - Yusuf Gürkan

Kapak İllüstrasyonu
Mehmet Kaan Sevinç

Grafik Tasarım
Gülhan D Sevinç

e-Mail
hayaleteposta@gmail.com

Editörden

Yaz mevsiminin kavurucu günlerinde kafa boşaltmak için tatile çıkıyor, ancak o boşluğu dolduracak kitaplardan nedense uzak duruyoruz. Oysa otellerde, plajlarda, yazlık evimizde ufacık dalgaların kıyıları tatlı tatlı döverken çıkardığı sesleri dinleyerek okumanın zevki, nefis bir anı olarak ömür boyu bizlerle kalır.

Unutmayın okumak başlı başına bir uğraştır, tatili, emekliliği yoktur. Bu yüzden yaz tatili çantamızı hazırlarken kitap, e-kitap okuyucu tabletlerimizi yanınıza almayı ihmal etmeyin.

Hayal'et Resimli Mecmua.

İçeri...

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

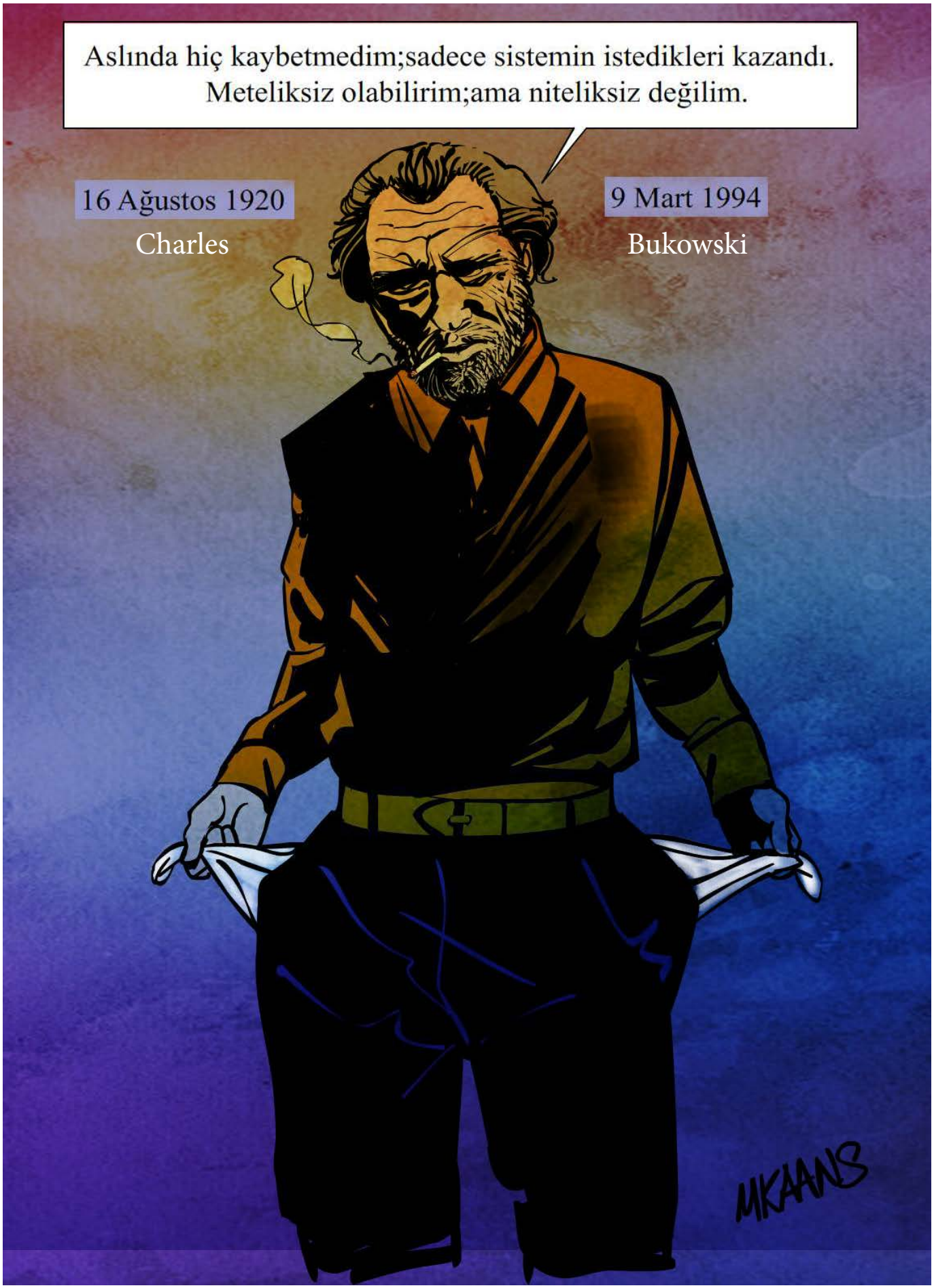

Ünlü Türk Karikatürist
TURHAN SELÇUK

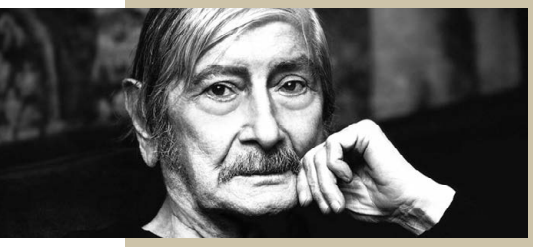

Ünlü Türk karikatürist TURHAN SELÇUK doğum günü nedeniyle, Google'da Doodle oldu.

Google hazırladığı özel Doodlelar ile sanatçıları, bilim insanlarını ve siyasi kişileri anmaya devam ediyor. Bu isimlerde biri de Türk karikatür ve çizgi roman sanatçısı Turhan Selçuk oldu. Türkiye'de ve dünyanın birçok karikatür müzesin de karikatürleri sergilenen Turhan Selçuk'un ünlü çizgi roman kahramanı **"Abdülcanbaz"** sanatçının doğumgünü 30 Temmuz da Google'da Doodle oldu.

30 Temmuz 1922 yılında Muğla'nın Milas ilçesinde doğan Turhan Selçuk'un ilk karikatürleri 1941'de Adana'da yayınlanan **Türk Sözü gazetesi i**le İstanbul'da yayınlanan **Kırmızı** ve **Beyaz**, **Şut spor** dergilerinde yayınlandı.

İlk olarak 1943'te Akbaba'da çalışmaya başlayan sanatçı, 1948'de Tasvir gazetesinde karikatürcü ve ressam olarak çalıştı. Selçuk daha sonra Refik Halit Karay'ın çıkardığı Aydede'de baş çizer oldu. Yeni İstanbul, Yeni Gazete, Akşam, Milliyet, Cumhuriyet gazetelerinde Akis, Yön, Devrim, Toplum dergilerinde çizdi. Kardeşi İlhan Selçuk'la birlikte 41 Buçuk (1952), Karikatür (1953) ve Dolmuş (1956) mizah dergilerini çıkardı.Sanatçı ayrıca Karikatürcüler Derneği'nin de kurucuları arasında yer alıyor.

1957'de Milliyet gazetesinde çizmeye başladığı Abdülcanbaz çizgi roman dizisi ile tanınan sanatçının bu karakteri tiyatro ve sinemada da canlandırıldı. Ayrıca Abdülcanbaz 1991 yılında PTT tarafından bir posta pulu üzerinde resmedildi.

"Barış ve Kitap" konulu karikatürü 1992'de Avrupa Konseyi'nin başlattığı kitap okuma kampanyasının afiş ve logolarında kullanıldı.

Milas Belediyesi tarafından 10 yıldır Turhan Selçuk anısına, ***"Uluslararası Turhan Selçuk Karikatür Yarışması"*** düzenlenmekte, sergilenmeye değer görülen ve ödül alan karikatürler **Turhan Selçuk Karikatürlü Ev'**de sergilenmektedir.

Ümit Kireççi

LAL Kitap

"BENİ KAHRAMANIM YANSITIR!" YARIŞMASI

Çizgi roman okuru olmak demek okurun kahramanla özdeşlik kurması demektir. Çizgi roman okuru sıradan bir okurdan fazlasıdır ve okuduğu kahramanla bütünleşir. Onun aldığı nefesi alır, aşkına ortak olur, heyecanını hisseder, zaferini paylaşır, maceralarında yoldaşlık eder.

Çizgi roman okuruyla çizgi roman seçimi de bu özdeşleşmeye bağlı olarak gelişir. Kurgusal kahramanla okurun bağı güçlenir. Ve gün gelir çizgi roman okuru özellikle bir kahramanı diğerlerinden daha çok tercih etmeye başlar.

İşte o kahraman o okuru en iyi yansıtan kahramandır.

Çizgi roman okurlarına çağrıda bulunuyoruz: Sizi yansıtan kahramanınızı tanıtın, aranızdaki bağı kısa nedenleriyle yazın, çizgi roman seti kazanın, yazınız Hayal-Et e-Dergide yayınlansın.

Metnin Kuralları:

1 – Başlık

2 – Yazarın adı-soyadı / mail adresi

3 - Giriş cümlesi. Bu yazıyı ve kahramanı neden ele aldığınızı özetleyen bir-iki cümlelik giriş.

4 – Çizgi roman okuma serüveniniz ve kahramanınızla tanışma hikayeniz.

5 – Kahramanınızın kısa bir tarihçesi, genel bilgileri *(yaratıcısı, çizerleri, ilk yayın yılı, v.s.)*

6 – Kahramanınız sizi nasıl yansıtıyor? Hangi özellikleriniz ön plana çıkıyor? Sizi hiç etkiledi mi? Davranışlarınıza yön verdi mi? Beğenmediğiniz yanları da var mı?

7 – Özet kapanış cümleleri.

8 – Seçtiğiniz görselleri yazınıza uygun bulduğunuz yere yerleştirin. Ayrıca jpeg olarak e-postanıza ekleyin.

Yazım Kuralları:

- 12 punto
- Arial
- 1-2 sayfa

Yarışma tarihleri:

Bağlangıç – 5 Ağustos 2020

Yazı Teslim Tarihi – 20 Ağustos 2020

İletişim adresi:

croplatform@gmail.com

Bu yarışma **LAL Kitap, Çizgi Roman Okurları Platformu (ÇROP), Hayal-Et e-dergi** ortaklığıyla düzenlenmektedir.

(Bu bir ÇROP projesidir)

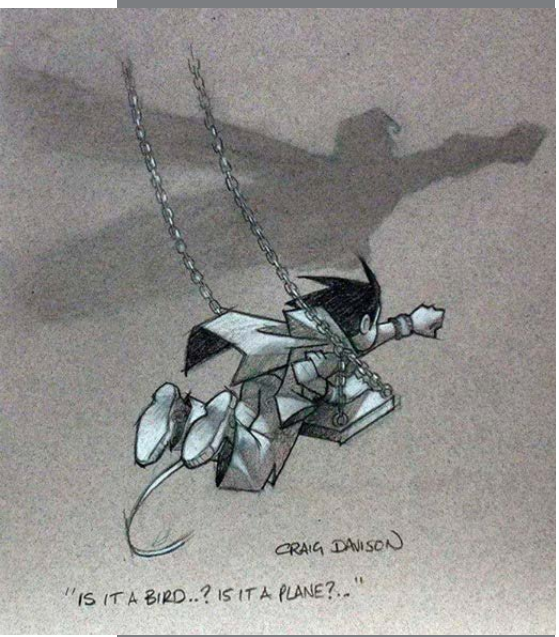

Öykü...

Ücra bir semtte bulunan gözlerden ırak bir apartmanın bodrum katındaki daireye girdiğimde üzerimde kolları uzun, boyu yere kadar inen bir cübbe, başımda beyaz takke, elimde tespih vardı. Dudaklarım sanki bir dua okuyormuşçasına kıpır kıpırdı. Oturmam için odanın ortasına konmuş yastığın yanına varınca durdum ve sağ elimle uzun siyah sakalımı sıvazlayıp el pençe ayakta dikilenleri sessizce süzdüm.

BİR ONLAR EKSİKTİ! 2

Maşallah Karayılan

Ücra bir semtte bulunan gözlerden ırak bir apartmanın bodrum katındaki daireye girdiğimde üzerimde kolları uzun, boyu yere kadar inen bir cübbe, başımda beyaz takke, elimde tespih vardı. Dudaklarım sanki bir dua okuyormuşçasına kıpır kıpırdı. Oturmam için odanın ortasına konmuş yastığın yanına varınca durdum ve sağ elimle uzun siyah sakalımı sıvazlayıp el pençe ayakta dikilenleri sessizce süzdüm. Bu göz kamaştırıcı halimle bir ermişe benzediğimden emindim, böyle düşünmeyecek kadar akıllı olanlar zaten cemaatime katılmazlardı! Azametimden etkilendiklerini hissedince oturmalarını işaret ettim. Ayakta kimse kalmayana kadar sabırla bekledim, ardından uzun cübbemi geriye doğru savurarak dizlerimin üstüne bağdaş kurdum. Fısıldanmaların dinmesini beklerken başımı öne eğmiş, bakışlarımı çektiğim tespihe vermiştim. Havada uçuşan sineğin kanat sesleri duyulmaya başladığında başımı ağır ağır kaldırıp gözlerimi cemaate yönelttim ve yumuşak, ikna edici bir ses tonuyla "İmdi kendimize gelme, fıtratımıza dönme vaktidir, vesselam." dedim. Dinleyenler haklısın dercesine başlarını sallarken hafifçe öksürüp kaldığım yerden konuşmaya devam ettim: "Hepinizin bildiği gibi korona denen nalet hayatımızı derinden etkiledi ve daha uzun süre etkileyeceğe benziyor. Şüphe yok ki bu bir imtihan… Hem de yaman bir imtihan…"

Sosyal mesafeye aldırış etmeksizin sıkışık bir düzende oturan cemaat hep bir ağızdan "Doğru söylüyorsun Hocam. Yaman bir imtihan bu." diyerek sözlerimi tasdik etti.

"Peki, bu virüs neden geldi?" diye sordum

"Sahi neden geldi Hocam?" diye sordu ön saflarda oturan birkaç kişi.

"Sen kalk meyhanelerde, barlarda, evinizde vur patlasın çal oynasın tarzında hayat sür, harama uçkur çöz sonra da utanmadan neden geldi diye bana sor! Bu nalet Rabbimizin bize kızgınlığının bir ifadesidir. Gaflet, isyan ve günahlarınıza karşı verdiği bir cezadır. İlahi bir ikazdır."

"O nasıl söz Hocam? Nasıl yaşadığımız bilirsin. Başkalarının günahını neden biz çekiyoruz?" diye sordu önde oturan zayıf, seyrek sakallı adam.

Gözlerini korkutmak amacıyla öfke dolu bir sesle "Nereden bileyim nasıl yaşadığınızı? Kapalı kapılar ardında kim bilir ne haltlar çeviriyorsunuzdur!" diye haykırdım.

"Tövbeler olsun Hocam." dedi beyaz sakallı yaşlı adam.

"Bre zındıklar haydi yapmadınız diyelim, peki yapanlara engel oldunuz mu? Olmadınız. Bu demektir ki en az onlar kadar suçlusunuz! Harama uçkur çözüp içki içmediniz, doğru, ama fener bu hafta ne yapacak, Galatasaray yenecek mi diye maçları kaçırmadınız, yok bu dizi harika, yok bu türkü güzel diye kalkmadınız televizyon başından. Vaktinizi böyle boş uğraşlarla geçireceğinize etseydiniz iman, bu nalet virüs imanınızın suyu hürmetine insanoğluna musallat olmazdı! Bu yüzden karşıma geçip ne yapacağız Maşallah Hocam diye boşuna ağlamayın. Bilesiniz vakit çok geç!

"Doğru söylüyorsun Hocam. Peki hatamızı nasıl telafi edebiliriz, bu saatten sonra yok mu bir çaresi?" diye sordu bıyıkları yeni yeni terleyen genç.

"Sizi gidi köftehorlar sizi! Yatın kalkın da başınızda benim gibi yufka yürekli bir hocanız var diye dua edin. İçinizde kötülük olmadığını bildiğimden elbette sizi böyle boynu bükük bırakmayacağım. Yapabileceğimi yapacağım elbette."

"Allah seni başımızdan eksik etmesin Hocam." diye inledi cemaat.

" Bu musibetten kurtulabilmeniz için elbette maddi ve manevi yükümlüleriniz olacak. Manevi yükümlülük olarak dudaklarınızdan duayı, yüreğinizden Allah korkusunu eksik etmeyeceksiniz."

"O iş oldu bil Hocam. Maddi yükümlülüğümüz ne ola?" diye sordu zayıf, seyrek sakallı adam.

"Sizi sizden çok düşünen hocanız bu musibet çıktı çıkalı ne uyudu ne de yemek yedi."

"Allah razı olsun Hocam" diye inledi cemaat.

"Neden? Çünkü mümin kardeşlerimi bu virüsten nasıl korurum diye düşünüp durdum. Allah'ıma şükürler olsun ki sonunda çaresini buldum ve korona denen naleti bu topraklara geldiğine pişman ettim."

"Allah ömrüne ömürler koysun Hocam." diye haykırdı cemaat.

"Uzun değil, sağlıklı ömür versin, yeter bana değerli mümin kardeşlerim. Onu da kendim için değil, başınız her sıkıştığında sizlere yardım edeyim diye istiyorum. İmdi değerli mümin kardeşlerim gelelim neticeye. Az evvel dediğim gibi korona denen bu naletten kurtulmanız için uzun zaman uykusuz, aç kaldım. Bundan şikâyetçi miyim? Asla ve kata! Çünkü sizlere hizmet benim için ibadettir! Uzun araştırma ve çalışmalarımın sonunda, ilimin, bilimin ve imanın ışığında koronayı bertaraf eden korunma muskası hazırlamayı başardım!

"Var olasın Hocam." diye inletti odayı cemaat.

"Bundan böyle ne maskeye ne de sosyal mesafeye ihtiyacınız olacak. Takın muskanızı gönül rahatlılığıyla çıkın sokağa, gidin işinize."

"Yırtık desene Hocam" dedi bıyıkları yeni terleyen genç.

"Hem de nasıl! Ancak nasılsa muskamız var maneviyatı ihmal etmek asla ve kata yok."

"Asla ve kata Hocam."dedi cemaat bir ağızdan.

"Hepinizin malumu hocanızın ne parada ne malda gözü var. Bir lokma bir hırka yeter de artar bana. Bu yüzden hazırladığım muskaları sadece maliyet fiyatına, elli liradan size takdim edeceğim. Ben aldım, karım çocuklarım ne olacak diye sakın düşünmeyin, zira çocuklarınız aynı zamanda benim çocuklarımdır, bu yüzden özel aile indirimi uygulayacağım. Hocam nedir bu aile indirimi diye merak ediyorsunuzdur. Hemen açıklayayım. Aile paketinde beş adet muska olup, ederi iki yüz elli değil sadece yüz yetmiş beş liradır. Komşusuna, arkadaşlarına alacaklara da aynı şartlarda komşu indirimi yapacağım. Ancak muskalarımız sınırlı sayıdadır ve maalesef yenilerini yapacak kadar kudretim yok. Bu yüzden şimdi aldınız aldınız, sonradan

pişman olup "Aman Hocam yaptık bir cahillik iki katını, üç katını vereyim derseniz bile bulamazsınız. "

"Hocan nereden temin edeceğiz bu muskaları?"diye sordu zayıf, seyrek sakallı adam.

"İşinizden gücünüzden olmayın diye muskaları bizzat ayağınıza getirdim. Yardımcım Veli'yi bilirsiniz."

"Biliriz Hocam." dedi cemaat bir ağızdan.

"İşte o Veli Allah rızası için sizlere kapıda yardımcı olacak, ücreti mukabilinde satış yapacak. "Muskayı aldım, ama içim yine de rahat değil hocam. Başka önlemler yok mu mu?" diye düşünen kardeşlerime sesleniyorum, düşünmeyi bir kenara bırakın, çünkü hocanız muskayla yetinmeyip ek önlemler de aldı! Koronayı yenme duası, ederi sadece on lira, koronayı evden savmanıza yarayacak okunmuş su, beş litrelik bidon sadece yüz lira. Bunları aldığınızda diyeceksiniz ki; muskamı takmışım, dua zırhına bürünmüş, okunmuş suyla silmişim evi, ne yapayım sosyal mesafeyi, ben Maşallah Hoca mesafesindeyim!"

Ayağa kalkmamla cemaat kapıya üşüştü ve Veli'nin sattığı muska, dua ve okunmuş sulara hücum ettiler. Hâsılat fena değildi! Paraları cübbeme özel olarak diktirdiğim cebe koyarken Veli'ye "Dua et de şu virüs birkaç ay devam etsin. Kısa zamanda köşeyi döeriz." dedim

"Krizi fırsata, maskeyi muskaya çevirdin ya helal olsun sana Maşallah!" dedi Veli

"İşi bileceksin, işi ayağına getireceksin Veli."

"Valla helal olsun sana. Nereden bulursun bu dümenleri? Neyse çıkalım şimdi. Rakıyı sabahtan atmıştım dolaba. Buz olmuştur şimdi buzzzz" dedi ve beni kutlamak amacıyla iki adım attı. Anında geri çektim kendimi ve "Bana yaklaşma Veli! Malüm korona var!"

"Taksak ya birer muska!"dedi gülerek.

"Bırak şimdi bu boş şeyleri de git ellerini güzelce yıka, maskeni tak ve sosyal mesafeyi koruyarak gidelim eve."

Kısa zamanda muska olayı kulaktan kulağa yayıldı ve satışlar patladı. Keyfime diyecek yoktu, ancak eşine, arkadaşlarına paket paket muska alanlardan biri koronaya yakalanınca dedikodular arttı. Bu yetmezmiş gibi Yetiş Zahide programında, muskada yazılanların bırakın duayı, Arapça bile olmadığı deşifre edilince iş polise intikal etti. Artık yakalanmam an meselesiydi.

Yirmi yedi mart akşamı polisler gelmeden evi terk ettim. Hava açık ve bulutsuzdu. Koronadan dolayı sokaklarda kimsecikler yoktu. Henüz iki adım atmıştım ki mavi bir ışık yukarıdan aşağıya hızla indi. Korkudan adeta donakalmıştım. Işık bedenimi kaplarken "Eşhedüüüü" diye bağırdım ama kimse duymadı. Gözümü açtığımda metal bir zemininde yatıyordum. İçerisi loş ve soğuktu ve odada benden başka iki kişi daha vardı.

HOMEROS HÜSNÜ

Korona virüs denen illet ortaya çıkınca, büyüklerimiz "Hayat evde güzeldir, oturun oturduğunuz yerde!" diye buyurdu. Emir yüksek yerden gelince sokak oldu bizlere haram! Evliler, sevgili yapanlar seslerini çıkartmadılar, ne de olsa dört duvar arasında yalnız değillerdi. Canları sıkıldıklarında karısıyla, sevgilisiyle iki duble atıp muhabbet ediyorlardı. Anlayacağınız onlar için bulunmaz nimetti. Benim gibi tek tabanca yaşayan garibanlar ise, gün sayan mahkûmlar gibi duvara çentik atıp durdu! Karantina ha bugün ha yarın bitecek diye beklerken, sonlanan evdeki rakı oldu! Her günüm zor olduğundan, zor günler için bir kenara atılmış param da yoktu, durum böyle olunca tekel bayisine ancak rüyalarımda uğruyor ve yine orada demleniyorum! Ama güzel kardeşim her gün de aynı mekâna gidilmez ki…

Bilmem kaç gündür evdeyiz ve yine bilmem kaç gündür lokantalar, meyhaneler kapalı. "Açık olsa ne yazar, gidecek paran mı var?" diye sormayın, gücenirim. Homeros Hüsnü gider! Zira lakabını aldığım büyüğüm gibi iyi bir anlatıcıyım. Dalarım anason kokulu ortamlara, keserim sağı solu. Bir köşede tek başına demleneni buldum mu, affetmem, çökerim yanına. O beni başından atmaya çalışırken süzerim inceden inceye. Halinden, tavrından, kelimelerinden derdini anlar, açarım bohçamı, çıkartırım hikâyelerimi. Önceleri ilgilenmez,

lakin anlattıkça hoşuna gider. O an önemli olan teklememektir. Makineli tüfek gibi tak tak konuşacaksın. Bir yerden sonra davetsiz misafir olduğumu unutur, merakla ağzımın içine bakar. Artık oltaya gelmiştir, hemen ikinci safhaya geçer ve anlattığım hikâyeyi çözümlediğim kadarıyla derdine bağlarım. Şaşırır. Gözlerini üzerime dikerek "Eeee" der, O an dut yemiş bülbül gibi susarım. "Ne duruyorsun, devam etsene." diye sorar. "Boğazım kurudu!" derim. Masadaki neredeyse yarılanmış ufağı işaret eder. Olumsuz anlamda başımı sallar ve "Hikâye uzun şişe yarım!" derim. "Beni ikna et bir büyük söylerim." dediğinde artık zokayı yutmuştur! Ne var ki yine de teslim olmam. Yüzümü buruşturarak masadaki mezelere bakarım. Tek başına oturduğundan ortalık fakirdir! "Bu masa bu muhabbeti kaldırmaz!" diye burun kıvırırken, öykünün devamıyla ilgili can alıcı birkaç kelime daha ederim. Dayanamaz ve garsonu çağırır. Anında idareyi ele alır, canımın her istediğini söylerim. Bozulur, karşı çıkar. "Güzel abiciğim hele bir dinle, memnun olmazsan hesaplar benden." diye bir zarf atarım önüne. Meraktan kıvrandığından kabul eder teklifimi. Bugüne kadar da yüzüm hiç kara çıkmadı, zira öğünmek gibi olsun, iyi bir anlatıcıyım ve anlattığım her öyküyü illaki derdiyle bağdaştırır ve bu da yetmez çözüm yolunu da gösteririm. Gecenin sonunda hem hesabı öder, hem de yeniden buluşmak için ısrar eder, çoğu kez de ya bir ufak yolluk verir, ya da cebime üç beş kuruş para bırakır. Ne mi anlatırım onlara? Elbette büyük üstat Homeros'un hikâyelerini! Söze Zeus'tan girer Hera'dan çıkar, Apollan'a bir işaret çakıp Poseidon'a gönderme yaparım.

Ahhhh şu meyhaneler kapanmasaydı bu salgın sayesinde yolumu ne güzel bulurdum! Neden mi? Çünkü bu virüsü kimin başımıza musallat ettiğini bir tek ben biliyorum! Ne yarasadan bulaştı, ne de laboratuar ortamında üretildi. İşin aslı…

Ama bu bilgi kuru kuruya anlatılmaz ki!

Bunca yıllık içiciliğim sekteye uğrayınca kafa dumanlandı, dumanlanınca da gördüğünüz gibi kendi kendime konuşur oldum. Ama ben bir anlatıcıyım. Konuşmadan duramam! İyi de kime? Söyleyeceklerim ne yatağımın ilgisini çeker, ne de içi her daim boş olan dolabın! Ya masanın? Bak o olabilir. Ne de olsa anason kokusuna aşina! O zaman ne duruyorsun Homeros, donat masayı.

Aklıma gelen düşünceyle bir bardağa çeşme suyu doldurdum, masaya koydum ve odanın diğer kösesine geçip bir süre masayı süzdüm. Ardından ağır adımlarla ilerledim, yanına geldiğimde hazır ola geçercesine topuklarımı birleştirip kollarımı gövdemin iki yanına koydum. Bu arada karnımı içeri çekmiş, başımı öne doğru uzatmıştım. Ardından tekmil verircesine bir nefeste "Bendeniz Homeros. Homeros Hüsnü! İzin verirseniz size eşlik etmek istiyorum."

"…"

"Tüm dünyayı etkisi altına alan ve milyonlarca insanın hastalanmasına sebep olan korona virüsünün nereden kaynaklandığını şüphesiz merak ediyorsunuzdur. Eşlik etmeme izin verirseniz seve seve işin içyüzünü anlatabilirim."

"…"

"Teşekkür ederim efendim." dedim ve bir sandalye çekip oturdum. İçinde rakı olduğunu varsaydığım bardağa gözümü dikerek "İnanmayacaksınız ama bu işler Apollon'un başının altından çıktı! Kim bilir yine kime kızdı da bu mereti başımıza musallat etti?"

"…"

"Apollon kim mi? Tanrılar tanrısı Yüce Zeus'un oğlu olur kendisi. Müzik ve sanat tanrısı olarak tanınmasına karşın, bilinmeye bir yönü de vardır. Salgın hastalıkların tanrısıdır. Tarihteki ilk veba salgını onun marifetidir!"

"…"

"Demek nedenini merak ettiniz. Hemen arz edeyim, ama boğazım kurudu güzel abiciğim! Hani diyorum bir dublecik de ben içsem! Eyvallah. Lütfüüüüü bir duble… Yok, yok, hikaye uzun Lütfü sen bir büyük getir."

Ayağa fırlayıp tezgâhtan bir bardak ve sürahi kaptım. Çeşmeden sürahiyi suyla doldurup masaya geri döndüm. Bardağıma doldurduğum suyu bir dikişte bitirdim, elimin tersiyle dudaklarımı sildim ve oturduğum yerde geriye doğru yaslandım.

"Şimdi güzel abiciğim, Paris'in uçkuruna sahip olamayıp güzeller güzeli Helen'i kaçırmasıyla patlak veren Truva savaşını illaki duymuşsundur. Boynuzlanan Menelaus, krallar kralı abisi

Agamemnon'un yanına varır "Abi namus gitti elden. Kurtar beni bu düştüğüm ayıptan." diye yalvarır. Ne de olsa kardeşi, kıramaz ve tarihin gördüğü en büyük donanmayı hazırlayıp Truva'ya saldırır. Güzel abiciğim bu savaş, batı ile doğu arasındaki ilk savaştır. Her işe burnunu sokan Olympos'taki tanrılar can sıkıntısından bu duruma kayıtsız kalmazlar. Bir kısmı Akhaların yanında yer alır, diğer yarısı da Truvalıları tercih eder, Zeus'a ise hakem rolü kalır. Tanrılar işin içine karıştığından savaş çok uzun yıllar sürer güzel abiciğim. Bir onlar zafer kazanır, bir diğerleri. Aradan bunca zaman geçince karısında uzak kalan Agamemnon'un bir yerleri oynamaya başlar ve başka kız kalmamış gibi gider Apollon'un tapınağındaki rahibin kızını kaçırıp kendisine cariye yapar. Gözü yaşlı baba kızını bırakması için yalvarır, ama Agamemnon'un gözü dönmüştür, vermez kızı. Eee ne de adam azgın, kız bir içim su."

"…"

"Çok sabırsızsın be güzel abiciğim, geleceğiz koranaya, ama önce içelim güzelleşelim." dedim ve sürahiden bardağıma su koyup büyük bir yudum içtim. "Nerede kalmıştık? Tamam hatırladım, kızı vermemişti. Zaten lanet kralın tekiydi. Onun da hakkından karısı geldi. Savaş bitip ülkesine döndüğünde, aşığıyla bir olup öldürdü Agamemnon'u. Eee boşuna "Allah'ın sopası yok!" dememişler güzel abiciğim. Neyse bunlar ayrı mevzular biz dönelim konumuza. Kızı salıverilmeyince gözü yaşlı baba son çare olarak soluğu Apollon'un yanında alır ve böyleyleyken böyle diye anlatır derdini. Kendi mabedinin rahibine yapılan muameleyi öğrenen Apollon öfkeden deliye döner ve gümüş süslemeli yayını alır eline ve veba mikrobunu bulaştırdığı oklarla Agamemnon'un ordusuna salgın hastalık yayar. Okların gelişi gözükmez, ama sağır edici sesteki atışlarla askerler telef olur. Dokuz gün boyunca ölüleri yakan ateş hiç sönmez. Bak burada sana gereksiz bir bilgi vereyim; Yunancada smintheos; fareyle ilgilenen, fareyi öldüren" anlamına gelir ki, bu sıfat Apollon'u nitelemek için kullanılır. Çaktın değil mi veba mikrobunu nereden bulduğunu! Ordu vebadan kırılınca komutanlar zalim kralın yanına gidip kızın zavallı rahibe geri verilmesini isterler. Agamemnon küplere binse de durum ortadadır, koklamaya henüz doymadığı kızı istemeye istemeye salıverir. Bunun üzerine, Akhaların ileri gelenleri kurbanlık hayvanlar ve hediyelerle Apollon Tapınağı'na gelip kızı babasına iade ederler ve "Akhaların ordusuna yumruğunu nasıl indirdiysen daha önce, şimdi de yerine getir dileğimizi ve uzaklaştır amansız salgını bizlerden" diye yalvarırlar. Adaklar karşısında yumuşar Apollon ve salgını bitirir Akhalılar da bir süre sonra savaşı kazanırlar. Gerçi o da ayrı bir hikâyedir, ne var ki şu an konumuzla alakası yoktur."

"…"

Bunda anlamayacak ne var güzel abiciğim, birileri bir şey yapıp kızdırdı Apollon'u ve o da eline aldı gümüş süslemeli yayını ve korona virüsüne batırdığı okları saldı üzerimize. Şimdi bu lanetten kurtulmak istiyorsak öncelikle onu kimin kızdırdığını öğreneceğiz, yaptığı hatayı düzeltip kurbanlar adayacağız. Sonra sen sağ ben selamet. Madem sorunu çözdük şimdi içelim güzel abiciğim." dedim ve vurmak için bardağımı uzattım. Kaldırmadı. Elim haliyle havada asılı kaldı.

Karşımdakinin muhabbeti iyi olmadığından bir yudumda bardağımdaki suyu bitirip akşam akşam attım kendimi dışarı. Hava açık ve bulutsuz, sokaklar bomboştu. Nereye gideceğimi bilmeden iri burnumun istikametinde yürüdüm. Yukarıdan aşağıya doğru yoğun mavi bir ışığını indirince başımı yukarıya doğru kaldırıp haykırdım; "Hele şükür sonunda geri döndün yüce Zeus. Hazırım al götür beni Olympos'a" Mavi ışık giderek yoğunlaştı, çepeçevre etrafımı sararken " "Bana bak Zeus umarım yeterince nektar stoklamışsındır, zira kaç gündür siftahım yok!" diye bağırdım.

Mavi ışık umduğumun aksine Olympos dağına değil, soğuk loş bir odaya getirdi. İçeride benden başka üç kişi daha vardı. Ayağa kalktım ve "Cümleten selamun aleyküm arkadaşlar! Bendeniz Homeros, Hemoros Hüsnü." dedim.

Devam Edecek

Süheyl Toktan

*Julia, açıkça ve besbelli efsanevî oyuncu **Audrey Hepburn**'un özelliklerinde çizildi. Ancak **Berardi** tarafından tasarlanan destanın tüm ana karakterleri (ve hatta ikinci planın bir kısmı) büyük ün sahibi oyunculardan ilham alıyor. Bir bakın, hepsini tahmin edebilmiş miydiniz?*

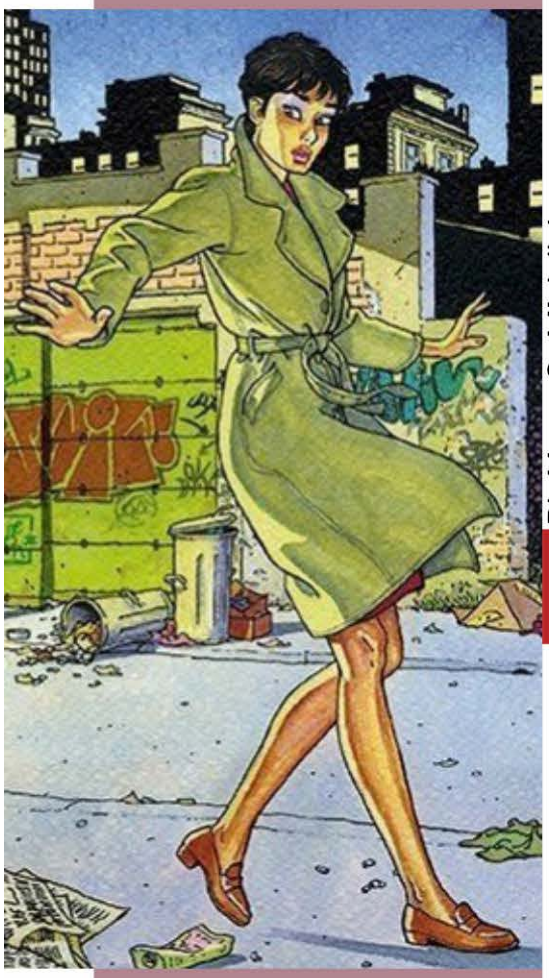

*200. sayı için çeşitleme, (detay), Vittorio **Giardino.***

*Bir Marco **Soldi** Julia'sı.*

Hollywood'dan Garden City'ye

22 yıl önce **Giancarlo Berardi**'nin kalemi ile yaratılan **Julia,** bu yılın Temmuz ayında piyasaya çıkan 262. sayı ile yoluna devam ediyor. Bizde ise son olarak yanılmıyorsam, 2004 (orijinal) tarihli 74 numaralı kitap bu yıl içinde yayımlanabildi ve üstelik sonrası da karanlık görünmekte.

Julia'yı okumak sizi ona karşı kayıtsız bırakmayacak bir deneyimdir. İlk olarak, ele alınan konuların önemi ve dramatik doğası nedeniyle. İkincisi, sonunda bir kahramanın sevgilisi/kız arkadaşı/karısı/düşmanı olarak değil, gerçek bir kadının çizgiromanını okuyabildiğimiz için, silâhı ya da süper güçlerinin yardımı olmayan, azim ve zekâsıyla bir kahraman.

Julia Kendall bir kariyer kadınıdır. Profesyonel hayatı, üniversite yıllarından beri dolu, yoğun ve başarılarla bezenmiştir. Julia aynı zamanda çok 'kadınsı' bir kadındır. Öyle ki, çizerlerin özen göstermesi gerekli olan en zor şey de belki, onu 'aşırıya kaçmadan' 'kadınsı' tutmak olmuştur denebilir.

Bu karakterin etkileyici hikâyesini anlatmak için, 1998 yılına kadar geriye doğru bir sıçrama yapmak en doğrusu olur. Yaz tatilinden kısa bir süre önce, **Sergio Bonelli Editore**, Giancarlo Berardi tarafından tasarlanan yeni bir dizinin ilk skeçlerini ortaya çıkarmaya başladı.

Bir yenilik hemen göze çarpıyordu çünkü kahramanı Julia bir kadındı. Casa Bonelli'de ilk kez, 'kadın milleti'nin bir temsilcisi, kendi serisiyle bayilerde ilk çıkışını yaptı (**Nathan Never** sayfalarında editoryal olarak 'doğmuş' olan **Legs Weaver** da unutulmamalı tabi). 'Normal' bir kadın: **Zagor** gibi yenilmez bir ruh edasıyla davranmamalı, ne **Mister No** gibi yaşanmış bir savaşın dehşetini unutmaya çabalamalı, ne de **Tex** gibi, 1.046 beyaz, 782 Kızılderili, 436 Meksikalı, 61 Zenci, 36 Çinli, 49 'diğerleri' de dahil olmak üzere 2.410 düşman katletmeli..

Otuzlu yaşlarında, unutulmaz oyuncu **Audrey Hepburn**'un (Berardi'nin ilk sinema aşkı) özellikleri üzerine modellenen Julia Kendall, New York'tan uzak olmayan hayali bir kasabada, Garden City Üniversitesi'nde kriminoloji profesörüdür. Öğretim faaliyetine paralel olarak, kahramanımız aynı zamanda Garden

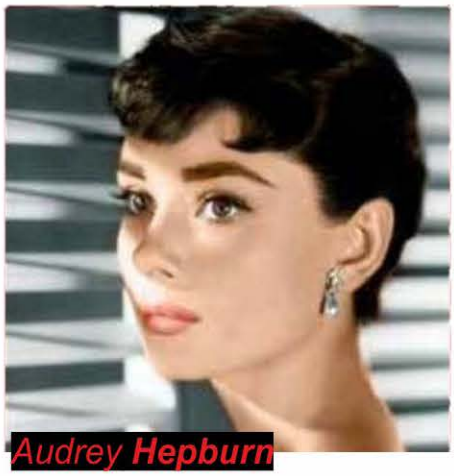
Audrey **Hepburn**

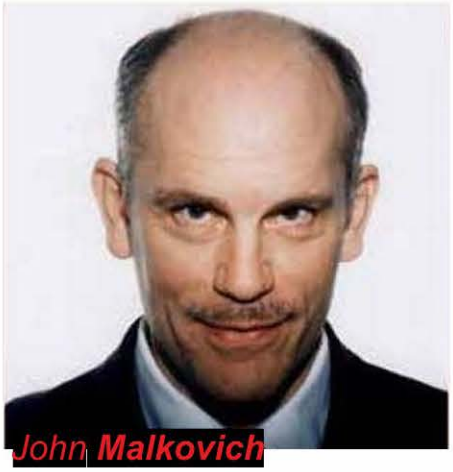
John **Malkovich**

John **Goodman**

Whoopi **Goldberg**

Julia **Kendall**

Teğmen **Webb**

Ben **Irving**

Emily

City polis Departmanının bir danışmanıdır ve burada uzun ve köklü ilişkilerine rağmen ısrarla 'o' dediği **Teğmen Webb** ve **Çavuş Irving** ile sık sık kendini işbirliği içinde buluyor.

Julia'nın bütün dünyası olağanüstü derecede normaldir. sessiz bir şehirde yaşıyor, güzel bir evi ve sağlam bir işi var. 1967'den beri eski bir **Morgan**'ı kullanıyor ama alışkanlıktan değil, tamircisi tarafından buna 'mecbur' edildiği için.

Geçmişini bulanıklaştıran bir gölge vardır sadece: anne ve babasının kaybı, üç yaşındayken, bir araba kazasında. Gecelerini çeşitli kâbuslara mahkûm etmek için sık sık geri dönen ve ailesinde kalan son iki kişiye kendini bağlamasına neden olan bir olay: **büyükanne Lilian** ve hiç durmaksızın dünya çapında modellik yapan küçük **kız kardeşi Norma**.

Aile sevgisi eksikliği, geniş sayılabilecek arkadaş kadrosu tarafından telâfi edilir: her şeyden önce Julia'nın özel hayatını kendisininkinden daha fazla takip etmeye kendini adamış güvenilir **hizmetçi Emily**, sonra **özel dedektif Leo Baxter** -özellikle karşı cinse fazlasıyla ilgi duyuyor- ve son olarak dört ayaklı, sessiz sırdaşı, sevgili **İran kedisi Toni**.

Aşk cephesinde ise genellikle yeni bir şey yok, çoğunlukla parçalı bulutlu desek yeridir.

Bir Bonelli kahramanı, evet, ama önde olmayan, okumayı eyleme tercih eden, kanepeyi ve arka planda iyi bir müziği, ama (ne yazık ki) sıradan çılgınlık hikâyelerinin baş oyuncusu. Bölümlerin kurgulanması aslında çok gerçekçi. Kriminoloğumuz, yıllar boyu, inanılmaz çeşitli dramalara ve dürtülere dokundu, kendini birkaç kez de birinci şahıs olarak kendini dahil etti bu vakalara ve hayatını riske attı. Hikâyeler, en başından beri, güncel olaylarla derin bağlantılarla işaretlenmiştir. (çocuk tacizlerine referanslar, siber zorbalık, aile içi şiddet...) Anlatım aslında bir günlük şeklinde gerçekleşir ve belirli bir yazı türü ile karakterize edilir. Kahramanın zaman zaman kendisi, bize olan bitenleri ve hislerini ilk ağızdan, kendi anlatır. Biz okuyucular sadece izleyici olmaktan daha fazlasıyızdır: biz onun ilk sırdaşlarıyız, her şeyden önce katilin kim olduğunu anlayan ve onunla birlikte kurbanın kurtarılmasını beklerken nefeslerini tutanlarız.

Her ay, arkasındaki birçok bölümün ağırlığına rağmen, asla tekrarlayan hikâyelerle banalleşmeden (bu onur Berardi'nin)

okuyucuyu heyecanlandırmayı başaran bir dizi (ve ünü de bunun kanıtıdır). Kısacası, (belki de) **Ken Parker**'ın Berardi'nin kalbinde bıraktığı boşluğu doldurmak için doğan bu seri, kısa bir süre sonra **Chemako**'nun devasa hayaletini geride bırakıp kendi yolunu nasıl inşa edebileceğinin farkındaydı. Biz okuyucular da bu yolun uzun sürmesine taraftarız.

Neden Hollywood?

Fumetti, özellikle de **Bonelli Editore** Karakterlerine Hollywood ünlülerinin görünümlerini giydirmeyi sever. Fakat bunun, örneğin Bande dessinée dizisi **Lucky Luke** karakterlerinden Phil Defer (**Jack Palance**), Le Boss (**Louis de Funès**) gibi rol benzerlikleri üzerine kurulu homaj niteliğinde olmaktan ziyade, bir popülist pazarlama taktiği olarak görünmesi mümkündür.

Dylan Dog'un **Groucho**'su, Müfettiş **Bloch** (**Robert Morley**) diğer çok bilinen Bonelli örnekleri olarak sayılabilir. Kendinden önceki korku geleneğinin tamamına sürrealizm ve burjuva karşıtı bir söylemle meydan okuyan beş parasız bir 'kâbus araştırmacısı' *("L'indagatore dell'incubo")* olan Dylan Dog'un, hikâyelerinde

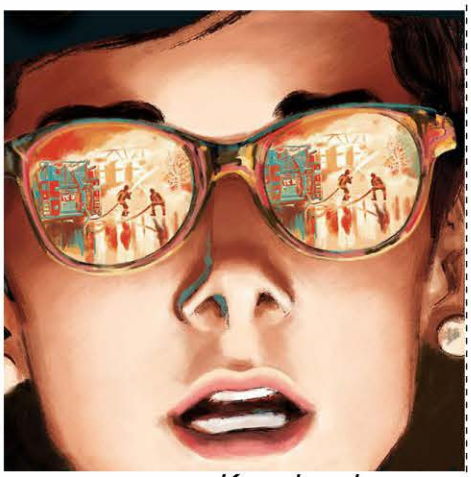

Kapak çalışması,
Cristiano ***Spadoni***

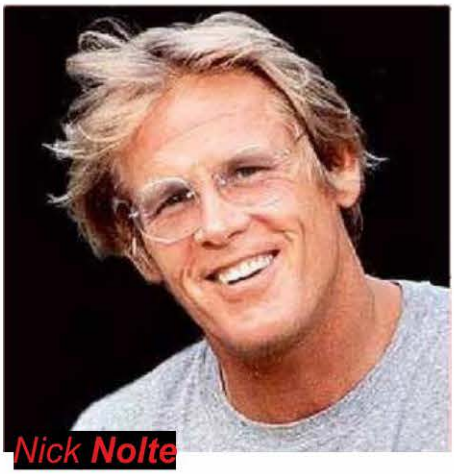

Nick ***Nolte***

Jessica ***Tandy***

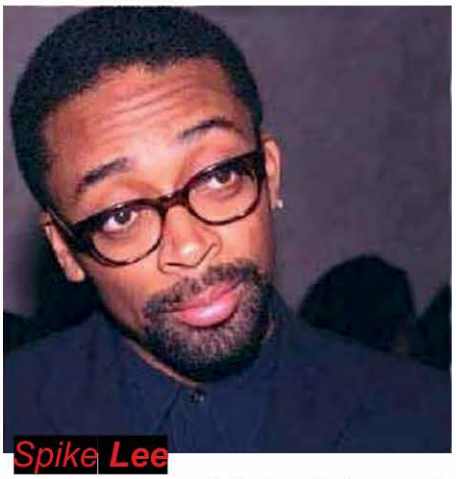

Spike ***Lee***

zaman zaman tekil olarak da çeşitli 'ünlüler' gizemli şekillerde boy gösterirler ve anlatıma derinlik kazandıran unsurlar olarak fark edilirler. Genellikle çok yerinde katılımlardır bunlar.

Hikâyelerin sinematik kurguları da ele alındığında bu tanıdık ve sevilen simaların okuyucunun diziyi içselleştirmesi, benimsemesinde kolaylık sağlayıcı

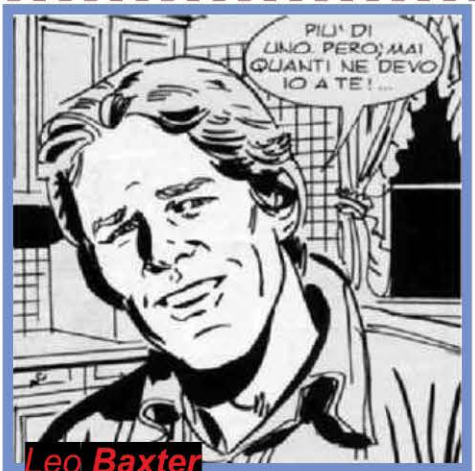

Leo ***Baxter***

Nonna ***Lillian***

Luther

belli bir psikolojik etken oluşturduğu görüşü yadsınabilir gibi değildir.

Bu konuda en başarılı örneklerden biri olarak Ken Parker tiplemesine bakıldığında Julia'nın kalabalık sabit 'ünlüler' listesini ondan yönlenmiş bir seri olarak doğal karşılamak gerekiyor.

◆

Bünyamin Tan

Çevirmenliğini Selami Münir Yurdatap'ın yaptığı ve Cemiyet Kütübhanesi'nce yayınlanan bu hikâyede Londra hapishanesinden kaçan ve Amerika'ya giden Arsen Lüpen'in intikam almak amacıyla tekrar Londra'ya döndüğünü görüyoruz.

Sherlock Holmes'ün Arsen Lüpen İle Sergüzeştlerinden:

MUKADDES HEYKEL

Serimizin Mukaddes Heykel adlı hikâyesi, 1927 yılında İstanbul'da Ahmed Kâmil Matbaası'nda basılmıştır. On beş sayfa içermektedir. Çevirmenliğini Selami Münir Yurdatap'ın yaptığı ve Cemiyet Kütübhanesi'nce yayınlanan bu hikâyede Arsen Lüpen ve eşi Henriette'in, Avrupa'dan Amerika'ya giden bir gemide çok değerli bir Hazret-i Meryem heykelini çalmak için Mösyö Maurice ve Madam Caroline kılığında seyahat ettiklerini görüyoruz. Ve Sherlock Holmes ile aralarındaki amansız mücadele de devam etmektedir. Keyifli okumalar...

Mukaddes Heykel
Bahr-ı Muhit Açıklarında

Vapur güvertesi, birçok yolcuların iskemleleri ile dolu idi. Bazıları roman mütalaa ediyor, eline geçirdiği eski bir gazeteyi günü geçmiş vakayiini (olayları) okuyorlardı. Kısm-ı azamı (büyük kısmı) denizin gayr-ı mütenahi (sonsuz) enginlerine nazarlarını atfetmiş gittikçe guruba (gün batımına) meyleden güneşi temaşa ediyorlardı.

Yolcuların içinde en şen görünen Mösyö Maurice idi. Herkesle şakalaşır, teklifsiz konuşurdu. Vapurda geçirdiği bir gün içinde birçok ahbap peyda etmişti. Onun siması, etvarı (tavırları) ve harekâtı kibar bir Fransız olduğunu gösteriyordu. Bununla beraber kendisi gayet mükemmel İngilizce, İtalyanca konuşuyordu. Zevcesi Madam Caroline gayet güzel, zarif, şuh bir kadındı. İkisi kol kola güvertede dolaşıyorlardı. Semada tek tük parlayan birkaç yıldızdan başka bir şey görülmüyordu. Her taraf sakin ve karanlıktı. (2) Yalnız vapurun vücuda getirdiği ufak dalgaların hafif sesleri ara sıra bu sessizliği ihlal ediyordu.

Yemek kampanası çalındı. Bütün yolcular tehalüke yemek salonlarına koştular. Esasen deniz havasının tesiriyle iştihaları açılan yolcular bu kampananın sedasını sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Yemek salonunun büyük ve geniş masaları oldukça dolu idi. Erkek, kadın otuz kişi kadar vardı. Bunların içinde en çok Piskopos Senyör Antonio nazar-ı dikkati (dikkatli bakışları) celp ediyordu.

Ağarmış sakalı siyah ruhani elbiselerinin gayet garip bir vaziyet almış, fersiz gözleri, gaga burnu simasının heyet-i umumiyesine (genel görünümüne) bir tuhaflık vermişti. Bir aralık aralarında mübahase yemeğin hitamına kadar iyi konuşmuşlardı.

İtalyancaya aşina olan Mösyö Maurice muhatabı olan Senyör Antonio'ya kendini sevdirmiş ve hatta o gece yemeği müteakiben kamarasında davet etmeğe muvaffak olmuştu.

Piskopos dişlerini sırtarak:

- Grazie (teşekkür ederim). Davetinize icabet edeceğim, dedi. Yemeği müteakip Mösyö Maurice, zevcesi ile misafirleri kamaralarına çekilmişlerdi.

(3)Madam Caroline, kocasının işareti üzerine bavullarından bir şişe şarap çıkararak açtı ve bir kadehe boşaltarak misafirlerine takdim etti.

Esasen Senyör Antonio şaraba fevkalade müptela bir adamdı, onun için kendisine takdim edilen bu nefis şarabı reddetmeyerek onu bir hamlede yuvarladı. Gözlerinin ısrarlı bakışlarının manasını Caroline anlamıştı. Derhal ikinci kadehi doldurarak kendisine verdi. Bila-tereddüt (tereddüt etmeden) içti.

Kadehler dördü buldu. Piskoposun etvarında bir değişiklik, lisanında bir talakat (düzgün sözlülük) hâsıl olmuştu.

Mösyö Maurice, müdekkik nazarları ile misafirini baştan nihayete kadar süzdü ve ona sordu:

- Müsaade edin muhterem piskopos efendi, Amerika'ya seyahatinizin hedefi nedir? Lütfen söyler misiniz?

Zaten öyle bir mukaddimeyi bekleyen misafir sakalını kaşıyarak:

- Efendim, papa hazretleri beni Philedelphia'da yeni bina edilen büyük Katolik kilisesine hediye edilmek üzere olan milyonlarca lira kıymetinde Hazret-i Meryem'in mukaddes heykelini Philedelphia'ya isaline memur etmişti.

Mösyö Maurice, simasında beliren bir tebessüm ve onu müteakip cüzi bir tefekküre istiğrakı (dalıp gitmesi) şayan-ı dikkat (dikkate değer) olmakla beraber muhatabı bunun farkına varmayarak sözüne devam ediyordu.

- Evet, Mösyö Maurice, görseniz bu heykel o kadar sanatkârane (4) yapılmış ki insan bu eser karşısında âdeta hayran kalıyor. On sekizinci asırda yüksek bir heykeltıraşın eseri olan bu heykel asil bir kadın tarafından satın alınarak Vatikan Sarayı'na hediye edilmişti. Papa Hazretleri bile bu eseri takdir ederek hususi bir hediyesi olmak üzere Philedelphia'ya yollamıştı.

Madam Caroline sahte bir tavırla:

- Aman Senyör Antonio. Şu eseri görebilir miyiz?

Piskopos ufak bir tereddüt devresi geçirdi. İhtimal ki bir şey düşünüyordu.

- Maatteessüf (ne yazık ki), dedi. Çünkü birçok sargıların sarılmış, muhkem bir sandık içinde saklanmış olduğu için çıkarması çok güçtür. Mamafih heykelin takdim merasiminde sizi davet edeceğimi şimdiden vaat ediyorum. O vakit gelip görürsünüz, dedi.

Ertesi gün bermutat (âdet olduğu üzere) akşam yemeğini müteakip herkes kamarasına çekildikten sonra Senyör Antonio ile Mösyö Maurice yavaş yavaş güvertede dolaşmağa başladılar. Bir saat gezdikten sonra kamaralarına gitmek için avdet ederken (dönerken) karşılarına Madam Caroline çıktı. Havanın sıcak olmasına rağmen mantosunu giymiş ve başını bile bir krepdemur ile Rus kârı bir surette bağlamıştı.

Senyör Antonio, madamı görünce kalbi heyecanla sarsılmağa başladı. Gözlerini ona dikerek Caroline'in gözlüğünü, vücudunun tenasübünü seyrediyordu. O kadar dalmış ki az kaldı merdivenden aşağı yuvarlanacaktı.

(5) O esnada Madam Caroline kendisine yaklaşarak kolundan tuttu ve düşmemek için yardım etti.

Bundan cesaret alan piskopos Mösyö Maurice'e dönerek:

- Bu akşam da madamla bizim kamaraya teşrif edin de size İtalya'dan getirmiş olduğum ala Lombardiya şarabından birlikte içelim.

Mösyö Maurice, zevcesine dönerek fikrini sordu. Madam

kabul edince üçü de Antonio'nun kamarasına girdiler.

Tek yatak ve ufak masa ve üç iskemleden ibaret olan bu odanın muhteviyatı bütün çıplaklığıyla göze çarpmaktadır.

Mösyö Maurice odaya girer girmez keskin nazarlarıyla kamaranın dört etrafını tetkik etti. Aradığını bulunca mutmain bir halde piskoposun takdim ettiği iskemleye oturdu.

Senyör Antonio misafirlerine şarap şişelerini hazırlamakla meşgul iken Mösyö Maurice zevcesinin kulağına bir şeyler fısıldadı.

Kadehler yavaş yavaş midelere boşanmağa başladı. Piskopos mütemadiyen içiyordu.

Mösyö Maurice fırsattan bilistifade (yararlanarak) zevcesine dönerek yüksek bir sesle:

- Caroline, bizim kamaraya git, birkaç şişe şampanya getir, dedi.

Genç kadın, süratle odadan dışarıya çıktı. Çok sürmeden elinde iki şampanya şişesi olduğu halde içeriye girdi.

Şampanyalar patladı. İlk kadehi piskopos efendi tenavül etti (içti). (6) Gözleri gittikçe süzülüyordu. Anlaşılıyor ki adam akıllı sarhoş olmuştu. Madam Caroline'in ısrarı üzerine son bir kadeh daha yuvarladı. Gözleri kapandı. Kamaranın odası sımsıkı kapatıldı.

Mösyö Maurice faaliyete geçti. Yatağın altında bulunan ufak sandığı aldı. Cebinden çıkardığı bir kerpetenle çivilerini çıkardı. İçinde kalın bezlere sarılı ağır bir cisim vardı. Süratle bağları çözdü. Aranılan heykel meydana çıkmıştı. Mösyö Maurice heykeli avucunun içinde evirip çevirmeğe başladı. Kendi kendine:

- Hakikaten enfes bir harikadır, dedi.

Heykeli zevcesine takdim ederek odalarına götürmelerini tembih etti. Madam Caroline süratle odadan dışarıya çıktı.

Mösyö Maurice yalnız kalınca ilk evvel boşanan şarap kadehlerini bezlere sardı ve sandığa koydu. Onu çiviledi ve yerine koydu.

Senyör Antonio hâlâ uyuyordu. Mösyö Maurice, ona dokunmadan kamarasına avdet etti.

Mösyö Maurice, heykeli emin bir yere yerleştirdikten mutmain bir halde uyudu.

***

Bu sabah vapurda herkes bir faaliyet görüyordu. Yolcular (7) eşyalarını toplamakla meşguldü. Vapurun süvarileri ise uzakta bulunan bir noktaya işaret ederek aralarında bir şeyler konuşuyorlardı.

Vapur gittikçe karaya takarrüp ediyordu. New York'un meşhur Hürriyet Heykeli hayal meyal bir surette görünmeğe başladı.

O esnada telaşlı telaşlı dolaşan Mösyö Maurice. Piskopos Senyör Antonio'nun nazar-ı dikkatini celp etti; hemen yanına koşarak 'Bonjour Mösyö Maurice' dedi. 'Nihayet Amerika'ya gelebildik. Hürriyet Heykeli görünmeğe başladı diyorlar, siz görüyor musunuz?'

Mösyö Maurice, arkasına dönerek gittikçe yakınlaşan New York'un büyük ve muhteşem binalarına seri bir nazar atfettikten sonra muhatabına dönerek:

- Evet gördüm, siz New York'a mı ineceksiniz?

- Tabii ki, ondan sonra inşa edilen kilisenin resm-i küşadında (açılış töreninde) hazır bulunmak üzere Philedelphia'ya gideceğim. Siz nereye ineceksiniz?

- Şimdilik belli değil, dedi.

Piskopos muhatabının gözüne bakarak:

- Arzu ederseniz beraber bir otelde veya pansiyonere inelim, dedi.

Mösyö Maurice bu son teklif karşısında biraz mütehayyir kaldı. Düşündü, acaba kabul etsin mi? Mamafih (nitekim) yoldaşının hatırını kırmamak için:

- O basit bir meseledir. Şimdilik ayağımızı karaya atalım da ötesini hallederiz. Sokakta yatacak değiliz a! Elbet bir yerde barınacağız, dedi.

(8) Vapur rıhtıma yanaştı. Birer birer yolcular inmeğe başladılar. Mösyö Maurice ve zevcesi ellerinde birer bavul olarak rıhtıma çıktılar. Arkalarında Senyör Antonio takip ediyordu. Pasaportları muayene ve vize edildikten sonra yola çıktılar. Üçünün yüzlerinde yabancılık hissi seziliyordu. Şaşkın şaşkın etraflarına bakmaları, açıkgöz Amerikalı şoförlerin nazarından kaçmadı. Süratle gelen yolcuların önlerine çıkarak:

- Buyurun mösyöler, otomuz vardır. İstediğiniz otele götürürüz.

Üçü otomobile binerek Grand Hotel Otel'ine doğru hareket ettiler.

Feci Bir İntihar

New York'un en muhteşem ve kibar muhitince bulunan Grand Hotel Oteli gayetle büyük ve lüks bir oteldir ki seyyahlar, lordlar gibi yüksek şahsiyetler bu otelde ikamet ederlerdi.

Mösyö Maurice ile zevcesi ve Piskopos Senyör Antonio iki günden beri bu otelde ikamet etmektelerdi.

Bir akşam Mösyö Maurice zevcesini refakatine alarak o günlerde New York'ta büyük bir şöhret kazanmış bir operet kumpanyasının verdiği (9) temsillerden birine gittiler. Tiyatro oldukça kalabalıktı.

Mösyö Maurice zevcesiyle beraber bir loca kiraladı. Oyun esnasında fikren gayetle meşgul görünüyordu. Oyunun fevkalade güzel ve musikinin ruhnevaz (ruhu okşayan) sesinin yüksekliğine rağmen Maurice oralarda değildi. O, müthiş bir plan projelerini çizmeği düşünüyordu.

Oyunun hitamında bir otomobile atlayarak otellerine avdet ettiler. Yolda zevcesi neden bu kadar dalgın ve düşünceli olduğunu sorunca:

- Bu gece anlarsın. Biliyorsun ki ben fikrimi boş ve havai şeylerde yormam, dedi.

Otele gelince asansöre binerek ikamet ettikleri beşinci kattaki dairelerine çıktılar. Piskopos Antonio dairelerine yakın bir yerde oturuyordu.

Maurice odasına çekilir çekilmez suare elbisesini çıkardı.

Bavulunu açıp içinden bir şişe kloroform ve birçok makyaj ve takma saçları çıkardı.

Caroline, kocasına hayretle bakıyordu. Acaba ne yapmak istiyor diye düşünüyordu.

Maurice, zevcesine dönerek:

- Piskoposun bulunduğu odaya gideceksin. Herifi kloroformla adam akıllı bayıltıp makasla sakalını kestikten sonra benim suare elbiselerimi ona giydireceksin. Bu ameliyatı süratle ve ufak bir ses çıkarmadan yapacaksın. Hiç korkma! Bulunduğumuz katta bizden başka kiracı (10) yoktur. Haydi bakayım. Seni göreyim, dedi. Mösyö bu dehşetli talimatı genç kadına sonra smokini ve kloroform şişesini verdi.

Caroline, süratle kapıdan dışarıya çıktı. Her yer sakin ve sessizdi. Usulcacık cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı ve içeriye girip arkasından kapıyı kapadı.

Antonio o gece çok içtiği için dünyada biten şeylerden bihaber olarak horlaya horlaya yatıyordu.

Caroline, elektriği yaktı. Artık müthiş vazifesine başlayacaktı. Piskoposun karyolasının başında duran iskemlenin üstüne elbiseleri bıraktı. Koynundan çıkardığı mendile bir damla kloroform döküp piskoposa koklattı. Muhaddir (uyuşturucu) madde çabuk tesirini yapmıştı. Bu ameliyatı müteakip sakallarını kestirdi. Başının saçını siyaha boyadı. Güçlükle becerebildiği bu iş onu epeyce yormuştu. Şimdi ona bu elbiseyi giydirmek lazımdı.

Genç kadın bunu düşünürken oda kapısı açıldı, hayretle gözleri kapıya doğru tevcih edildi. Gördüğü manzara onu mebhut (şaşkın) bir vaziyette bırakmıştı. Yüzü sarardı. Dizleri titremeğe başladı. Kapıda Piskopos Antonio'nun hayalini görmüştü.

O hayal değil, hakiki bir vücut idi. O Maurice idi.

Maurice, bayılmak derecesine gelen sevgili zevcesine koşarak:

- Korkma iki gözüm, ben Maurice'im. Nasıl, tebdili kıyafetim iyi mi, (11) dedi. Caroline'in çehresinde kan cereyan etmeğe başladı. Yavaş yavaş kendine gelmeğe başladı.

Maurice, zevcesine yardım ederek Antonio'ya elbiseleri giydirdiler. O, hiç farkında değildi. Kalbinin şiddetli darbesi olmasa idi ölüden farkı yoktu.

Maurice, zevcesinin yardımıyla piskoposu sırtlayarak ayağa kaldırdı. Tekrar bir iskemleye oturttular. Münebbih (uyandıran, ayıltıcı) bir ilaç koklattı. Gözleri açıldı, etrafına bir göz gezdirdi. Tekrar göz kapakları kapandı. Maurice onu ayağa kaldırdı. Yüksek bir sesle 'yürü!' dedi.

Sersem bir halde olan piskopos sairfilmenam (uyurgezer) gibi doğru yürümeğe başladı.

Antonio'nun bulunduğu odanın caddeye nazır olup bir balkonu vardı. Maurice balkonun müteharrik parmaklıklarını açtı.

Saat nısfülleylden (gece yarısından) sonra iki olduğu için caddede kimseler yoktu. Ağır bir cismin yere sukutundan mütevellit sesi, caddenin başında duran polis devriyesinin nazar-ı dikkatini celp etti. Derhal süratle sesin geldiği yere gittiler. Müthiş ve feci bir cinayetin önünde kaldılar.

Tarz-ı telebbüsünden (giyim tarzından) yüksek bir tabakaya mensup, meçhul bir insan parçalanmış vücudu duruyordu. Yüzü tanınmayacak derecede hurdahaş olmuş, bacakları ve elleri bin parça olmuştu.

Grand Hotel Oteli'nin önünde cereyan eden bu hadise, her halde (12) maktulün otelde ikamet ettiği tahmine nazaran polislerden birisi süratle otele girdi. Daha

ikici kata gelmeden acıklı ve hazin bir kadının feryadına maruz kaldı. Polis ikinci katta tesadüf ettiği dekolte bir kombinezonla da saçları perişan ağlayan bu kadının ızdırabını teskin ederek kendisinden malumat almak istedi.

Kadın, ağlaya ağlaya kesik cümlelerle:

- Kocam.. ah sevgili Maurice… ölen kendisidir. Dün akşam operaya gitmiştik. Yolda bir bara uğrayarak orada yarım saat kadar oturduk. Zevcem çok içmişti. Avdetimizde elbisesini çıkarmadan şezlonga uzandı. Elbiselerini çıkartmak ve yatırmak istedim. Hiddetle mani oldu. 'Sen yat, birazdan elbiselerimi çıkararak yatarım' dedi. Ben de çok yorgundum, yattım. Henüz yarım saat, yirmi dakika geçmemişti gayrı ihtiyari gözlerimi açtım. Maurice'i odada görmeyince bu kıyafetle sofaya çıktım. Meydanda yoktu. Pencereden baktım. O vakit âdeta çıldırmıştım. Deli gibi merdivenleri inerken size tesadüf ettim.

Caroline sanatkâr bir aktör gibi rolünü öyle güzel ifa ediyor ki ona inanmamak, haline acımamak mümkün değildi.

Polis, genç kadını elinden geldiği kadar teselliye çalışıyor ve onunla beraber bulundukları kata çıktılar. Merdivenin başında Piskopos Senyör Antonio'ya rast geldiler, o da aynı vaziyette ve telaşta idi.

(13)New York'un akşam gazeteleri büyük yazılarla bu havadisi veriyorlardı.

"Dün akşam iki günden beri şehrimizde bulunan Fransız seyyahlardan Mösyö Maurice, bulunduğu Grand Hotel Oteli'nin beşinci katından kazaen düşerek vefat etmiştir. Polisi tahkikatına göre meselede cinai veya kasti bir şey yoktur. Maktulün zevcesi Madam Caroline, Piskopos Senyör Antonio Hazretleri delaletiyle Philedelphia kilisesinin rahiban (rahipler) manastırına gireceği istihbar kılınmıştır."

Philedelphia Kilisesinin Resm-i Küşadı

Philedelphia kilisesinin etrafında binlerce halk dolmuştu. Herkes sabırsızlıkla merasimin icrasını bekliyordu. Bir saat sonra merasim-i ihtifaliye (cenaze töreni) başladı. Piskopos Antonio, Papa Hazretlerinin resm-i küşada dair gönderdiği hutbeyi okudu ve ahaliye kendisi tarafından gönderilen mukaddes heykeli görmek için davet etti. Ahali koşarak heykeli görmek için kiliseye tehacüm etti.

Merasimden sonra ahali tarafından Vatikan Sarayı'na hediye edilmek üzere kıymettar hediyeler Piskopos Antonio'ya verildi.

Philedelphia kilisesinin taabbüt (ibadet) odalarının birisinde bir papaz ile bir rahibe konuşuyorlardı. (14) Rahibe hafif bir sesle:

- Arsen Lüpen, ne vakte kadar biz bu yerde duracağız? İki haftadır bu rahibelik zahmetini çekiyorum.

Papaz her vakitki tebessümünü izhar ederek (göstererek):

- Sabret Henriette, Sherlock Holmes'ün takibinden kurtulmak için burada iki hafta daha sabretmeliyiz. Çünkü meşhur polis bugünlerde muavini ile beraber New York'a geldiğini gazetede okumadın mı?

Kilisenin büyük çanı çalıyordu. Papazlardan birisi bulundukları odaya girerek gür bir sesle:

- Haydi, ibadet vakti geldi kardeşler, dedi.

***

Bir Pazar sabahı idi. Kilisenin erken uyanan hizmetçileri Roma'dan getirilen mukaddes heykeli yerinde bulamayınca telaşa düştüler. Piskopos Antonio'ya haber vermek için odasına koştular. Heyhat ki odasında yeller esiyordu. Yeni rahibe de odasında yoktu.

Mesele ehemmiyet kesbetti. Polise kadar aksedildi. Tahkikatı Amerika'ya yeni gelen Sherlock Holmes fahriyen ifa edecekti.

Sherlock Holmes, tahkikata başladığı ilk günü posta vasıtasıyla şu mealde bir mektup aldı.

"Azizim, zahmet etmeyin; mesele çok teferruatlıdır."

Mösyö Maurice, babası Antuan, Madam Caroline, Rahibe Mary (15) aynı şahsiyetlerdir ki bunlarda ben ve zevcem Henriette'in hakiki şahsiyetleridir. Amerika'ya ayak basar basmaz iki milyon liralık kıymettar heykel ve bir milyon dolar kadar kıymetinde mücevheratı bu iktisap ettiğimiz şahsiyetler vasıtasıyla elde ettik. İlh… (vs…)

Bu mektupta Sherlock Holmes'a hikâyemizin başından nihayetine kadar ecen vakayii yazılmaktadır. İmza da Arsen Lüpen diye yazılmıştır.

Sherlock Holmes, mektubu bitirince yumruklarını sıkarak hasmına binlerce lanet ve intikam tehditlerini savurmağa başladı.

Son

GÖKTUĞ

GADDAR YÜREKLİ SAVAŞÇI

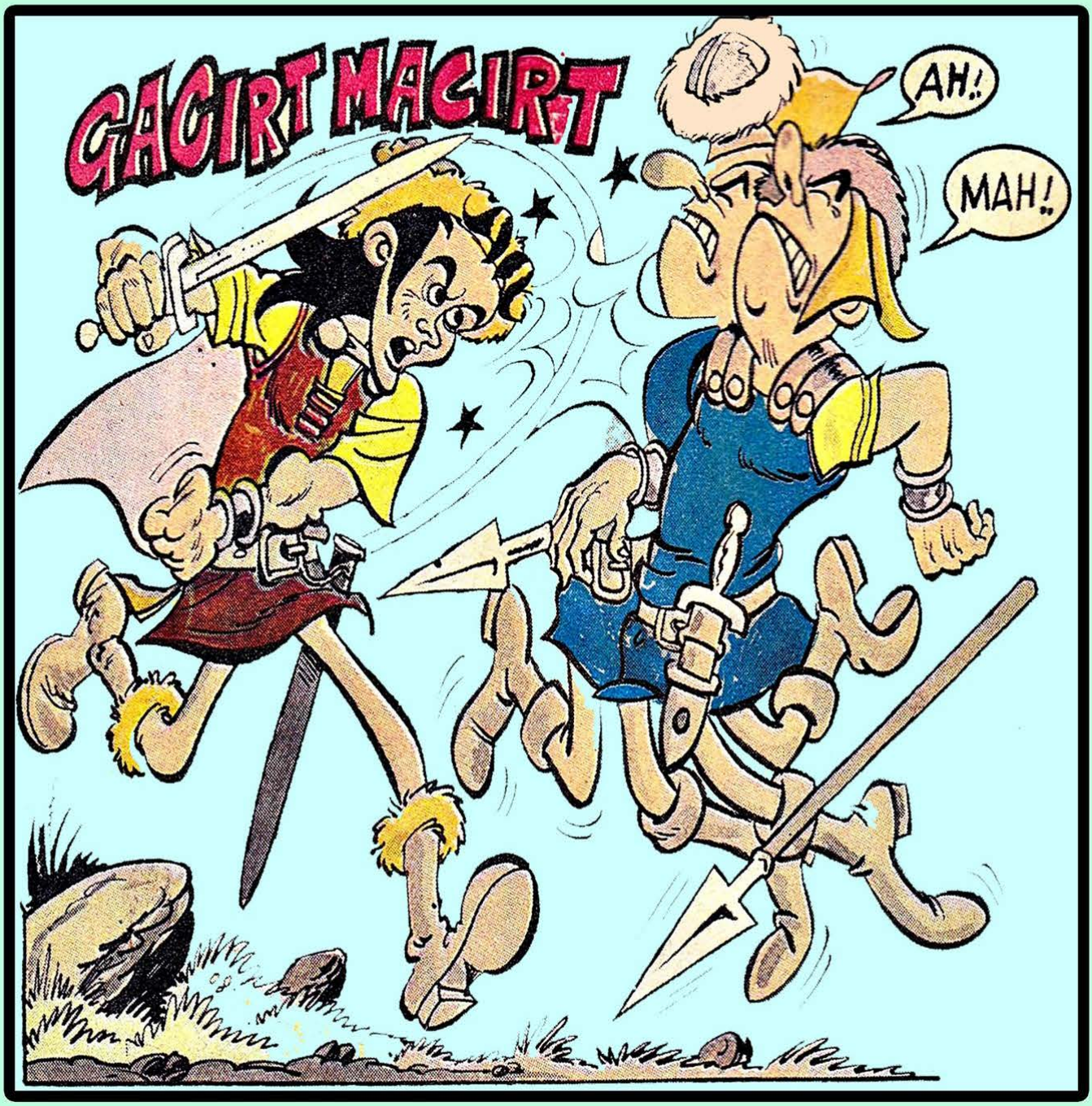

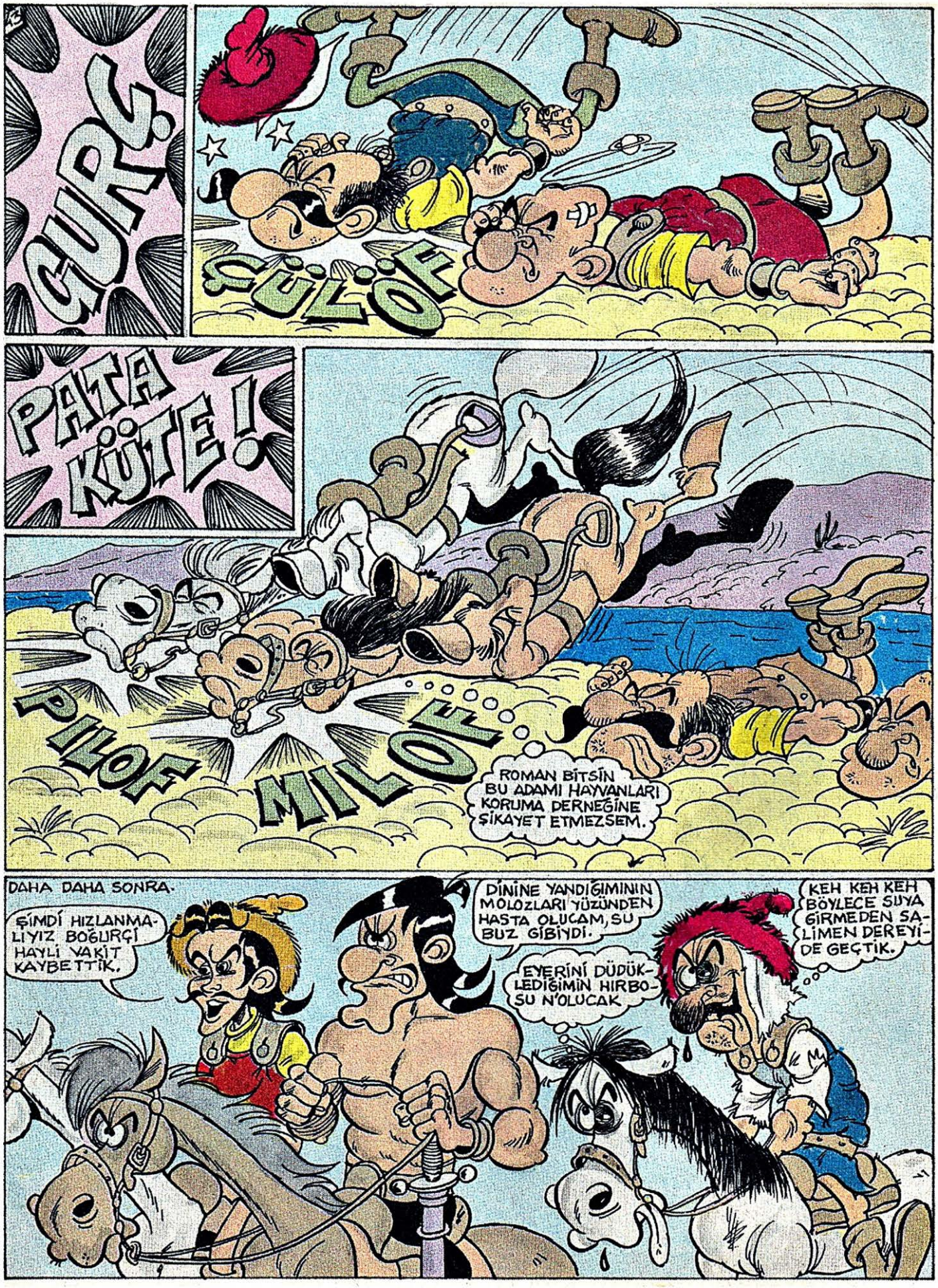
GURÇ
ÇÜLÖF
PATA KÜTE!
PILOF
MILOF
ROMAN BİTSİN BU ADAMI HAYVANLARI KORUMA DERNEĞİNE ŞİKAYET ETMEZSEM.
DAHA DAHA SONRA.
ŞİMDİ HIZLANMALIYIZ BOĞURÇİ HAYLİ VAKİT KAYBETTİK.
DİNİNE YANDIĞIMININ MOLOZLARI YÜZÜNDEN HASTA OLUCAM, SU BUZ GİBİYDİ.
EYERİNİ DÜDÜKLEDİĞİMİN HIRBOSU N'OLUCAK
KEH KEH KEH BÖYLECE SUYA GİRMEDEN SALİMEN DEREYİDE GEÇTİK.

44
AYNI ANDA BAŞKA BİR YERDE..
İŞTE İSTEDİĞİN OLDU SENİ KAŞALOT HAN'A KARI OLMAKTAN KURTARDIK. ŞİMDİ GELELİM BİZİM İŞE PARALAR NEREDE?
SABREDİN BİRAZ SONRA KAVUŞACAKSINIZ PARACIKLARINIZA.
İŞTE GELDİK! PARALAR İÇERDE.
BİR EV HA?! BAK İŞTE BU ÇOK GÜZEL KEH KEH. «HAYARIN KEYFİ YERİNDE»
İYİ İYİ BURADA HEM KARNIMIZI DOYURURUZ HEM DE DİNLENİRİZ.

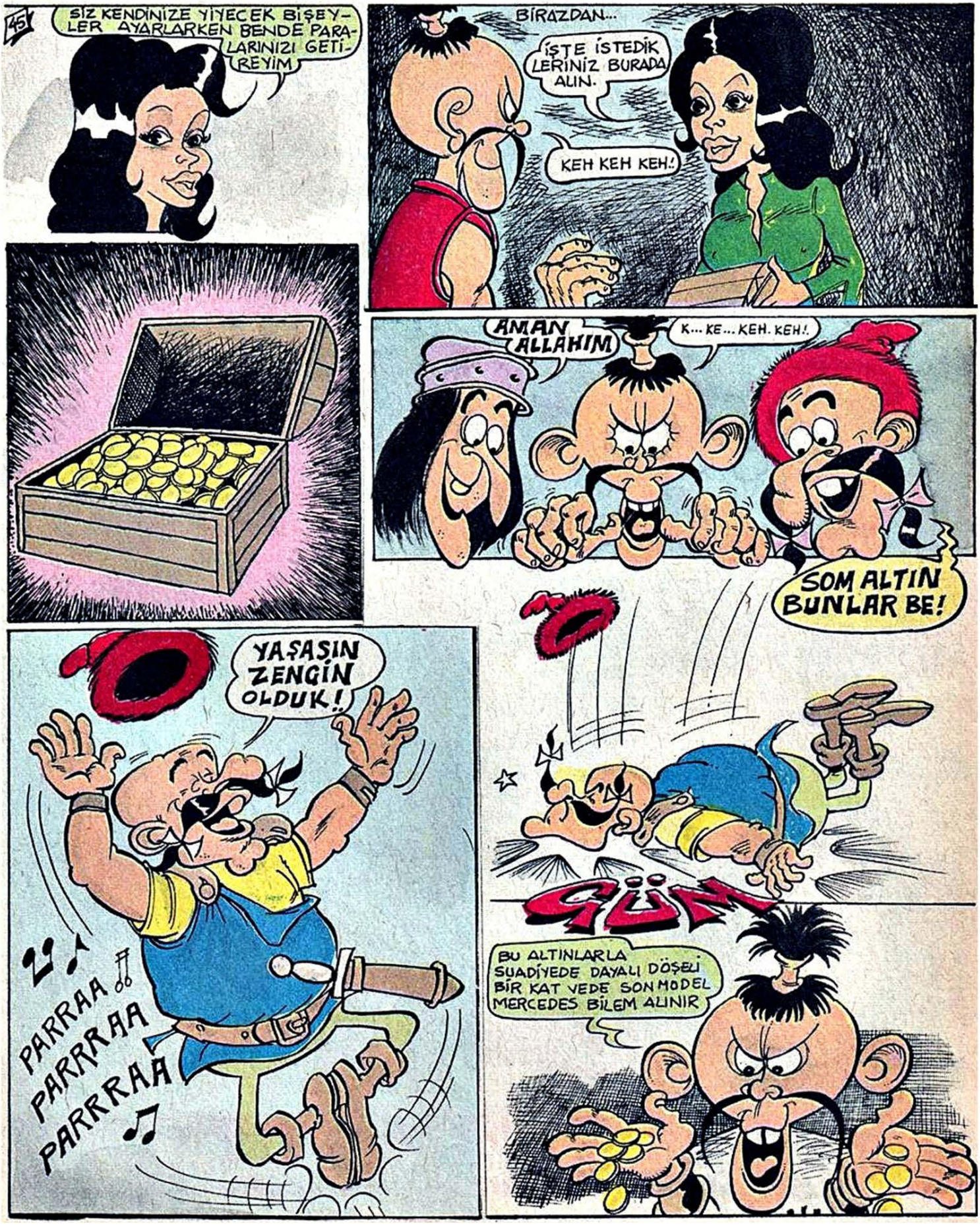
45
SİZ KENDİNİZE YİYECEK BİŞEYLER AYARLARKEN BENDE PARALARINIZI GETİREYİM
BİRAZDAN...
İŞTE İSTEDİKLERİNİZ BURADA ALIN.
KEH KEH KEH!
AMAN ALLAHIM
K... KE... KEH. KEH!
SOM ALTIN BUNLAR BE!
YAŞASIN ZENGİN OLDUK!
PARRAA PARRAA PARRAA
GÜN
BU ALTINLARLA SUADİYEDE DAYALI DÖŞELİ BİR KAT VEDE SON MODEL MERCEDES BİLEM ALINIR

46
EH BEN GİDEBİLİRİM ARTIK HEPİNİZE TEŞEKKÜR EDERİM.
DUR BAKALIM HEMEN NERE-YE?! SENLEN KÜ-ÇÜK BİR İŞİNİZ DAHA VAR.
ANLAMADIM NE İŞİ?
ŞEY İŞİ BU BAŞKA İŞE BENZE-MEYEN BİR İŞ ŞAPIRT!
GEÇENLERDE BİR FİLM SEYRETMİŞTİM NE ŞAANEYDİ ADAM FOTOĞRAFÇIYDI VE ŞİPŞAK BASIYORDU ŞUPURT.
TÜH BE BEN ONU KAÇIRDIM.
GEL KAÇMA ŞAPIRT ŞUPURT
HAYIR! HAYIR! HIYAR NOLUCEK.
İMDAAT! KURTARAN YOKMUU?
BEN YARIMYA.!
GARÇ
DUR KAÇMA!
HAH HAH HAH
AAAYY!

47
NEREYE KAÇARSAN KAÇ SONUNDA BENİMSİN.
TANRIM YARDIM ET BU CANAVARIN ELİNDEN KURTULAMIYACAĞIM.
İŞTE YAKALADIM!
AMANIN ODA NE?.
BIRAK BENİ ZALİM ADAM. PARANI ALDIN DAHA NE İSTİYORSUN?.
NELER İSTİYORUM NELER KADIN BUDU KÖFTELER..
VIJ!
BLİNK!.

Devam Edecek

Liza Çanakçı

Öykü...

RENKLERİN GİZEMİ

Tek pencereli, küçük odamda; masamın başında sessizce oturuyorum. Elimde bir kalem, önümde bir kâğıt var. İnternette gördüğüm güzel bir karakalem çalışmasını çizmeye çalışıyorum.

Tek pencereli, küçük odamda; masamın başında sessizce oturuyorum. Elimde bir kalem, önümde bir kâğıt var. İnternette gördüğüm güzel bir karakalem çalışmasını çizmeye çalışıyorum. Çizmekten yorulduğumdan elimi dinlendirmek için biraz ara veriyor, başımı yukarıya kaldırıyor ve gökyüzüne bakıyorum. Bir saat önce kara bulutlarla kaplı, şimşekli, yağmurlu havanın yerini günlük güneşlik bir ortam almış. Gökyüzünün o hoş mavisine bir süre odaklanıyor, ardından gözlerimi kapatıp derin bir sessizliğe dalarak güzel şeyler hayal etmeye başlıyorum. Birkaç dakika geçince yeniden gözlerimi açıyorum. Şimdi karşımda gökyüzünün o sadeliği içinde parıldayan bir gökkuşağı var. Gökkuşağının o güzel renklerini her zaman yorumlamak istemişimdir, şimdi tam fırsatı diyor ve bana neler ifade ettiklerini kağıda döküyorum.

Kırmızı, turuncu, sarı, yeşil, mavi, lacivert ve mor. En dışta bulunan ve en belirgin renk olan kırmızıdan başlayalım. Aslında kırmızı denince herkesin aklına aşk ve sevgi gelir ama bu duyguların aksine benim aklıma her zaman acı ve yıkım gelmiştir. Turuncu ise her zaman mutluluk kaynağı olan bir renktir diye tanımlanır. Ancak bana göre turuncu utangaçlık duygusunu yansıtan renklerin önde gidenidir. Sarı rengine gelirsek, çoğu insan sarı renginin zekâyı, merakı ve özgür düşünceleri yansıttığını söyler. Bana göre tam tersi olan saflık ve masumluğu temsil eder sarı. Yeşil renginin anlamı ise çoğu kaynağa göre dinçlik, gençlik ve ümittir. Bu güzel duyguların aksine yeşil denince benim aklıma ilk olarak yırtıcılık gelir. Evet, şimdi sıra geldi mavi renginin bende uyandırdığı anlama. Mavi denince benim aklıma, uçsuz bucaksız okyanuslar ve denizler geliyor, bu yüzden ben mavi rengini huzur ve sonsuzluk diye tanımlıyorum. Ancak halk arasında da bu rengin, dürüstlüğü ve sadakati yansıttığı söyleniyor. Lacivert rengini gördüğümde ise her zaman zekâ kelimesiyle ne kadar uyuştuğunu hatırlarım. Bunun yanı sıra çoğu kaynak lacivert rengini yeniçağ başlangıcı olarak görür. Ve son olarak gökkuşağının en altında bulunan ve son rengi olan mora geldik. Mor renginin asaleti ve zenginliği temsil etmesinin yanı sıra bence asıl anlamı yalnızlıktır.

Yukarıda yazdığım cümlelerde anlatmak istediğim gibi renkler sizin onlara verdiğiniz anlamlarla hayat bulur, canlanır. Yani bu siyah beyaz, sıradan hayattan kurtulmak için bazen elinize bir fırça alıp hayatınızda bulunan renkleri değiştirerek bu sıkıcı ve durağan hayatı renkli ve neşeli bir ortama çevirmeniz gerekir. Siz de fark edeceksiniz ki bu küçük ama bir o kadar da keskin fırça darbeleriyle hayatınızı şekillendirecek renklerle süslemek sadece sizin elinizdedir, bunu sakın unutmayın ve içinizde bir köşelerde saklanan o parlak gökkuşağını ortaya çıkartın.

Howard Philips Lovecraft

Dosya

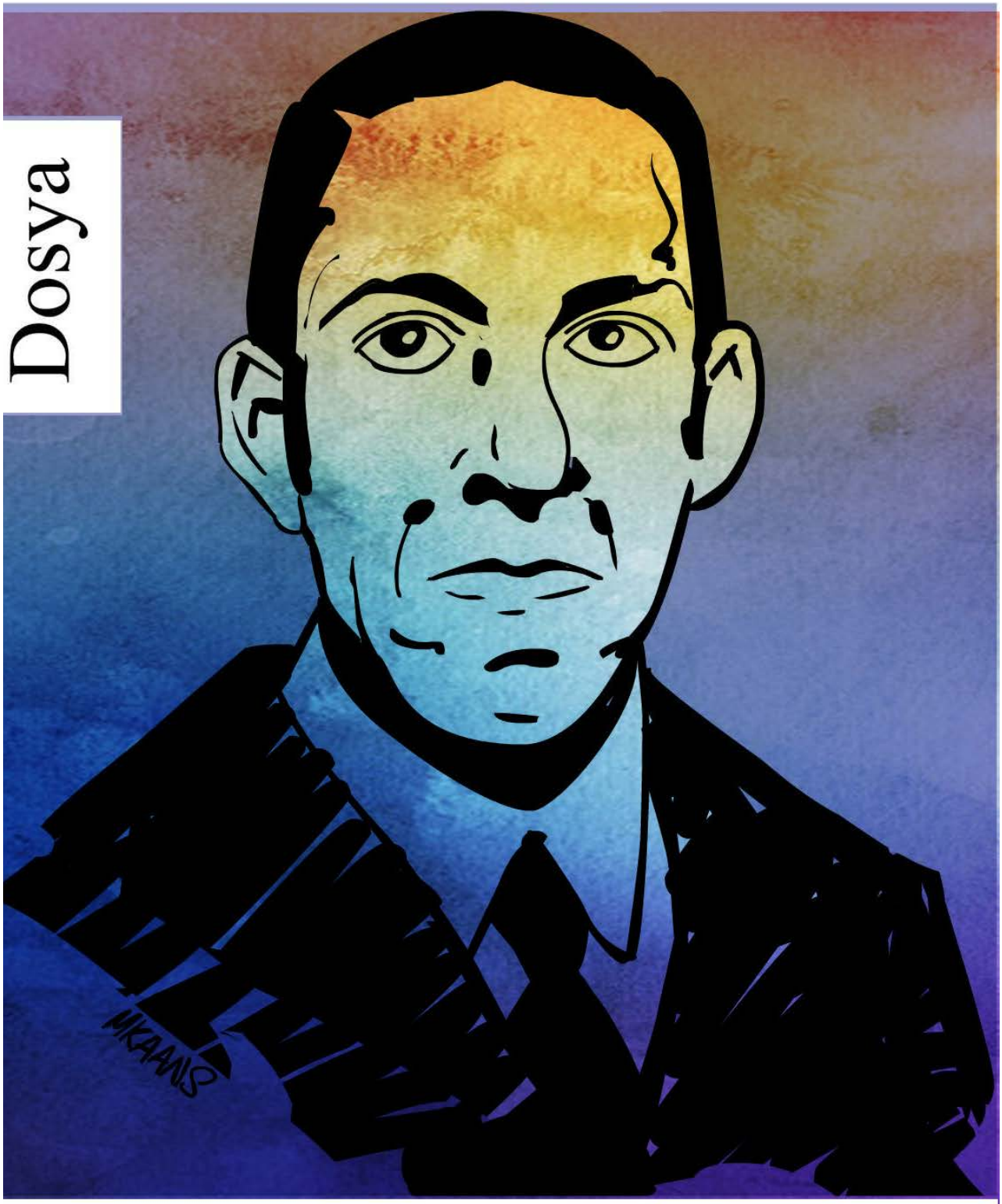

130 yaşında...

HOWARD PHILIPS LOVECRAFT 130 YAŞINDA

Howard Phillips Lovecraft kimdir, H. P. Lovercraft, Amerikalı gerilim, korku, fantazi ve bilimkurgu yazarı. Edgar Allan Poe 'nun izinden giderek gotik uslubun en önemli temsilcisi oldu. Yarattığı Cthulhu mitosuyla ünlenmiş birçok takipçi edinmiştir.

Howard Phillips Lovecraft kimdir, H. P. Lovecraft, Amerikalı gerilim, korku, fantazi ve bilimkurgu yazarı. Edgar Allan Poe 'nun izinden giderek gotik uslubun en önemli temsilcisi oldu. Yarattığı Cthulhu mitosuyla ünlenmiş birçok takipçi edinmiştir.

20 Ağustos 1890'da Rhode Island, Providence'de doğdu. Pazarlamacı olan babası Winfield Scott Lovecraft ve annesi Sarah Susan Phillips Lovecraft'ın tek çocuğuydu. Anne ve babası, ikiside otuzlu yaşlarındayken evlenmişlerdi. 1893 yılında Lovecraft henüz 3 yaşındayken, babası Chicago'da bir iş gezisinde olduğu sırada kaldığı otel odasında ağır bir psikolojik rahatsızlık geçirdi. Providence'e geri getirilerek Butler Akıl Hastanesi'ne kaldırıldı. 1898 yılında bir sinir krizi sonucu geçirdiği felç yüzünden ölene dek burada kalacaktı. Babasının hastalığı ve ölümünün Lovecraft üzerinde oldukça büyük ve derin bir etkisi oldu.

Babasının ölümünden sonra annesi, iki teyzesi ve büyük babasıyla aynı evde yaşamaya devam eden Lovecraft, annesinin yoğun baskısı altında yetiştirildi. Annesi onu bir kız çocuğu gibi yetiştiriyor, dışarı çıkmasına izin vermiyordu. Zamanla bu, Lovecraft'ta psikolojik kaynaklı alerjiler gelişmesine neden oldu. Belli bir sıcaklıktan yüksek havada dışarı çıkamıyordu. Asosyal ve içe kapalı büyüyen Lovecraft ilk şiirlerini 6 yaşında yazmaya başladı. Büyükbabası tarafından desteklenen yazar, Arap mistizmine ve gotik korku öykülerine ilgi duymaya başladı. Yazdığı garip öyküler annesini endişelendiriyordu. Annesinin baskısı ve sürekli hastalanan Lovecraft 8 yaşına kadar okula gidemedi. Okula başladığı ilk sene de yine ara vermek zorunda kaldı. Zamanını evde okuyarak ve astroloji ve kimya üzerine araştırma yaparak geçirdi. 4 yıl sonra yeniden Hope Street Lisesi'ne yazıldı.

Büyükbabası 1904'te öldüğünde bu Lovecraft için büyük bir yıkım oldu, onun hayattaki tek arkadaşı ve destekçisiydi. Büyükbabası, arkasında bir çok borçla fakirliğin kıyısında bir aile bıraktı. Aile, evlerinden ayrılıp çok daha küçük bir eve taşınmak zorunda kaldı. Doğduğu evden ayrılmak yazarı derinden etkiledi ve bu yüzden intihara kalkıştı. 1908'de liseden mezun olmadan hemen önce bir sinir krizi geçirdi ve diplomasını alamadı. Brown Üniversitesi'ne gitmek istiyordu fakat sağlık sorunları yüzünden başarılı olmadı.

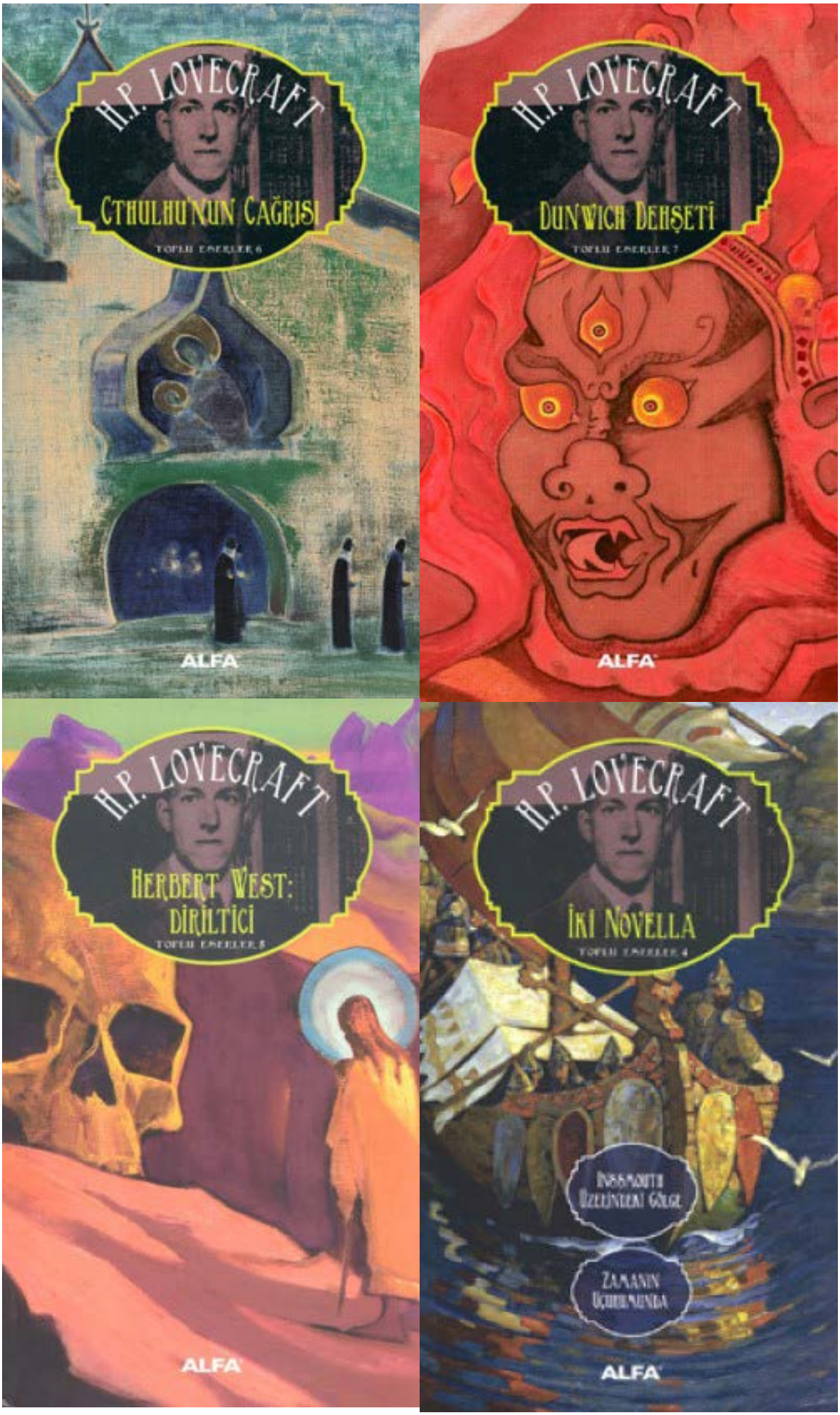
H.P. LOVECRAFT
CTHULHU'NUN ÇAĞRISI
ALFA
H.P. LOVECRAFT
DUNWICH DEHŞETİ
ALFA
H.P. LOVECRAFT
HERBERT WEST:
DİRİLTİCİ
ALFA
H.P. LOVECRAFT
İKİ NOVELLA
ZAMANIN
ALFA

H.P. LOVECRAFT

The Call Of Cthulhu

1908 -1913 yılları arasında birçok bilimkurgu öykü yazdı. Bu yıllarda insanlarla ilişkisi annesiyle sınırlıydı. Ancak bu The Argosy dergisine yazdığı mektupla değişti. Yazısıyla, UAPA adında bir amatör yayın derneğinin başkanı olan Edward F. Dass'ın dikkatini çekti. Daas, 1914'te Lovecraft'ı derneğe katılmaya davet etti. UAPA, yazarı birçok şiir ve deneme yazması konusunda teşvik etti. 1917 yılında **"Mezar"** ve **"Dagon"** başta olmak üzere birçok bilimkurgu ve polisiye öykü yazdı.

Bu yıllarda birçok mektup arkadaşı edindi. Yazdığı uzun ve edebi mektuplar, onu yüzyılın en büyük mektup yazarı yaptı. Mektup arkadaşları arasında **"Psycho"**nun yazarı Robert Bloch, Clark Ashton Smith ve Barbar Conan'ın yaratıcısı Robert E. Howard vardı.

1919'da geçirdiği depresyonun ardından Lovercraft'ın annesi de sinir krizi geçirerek Butler Akıl Hastanesi'ne kaldırıldı. Burada kaldığı süre boyunca oğluna birçok mektup yazdı. 21 Mayıs1921'de idrar kesesi ameliyatında hayata gözlerini kapadı. Lovercraft bir kez daha büyük bir yıkımla karşı karşıya kaldı. Annesinin ölümünden birkaç hafta sonra, Boston'da amatör gazeteciler kongresine katıldı. Burada yahudi Ukrayna kökenli bir aileden gelen Sonia Greene ile tanıştı.

Sonia, Lovecraft'tan 8 yaş büyüktü. Buna rağmen çift 1924 yılında evlenerek New York'a taşındı. Yazarın teyzeleri bu evlilikten memnun kalmadı. Sonia'nın yahudi ve çalışan bir kadın olmasını onaylamıyorlardı. Lovercraft, New York'taki göz alıcı yaşamdan büyülenmişti ancak kısa sürede geçim sıkıntısı ve finansal problemlerle yüzleşmek zorunda kaldılar. Sonia, sahibi olduğu şapka dükkanını kaybetti, Lovercraft da bir türlü iş bulamıyordu. Bunun üzerine Sonia, çalışmak için Cleveland'a taşındı. Lovecraft, öykülerine konu olan Red Hook mahallesinde tek başına kalmıştı.

Yazarın en verimli dönemi, yaşamının son on yılında Providence'e döndükten sonra başladı. En bilinen kısa öyküsü **"Charles Dexter Ward Vakası"** ve **"Deliliğin Doruklarında"**yı bu dönemde yazdı. **"Alonzo Typer'ın Günlüğü"**, **"Tümsek"**, **"Kanatlı Ölüm"** gibi birçok hayalet öyküsünü edebiyat dünyasına tanıttı. En üretken olduğu bu yıllarda iyice yoksullaşan yazar hayatta kalan teyzesiyle küçük bir pansiyona taşınmak zorunda kaldı.

1936'da yazara bağırsak kanseri teşhisi kondu. Yetersiz beslenme yüzünden durumu iyice ağarlaşan Lovecraft, 15 Mart1937 yılında Providence'de yaşama veda etti.

H.P. Lovecraft adı, 1926 yılında yazdığı korku romanı **Cthulhu Mitosu**'yla ölümsüzleşti. Bu roman, birçok filme, besteye ve çizgiromana esin kaynağı oldu. Günümüzde de yaşamını sürdüren aralarında Stephan King, Bentley Little, Joe R. Lansdale ve Neil Gaiman'ın bulunduğu birçok bilimkurgu yazarına esin kaynağı oldu.

Eserleri

Kurgu Hikayeler

Deliliğin Dağlarında *(At the Mountains of Madness) (Şubat-22 Mart 1931)*-**Azathoth***(Haziran 1922)*-Uyku Duvarının Arkasında *(Beyond the Wall of Sleep) (1919)*-**Kitap** *(The Book) (1933 sonları)*-Cthulhu'nun Çağrısı *(The Call of Cthulhu) (Yaz 1926)*-**Charles Dexter Ward Vakası** *(The Case of Charles Dexter Ward) (Ocak-1 Mart 1927)*-Ulthar'ın Kedileri *(The Cats of Ulthar) (15 Haziran 1920)*-**Celephaïs** *(Kasım başları 1920)*-Uzayın Dışındaki Renk *(The Colour out of Space) (Mart 1927)*-**Serin Hava** *(Cool Air) (Mart 1926)*-Dagon *(Temmuz 1917)*-**Torun** *(The Descendant) (1926)*-Sarnath'a Gelen Kıyamet *(The Doom That Came to Sarnath) (3 Aralık 1919)*-**Bilinmeyen Kadath'ın Hayal Araştırması** *(The Dream-Quest of Unknown Kadath) (Sonbahar 1926-22 Ocak 1927)*-Cadı Evindeki Hayaller *(The Dreams in the Witch House) (Ocak-28 Şubat 1932)*-**Dunwich Korkusu** *(The Dunwich Horror) (Yaz 1928)*-Kötü Papaz *(The Evil Clergyman) (Ekim 1933)*-**Eski Oblivione** *(Ex Oblivione) (1920/21)*-**Geç Arthur Jermyn ve Ailesi Hakkında Gerçekler** *(Facts Concerning the Late Arthur Jermyn and His Family) (1920)*-**Festival** *(The Festival) (Ekim*

1923)-Ötelerden *(From Beyond) (16 Kasım 1920)*-**Karanlıktaki Avcı** *(The Haunter of the Dark) (Kasım 1935)*-O *(He) (11 Ağustos 1925)*-**Herbert West–Reanimator** *(September 1921-mid 1922)*-**Necronomicon'un Tarihi** *(History of the Necronomicon) (1927)*-**Kancadaki Korku** *(The Horror at Red Hook) (1-2 Ağustos 1925)*-**Takip** *(The Hound) (Eylül 1922)*-**Hypnos** *(Mart 1922)*-**Ibid** *(1928)*-**Kubbede** *(In the Vault) (18 Eylül 1925)*-**Hayat ve Ölüm** *(Life and Death) (1920, lost)*-**Gizlenen Korku** *(The Lurking Fear) (Kasım 1922)*-Hafıza *(Memory) (1919)*-**Ay Bataklığı** *(The Moon-Bog) (Mart 1921)*-**Erizh Zann'ın Müziği** *(The Music of Erich Zann) (Aralık 1921)*-**Murdon Grange'ın Gizemi** *(The Mystery of Murdon Grange) (1918, kayıp)*-**İsimsiz Şehir** *(The Nameless City) (Ocak 1921)*-**Nyarlathotep** *(Aralık başları 1920)*-**Eski Böcekler** *(Old Bugs) (1919)*-Diğer Tanrılar *(The Other Gods) (14 Ağustos 1921)*-**Yabancı** *(The Outsider) (1921)*-**Pickman'ın Modeli** *(Pickman's Model) (1926)*-**Evdeki Resim** *(The Picture in the House) (12 Aralık 1920)*-*Polaris (Mayıs 1918)*-**Iranon Soruşturması** *(The Quest of Iranon9 (28 Şubat 1921)*-Duvarlardaki Fareler *(The Rats in the Walls) (Ağustos-Eylül 1923)*-**Dr. Samuel Johnson'ın Hatırası** *(A Reminiscence of Dr. Samuel Johnson) (1917)*-Zamanın Dışındaki Gölge *(The Shadow Out of Time) (Kasım 1934-Mart 1935)*-**Innsmouth Üzerindeki Gölge** *(The Shadow over Innsmouth) (Kasım-3 Aralık 1931)*-Sakınan Ev *(The Shunned House) (16-19 Ekim 1924)*-**Gümüş Anahtar** *(The Silver Key) (1926)*-Randolph Carter'ın İfadesi *(The Statement of Randolph Carter) (Aralık 1919-)*-**Sisteki Tuhaf Yüksek Ev (The Strange High House in the Mist) (9Kasım 1926)**-Sokak *(The Street) (1920)*-**Tatlı Ermengarde** *(Sweet Ermengarde) (1917)*-Tapınak *(The Temple) (1925)*-**Berbat Yaşlı Adam** *(The Terrible Old Man) (28 Ocak 1920)*-Ayışığındaki Şey *(The Thing in the Moonlight) (24 Kasım 1927)*-**Eşikteki Şey** *(The Thing on the Doorstep) (21-24 Ağustos 1933)*-Mezar *(The Tomb) (Haziran 1917)*-**Juan Romero'nun Geçişi** *(The Transition of Juan Romero) (16 Eylül 1919)*-Ağaç *(The Tree) (1920)*-**İsimlendirilemeyen** *(The Unnamable) (Eylül 1923)*-**Çok Yaşlı Halk** *(The Very Old Folk) (2 Kasım 1927)*-**Ay Ne Getirirse** *(What the Moon Brings) (5 Haziran 1922)*-**Karanlıktaki Fısıldayan** *(The Whisperer in Darkness) (24 Şubat-26 Eylül 1930)*-**Beyaz Gemi** *(The White Ship) (Kasım 1919)*

Felsefi Eserler

Yüzyılın Suçu *(The Crime of the Century) (1915)*-**İnsanlığın Rönesansı** *(The Renaissance of Manhood) (1915)*-**Likör ve Arkadaşları** *(Liquor and Its Friends) (1915)*-**Fazla Zincir Yıldırımı** *(More Chain Lightning) (1915)*-**Eski İngiltere ve Çizgi** *(Old England and the "Hyphen") (1916)*-**Devrimsel Mitoloji** *(Revolutionary Mythology) (1916)*-**Senfonik** İdeal *(The Symphonic Ideal) (1916)*-**McGavacks'a Editör Notu "Devrimsel Savaşın Başlangıcı** *(Editors Note to McGavacks "Genesis of the Revolutionary War") (1917)*-**Tuhaf Bir Belge** *(A Remarkable Document) (1917)*-**Köklerde** *(At the Root) (1918)*-**Merlinus Redivivus** (1918)-**Zaman ve Uzay** *(Time and Space) (1918)*-**Anglo Saxondom** *(1918)*-**Amerikancılık** *(Americanism) (1919)*-**The League** *(1919)*-**Bolshevism** *(1919)*-**Idealism and Materialism – A Reflection** *(1919)*-**Life for Humanity's Sake** *(1920)*-**In Defence of Dagon** *(1921)*-**Nietzscheism and Realism** *(1922)*-**East and West Harvard Conservatism** *(1922)*-**Bugünkü Materyalist** *(The Materialist Today) (1926)*-**Kendini Kurban Etmenin Bazı Nedenleri** *(Some Causes of Self-Immolation) (1931)*-**Zamanlarda Bazı Tekrarlar** *(Some Repetitions on the Times) (1933)*-**Miras ve Modernizm: Sanat Formlarında Tecrübe** *(Heritage or Modernism: Common Sense in Art Forms) (1935)*-**Ortodoks Kömünizmine İtirazlar** *(Objections to Orthodox Communism) (1936)*

Kaynak: biyografi.net.tr

CTHULHU

Cthulhu, Howard Phillips Lovecraft'in yarattığı Cthulhu Mitosu'ndaki Yüce Eskiler'den (İngilizce: Great Old Ones) biridir. Cthulhu'nun devasa boyutları ve ima ettiği dehşet ilk akla gelen özellikleridir.

Cthulhu, Howard Phillips Lovecraft'in yarattığı Cthulhu Mitosu'ndaki Yüce Eskiler'den (İngilizce: Great Old Ones) biridir. Cthulhu'nun devasa boyutları ve ima ettiği dehşet ilk akla gelen özellikleridir.

Cthulhu ilk olarak Lovecraft'ın "Cthulhu'nun Çağrısı" (İngilizce: The Call of Cthulhu) (1928) isimli kısa hikâyesinde görünmüştür.

Cthulhu'nun Çağrısı

Cthulhu'nun detaylı betimlemeleri heykelleri baz alınarak yapılmıştır. Hikâyede ilk görünen heykel "aynı anda bir ahtapotun, bir ejderin ve bir insan karikatürünün resimleri […] etli, duyargalı bir kafa gelişmemiş kanatlı, grotesk ve pullu bir bedenin üstünde duruyordu; ancak onu şok edici kadar korkutucu yapan bütün genel hatlarıydı." şeklinde tanımlanmıştır. Bir polis baskını sonrasında el geçirilen heykel "Belirsiz antropoit hatlarına sahip bir canavar […] ancak ahtapot benzeri ve suratı duyargalarla dolu bir kafaya, pullu lastiksi görünüşlü bir bedene, ön ve arka bacaklarında çok büyük pençelere ve sırtında uzun, dar kanatlara sahipti." şeklinde anlatılmıştır.

Cthulhu'nun kendisi sonunda göründüğünde, "yaratık bütün tanımlamaların ötesindeydi […] yürüyen ya da tökezleyen bir dağdı O" diye betimlenmiştir ve "gevşek pençeler"e sahip olduğu söylenmiştir.

Cthulhu'nun Arabistan merkezli dünya çapında bir mezhebi vardır. Mezhep liderlerinin Çin dağlarında oldukları ve ölümsüz oldukları söylenmiştir.

Yüce Eskiler'in şekilli oldukları ama et ve kandan değil, madde diye tanımlanamayacak bir şeyden var oldukları, yaşamadıklarını ama ölü de olmadıkları, Cthulhu'nun büyülerinin hepsini koruduğunu ve *"yıldızlar uygun konuma geldiklerinde"* yeniden dünyaya çıkacakları, Mezheb'in görevinin yıldızlar doğru konuma geldiklerinde Yüce Eskiler'i serbest bırakmak olduğu, ve Yüce Eskiler'in telepatik olup insanların rüyalarıyla oynayarak Cthulhu mezhebini kurdukları bilgilerini verir polisin sorguladığı Yaşlı Castro isimli bir mezhep üyesi.

Mezhebin baz aldığı bir de kitap vardır Necronomicon adında. Necronomicon Deli Arap Abdül Alhazred tarafından yazılmıştır ve *"pek çok tartışmalara yol açmış"* olan *"Sonsuza kadar yatabilen ölü değildir, ve tuhaf uzak zamanlarda (İng. İngilizce: Aeons) ölüm bile ölebilir."* dizelerinden bahsedilir. Mezhep ayrıca bilinmeyen bir dilde söylenen şu formülü tekrar eder: *"Ph'nglui mglw'nafh Cthulhu R'lyeh wgah'nagl fhtagn"*, çevirisi ise aşağı yukarı *"R'lyeh'deki evinde ölü Cthulhu düş görerek bekliyor"*dur.

Cthulhu'nun ayrıca *"Deliliğin Dağlarında"*, *"Dunwich Korkusu"*, *"Karanlıkta Fısıldayan"* ve *"Innsmouth Üzerindeki Gölge"*de bahsi geçer. Inssmouth Üzerindeki Gölge'de ise Cthulhu'nun ayrıca *"Deep One"* isimli insan-kertenkele-balık kırması yaratıklar tarafından da tapıldığı öğrenilir.

"Cthulhu Mitosu" ismi Lovecraft'in ölümünden sonra yazılarının basılmasını ve tanıtılmasını sağlayan arkadaşı August Derleth tarafından (HPL'nin ölümünden sonra) bulunmuştur. Derleth'in kurduğu evrende ise Yüce Eskiler *(kötü)* ve Yaşlı Tanrılar *(iyi)* savaşmaktadır, Derleth'in bu enterpretasyonu çoğu Lovecraft hayranı tarafından "iyi kötüye karşı" senaryosu kurduğu için eleştirilir.

Ayrıca Cthulhu Mitosu bir sürü yazar tarafından kullanılmış olan ve üzerine hikâye kurmak için çok kapsamlı bir evrendir.

Cthulhu'nun *(ve Mitos'un)* ayrıca popüler kültürde müziklerden filmlere kadar çok büyük bir etkisi olmuştur.

Müziklerde Metallica'nın yazdığı *"The Call of Ktulu"* *(enstrümantal, Ride The Lightning albümünden)*, *"The Thing That Should Not Be" (Master of Puppets albümünden)*, "Dream No More" (Hardwired...To Self Destruct albümünden) ve gotik-korku müzik grubu Nox Arcana'nın hazırladığı 21 parçalık *"Necronomicon"* albümü sayılabilir.

Filmlerde ise Lovecraft'in bazı hikâyeleri direkt uyarlanmıştır *(örn: Herbert West-Reanimator ve sessiz film İngilizce: Call of Cthulhu)*, bazen de Lovecraft temaları etki etmiştir (en ünlü örnek *"İngilizce: Evil Dead"* - Kötü Ruh/Şeytan'ın Ölüsü film serisidir, orada Necronomicon olayların başlama noktasıdır; uzak bir örnek ise hikâye işlenişi olarak Deliliğin Dağlarında ile benzerlik gösteren *"Alien" - Yaratık'dır)* ve ayrıca **İngilizce:** South Park'ın 14'üncü sezonunun 11, 12 ve 13'üncü bölümlerinde görülmüştür.

Cthulhu Mitosu oyunlara da uyarlanmıştır, özellikle rol yapma oyunu Call of Cthulhu olarak. Yine filmlerdeki gibi Lovecraft temalarından etkilenmiş bilgisayar oyunları vardır *(İngilizce: Alone In The Dark Terraria'dan İngilizce: World of Warcraft'e kadar)*, 2005 yılının korku oyunu "İngilizce: **Call of Cthulhu:** Dark Corners of the Earth ve de son yıllarda çıkış yapan Türkçe: Bloodborne oyununda bu Mitostan etkilenmiş bir sürü örnek içinden sayılabilir.

Cthulhu'nun ve öbür Mitos elementlerinin resimleri de yapılmıştır.

Kaynakça: Cthulhu'nun Çağrısı, İthaki, 200 Lovecraft kitapları

HOWARD PHILIPS LOVECRAFT

Doğum: 20 Ağustos 1890

Rhode Island, Providence

Amerika Birleşik Devletleri

Ölüm:15 Mart 1937 *(46 yaşında)*

Rhode Island, Providence

Amerika Birleşik Devletleri

Meslek: Yazar

Milliyet: Amerikalı

Tür: Korku, Fantezi, Bilimkurgu, Weird Fiction*(Tuhaf Kurgu)*

Edebî akım: Cosmicism, Gothic

Korkmaz Uluçay

BOŞ İŞLER BUNLAR

– "Fantom'un Kurukafa Mağarası"na girmiş gibi etrafa bakınmaktan vazgeç. Çay içer misin?

-Vay canına… Senelerdir tanışıyoruz, hiç söylemedin böyle şeyler topladığını? Amma çokmuş, kaç tane plâk var bu dolapta? Aaa, burada da başka şeyler var.

-Pek bahsetmem… Dur oturma oraya, Dylan'ın klarneti; o kadar söyledim 'Ortada bırakma' diye… Şimdi otur.

-Bob Dylan?

-Yok, onun mızıkası küçük odada… 'Dylan Dog' bu…

-O kim be?

Seksenli yıllar. Lise iki olmalı. Daha yeni başlamışım koleksiyon yapmaya. Bir arkadaşımla birlikte sevdiğimiz bir şarkıcının plâklarını topluyoruz. Henüz on, on beş plâğımız ya var, ya yok. Bazıları sahaflık da yapan plâkçılardan alıyorum, çoğu artık tanıdık oldu zaten, antistatik spreyle siliyorum yüzeyini, kabını temizliyorum, yırtık varsa yapıştırıyorum, özel naylonlar almışız, onları da geçirdikten sonra en

az bir hafta falan böyle pikabın üstünde duruyor albüm kabı, odaya girip çıktıkça görüyorum. Bazen yatağa uzanıp seyrediyorum. Tabii plâk da bir yandan pikapta çalıyor…

Eniştemin bir arkadaşıydı, mesleğini tam hatırlamıyorum ama öyle boş biri değil ha, biraz gitar çalıyor, müzik bilgisi var… Bi' heyecanla, dedim: 'ben bunları topluyorum', gösterdim… Benim gözüm gibi baktığım plâkları tek elle öyle bir tuttu ki ucundan, tam köşesinden karton kabın, tabii içindeki yuvarlak plağın ağırlığıyla yamuluyor elinde her bir albüm, teker teker bakıyor… Yüzünde böyle hâlâ tam tarif edemediğim bir ifade, biraz küçümseyici, 'Ne bu?' der gibi. Hemen kaldırdım hepsini, konuyu da değiştirdim. Bir daha kimseye pek söylememem gerektiğini hissettiğim an odur…

-'Mandrake' de astronomiye meraklıdır mesela. Bilir misin 'Mandrake'yi?

-Bizim yeğenin sünnetinde çıkmıştı, sihirbaz?

-Sihirbaz, doğru, Allah rahmet eylesin… 'Peter Parker' da fotoğraf çeker, 'Örümcek Adam'. Onu bildin mi? Böyle ortalık hep örümcek ağı, işin yoksa habire temizliğe kadın çağır.

-Onu tanıyorum, ama fotoğrafçılığını bilmiyordum. Sen bayağı ciddi takılıyormuşsun bu işlere?

-Öyle. Koleksiyonculuk çok şeye kapı açtı: müzik dergisi, yazı, TV, radyo, web sitesi... Fan kulüp bile kurdum sonra…

- Hımm… Sen bu işlerden para kazanıyor musun?

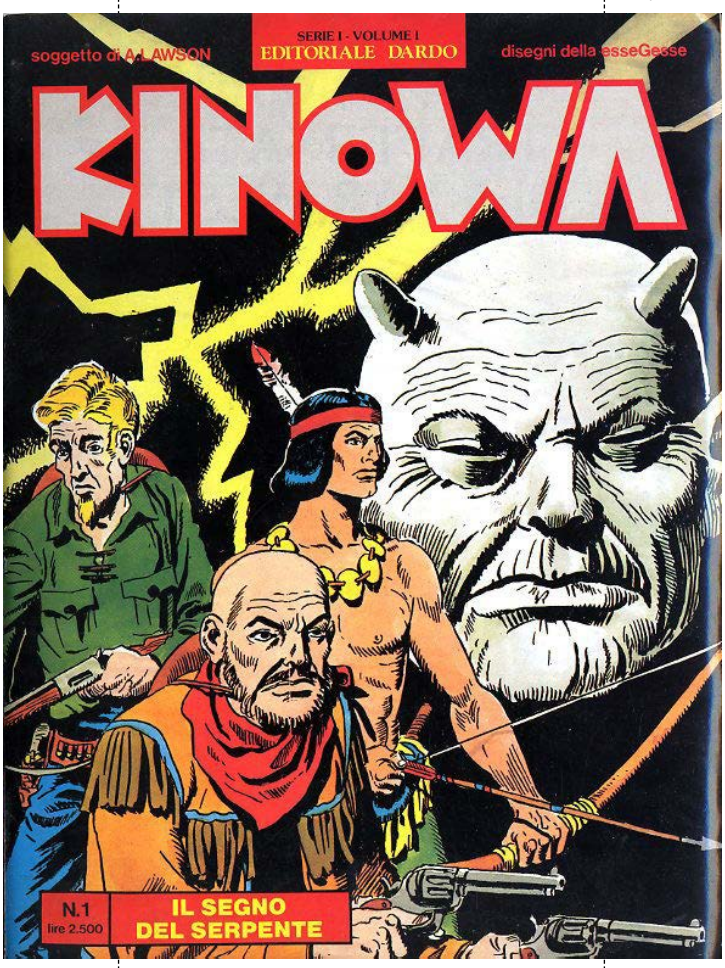

-Hah, işte senin gibiler en son bu soruya sığınırlar. Hem zevk aldığın bir şeyi yapıp hem de para kazanıyorsan; bu olacak şey değildir; yani olmamalı… Çoğunluk nefret ettiği işlerde üç otuz paraya ömrünü harcarken; olmamalı… Korkma, hesaba vurursan üste dolu para gitmiştir…

-Ne dediğini anlamadım ama iyi niyetle sormuştum. Böyle sorunca kızıyorsun galiba?

-Boş ver. Var mı senin bilmediğimiz bir tutkun, hobin? Arabadan da hoşlanmıyorsun, takım da tutmazsın bildiğim kadarıyla.

-Yani, işte… İş, güç, çoluk, çocuk; pek vaktimiz olmadı öyle şeylere. Emekliliğime dört yıl kaldı, biliyorsun. Böyle bir hobi bulup, bahçe işleri falan, ne bileyim, yapacağım bir şeyler.

-Hayırlısı… Yıllarca sebat ettin, insan kaynaklarında müdür oldun sonunda, önce bi' alış da yerine… İşte bu da aradığın akademik kitap… Helâl olsun ama sizin şirketin patronuna, insandan anlayan adamı pat diye tespit ediyor. Kendini gördü sende herhalde, boş işlerle uğraşanı işe almayacaksın, alsan da yükselmesine izin vermeyeceksin tabii... Gel çayı dışarıda içelim. Burada dikkatini dağıtacak çok şey var.

-Çıkalım. Güzelmiş evin, biraz eksik hissettim kendimi, özendim valla…

-Üzülme, demin söz ettiklerim de hep çizgi roman kahramanı, gerçek değil yani. Ben de gerçek değilim, birazdan maskeyi çıkarınca 'Sam Boyle' olacağım. Bildin mi 'Kinowa'yı?

- ???

Atilla Bilgen

NE İŞİM VAR BENİM VİETNAM'DA?

PARADAN PARA KAZANAN ÜLKE; *SİNGAPUR*

Singapur Havaalanında bizi bekleyen otobüse binince Zeynep Hanım her zamanki yerine geçti ve mikrofonu eline alıp "Efendim, Endonezya ile Malezya toprakları arasında bulunan ve etrafı Hint Okyanusu'nun sularıyla çevrili, Singapur'a hoş geldiniz. Çok eski ve önemli bir tarihi yoktur. Bin sekiz yüzlü yılların başlarında İngiliz kolonisi olarak kurulmuş, bin dokuz yüz altmış beş yılında bağımsızlığına kavuşmuş Singapur, Monaco ve Vatikan'la birlikte dünyadaki üç şehir devletinden biridir.

Singapur Havaalanında bizi bekleyen otobüse binince Zeynep Hanım her zamanki yerine geçti ve mikrofonu eline alıp "Efendim, Endonezya ile Malezya toprakları arasında bulunan ve etrafı Hint Okyanusu'nun sularıyla çevrili, Singapur'a hoş geldiniz. Çok eski ve önemli bir tarihi yoktur. Bin sekiz yüzlü yılların başlarında İngiliz kolonisi olarak kurulmuş, bin dokuz yüz altmış beş yılında bağımsızlığına kavuşmuş Singapur, Monaco ve Vatikan'la birlikte dünyadaki üç şehir devletinden biridir. Nüfusu beş milyon civarındadır. Bunun yüzde yetmiş beş beşini Çinliler, geri kalanını ise Malaylar, Hintliler ve azınlıklar oluşturur. Resmi dili İngilizcedir, ancak Çince ile o kadar birleşmiştir ki, artık bu dile Slingish deniliyor. Para birimleri Singapur dolarıdır, değeri ise Amerikan dolarının yüzde yetmişine yakındır. Coğrafi olarak ekvatora yakın olduğundan sıcak ve nemli bir havası vardır. Sıcaktan bunalanlar kurtuluşu alışveriş merkezlerinde alırlar, zira hem buz gibi soğutulmuşlardır, hem de yeraltından birbirleriyle birleşmişlerdir. Mükemmel denilecek kadar sistemli ve düzenli olan Singapur, aynı zamanda yasaklarıyla nam yapmıştır. Sigara içmekten tutun yere çöp atmaya kadar türlü türlü yasakları vardır. Buna rağmen sokakta yürürken tek bir polis göremezsiniz. Nasılsa kimse yok, istediğimi yaparım diye sakın düşünmeyin, zira halkı çok duyarlıdır. Kuralları ihlal eden birini gördüklerinde uyarırlar, dikkate almazsanız tereddüt etmeden polis çağırırlar. Tiryakilere

özellikle seslenmek istiyorum. Ceza ödemek istemiyorsanız, cadde ve sokaklarda aklınıza estiği yerde değil, sarı karelerle çevrili alanlarda sigaranızı için. Hiçbir doğal kaynağa sahip olmasa da, dış ticarete dayalı ekonomisi, gelişmiş turizmi ve görkemli binalarıyla gerçekten göz kamaştıran bir yerdir. Yüksek ve modern binalarına bakarak sakın bu ülkeyi beton yığını olarak nitelendirmeyin. Gezeceğimiz zaman göreceğiniz gibi sıcaklığı azaltmak amacıyla buldukları her noktayı yeşillendirmişler, tropikal iklimleri sayesinde de bu amaçlarına ulaşmışlardır. Singapur hakkında anlatacaklarım şimdilik bu kadar. Size iyi haberim var, otelimiz Orchard Road diye adlandırılan caddenin başlangıcında olup..." dedi ve nefeslenmek amacıyla sustu. Sadem sanki bu anı bekliyormuşçasına araya girdi ve "Ne özelliği varmış baba bu caddenin?" diye sordu. Zeynep Hanım hafifçe gülümseyerek "Ben de tam onu anlatacaktım. Efendim, iki kilometrelik bu cadde, tam anlamıyla bir piyasa ve alış-veriş yeridir. Dünyaca ünlü markaların mağazaları, lüks oteller, restaurantlar, tapınaklar, müzeler ve birbirinden görkemli alışveriş merkezleri hep buradadır. Günün her saati kalabalıktır, ama akşamları bir başka güzeldir. Işıklandırılmış haliyle adeta bir karnaval yerine benzer. Alışveriş merakınız yoksa bile, akşam otele kapanacağınıza dışarı çıkın ve caddeyi baştanbaşa gezin. Lafı uzatınca yol çabuk bitti ve otelimize ulaştık. Otobüsten inmeden önce şunu hatırlatmak isterim. Sabah dokuzda lobide buluşuyor ve yarım günlük bir şehir turuna çıkıyoruz. Şimdiden hepinize iyi istirahatlar." dedi ve koltuğun üzerinden çantasını alıp giriş işlemlerimizi yapmak üzere hepimizden önce aşağıya indi.

Sadece bir gece konaklayacağımızdan bavullarımızı boşaltmakla vakit kaybetmedik. Kapağını açıp içinden iki kıyafet çıkarttık, üstümüzü değiştirdik ve NeriMAN'ım süpermanımla kendimizi Orchard Road caddesine attık. Akşam olmasına karşın hava hala sıcak ve nemliydi. Yürüdükçe terliyorduk, ancak bundan şikâyetçi değildik, zira bir sürü lüks markaya ev sahipliği yapan ve yan yana dizilmiş alışveriş merkezleri, oteller, restaurantlar gözlerimize adeta ziyafet çekercesine ışıklandırılmıştı. Yerlerde ne bir çöp, ne de bir sigara izmariti vardı. Trafiğin hali ise bir garipti! Kollarımı aşağı yukarı kaldırıp gelen araçlara "Çüşşş" dememe gerek yoktu, zira araçlar kırmızı ışıkta duruyorlardı! Üstelik Vietnam'da sağımızdan solumuzdan vızır vızır geçen motosikletler burada yoktu. Anlaşılan Singapur adrenalinden yoksun, düz bir ülkeydi! Alışveriş merkezi manyaklığı ise, dünyanın bu en pahalı caddesinde zirve yapmıştı, neredeyse her adımda birinin yanından geçiyorduk ve çoğu yeraltından birbirleriyle birleşmişti. Işıkların ve yaya şeridinin olmadığı yerlerde karşıya geçmek için alt geçitleri kullandığımızda, kendimizi caddenin öbür tarafında değil, bir alışveriş merkezinin içinde buluyorduk. Bu bağlantılılar sayesinde burada gökyüzünü hiç görmeden gezmek mümkündü.

Alışverişten ziyade keşif için dolaştığımızdan, NeriMAN'ım süpermanım antenlerini kapatmış, kendisini rengârenk ışıklandırılmış binaların önünde fotoğraf çektirmeye vermişti. İki adımda bir duruyor cep telefonunu uzatıp poz veriyor, çektiğim fotoğraflara dudak bükerek bakıyor, ardından başını iki yana sallayarak "Olmamış. On sekizlikmişim gibi çıkmamışım! Bir daha dene."diyordu. Her binanın önünde fotoğraf çekme molası vererek ilerlerken karşı caddede gösterişli bir bina gördü ve "Haydi oraya gidelim" dedi. Trafik ışıklarıyla uğraşacağımıza alt geçide girdik ve kendimizi bir alışveriş merkezinin içinde bulduk.

"Bu ne şimdi?" diye sordu NeriMAN'ım süpermanım, "binanın içinde değil dışında fotoğraf çektirecektim. Bir kere de beni doğru düzgün dinlesen ne olur?"

"Hayatım bu benim suçum değil, burada her yol alışveriş merkezlerine çıkıyor! Hem panik yapmana gerek yok, sağa dönüp biraz yürüdük mü, hop dışarıdayız." dedim. "Sen yine de birilerine sor." dedi. "Gerek yok hayatım. Bana güven gerisini merak etme!" dedim ve ilerledim. Beş dakika sonra yürüyen merdivenlere ulaşmıştık. Dışarı ulaştığımızda etrafına baktı, aradığı yeri görmeyince Singapur'daki ilk fırça mı yedim: "Hani nerede? Bak kaybolduk! Sana kaç defa birilerine sor dedim, ama dinleyen kim?" Çok değil elli metre yürüdük ve hedefe ulaştık. Ne oldu gibilerinden yüzüne bakıp sırıttığımda Singapur'daki ikinci fırçamı yedim: "Uzatma!" Ülkeler değişse de değişmeyen tek şey fırça yememdi!

Ancak bu sefer NeriMAN'ım süpermanım yerden göğe haklıydı! Kaybolduğumuzu sanıp gerilmiş, o gerginlikle birazcık söylenmiş, rotamızdan sapmadığımızı anladığında rahatlamış ve olayı kafasında bitirmişti. Beni gerdiği için özür beklemem konuyu uzatmaktan başka bir şey değildi! Anlayışsızlığım için özür diledim ve kendimi affettirmek için o istemeden poz poz fotoğrafını çektim.

Dolaşmaktan yorulmuş ve acıkmıştık. Yol üzerinde bir pizzacıya rastlayınca, uzun zamandır görmediğimiz bir arkadaşımızı bulmuş gibi sevindik. Günler sonra ilk defa içinde noodle olmayan bir şey yiyecektik. O heyecanla hemen içeriye daldık.

Dışarı çıktığımızda keyfimiz yerine gelmişti. O mutlulukla bir markete girdim ve iki bira aldım. Fonda rengârenk ışıklandırılmış alışveriş merkezleri, etrafımızda her ırktan insanlar, altımızda tahta bank, elimizde buz gibi bira. Bu saadet tablosunda tek eksik dudaklarımdaki sigaraydı! Sağa sola bakındım. İçen kimse yoktu, ama biranın öksüz kalmasına içim elvermiyordu. Çaktırmadan cebimden bir dal çıkarttım, kaçamak gözlerle çevreyi kolaçan ettim. Üniformalı kimsenin olmadığına kanat getirince hızla sigaramı yaktım. Çektiğim ilk nefesin ardından polis değil ama eşim müdahale etti: "Ne yapıyorsun?"

"Napam? Sen napan?"

"Saçmalama da söndür sigaranı. Zeynep Hanım'ın dediklerini unuttun galiba?"

"Şunun şurasında üç kuruşluk keyfim var, gözünü seveyim zehir etme. Hem baksana sigara avucumun içinde gizli, külünü de poşete silkiyorum, kime ne zararım var?"

"Ne halin varsa gör. Karışmıyorum."

Gerçekten de karışmadı, ama onun yerine elçileri devreye girdi! Henüz ikinci nefesimi çekmiştim ki, kollarında kırmızı kolluk olan biri kız iki genç yanıma geldi ve sigara içmek istiyorsam sarı karelerle belirlenmiş alana gitmem gerektiğini, aksi takdirde polise haber vereceklerini kibarca söylediler. Henüz iki nefes çektiğim sigaramı boşalan bira kutusuna attım ve "Kalk NeriMAN'ım kalk Buralar bizi bozar. Gidelim! " dedim ve biraz dolaştıktan sonra otelimize dönüp yattık.

Sabah uyandığımızda hazırlanmamız iki dakika bile sürmedi. Dokuzda odayı boşaltmamız gerektiğinden sadece kapağını açtığımız bavula, eşyaları aceleyle tıkıştırdık, unuttuğumuz bir şey kaldı mı diye sağı solu kontrol edip lobiye indik. Valizleri valeye teslim ettikten sonra kahvaltımızı yapıp şehir turuna katılmak üzere otobüsümüze bindik. Önümde Âdem Baba vardı ve her zamankinin aksine yanında Sadem yoktu. Sebebini sorduğumda belinin tutulduğunu, bu yüzden yattığını söyledi.

Hareket ettiğimizde Zeynep Hanım ayağa kalkıp koridorun orta yerine geldi ve "Öncelikle hepinize günaydın. Son günümüzde "Aslan Diyarı" anlamına gelen Singapur'u gezeceğiz. Bu deyimi duyunca bir zamanlar buralarda aslanların yasadığını sakın sanmayın, aksine bu topraklarda aslanlara hiç rastlanmamış. O zaman bu isim nereden çıktı diye merak ediyorsunuzdur. Hemen anlatayım. Yaklaşık altı yüzyıl önce, daha ortalıkta Singapur diye bir ülke yokken, Endonezya'nın krallarından bir tanesi burayı ele geçiriyor ve nedense aslan gördüğüne inanıp bu ismi veriyor, o günden sonra da ülkenin sembolü aslan oluyor. Şimdi ilk olarak marina bölgesine gidiyoruz. Burada ilk olarak kafası aslan, altı denizatı şeklindeki efsanevi hayvan Merlion Heykel'ini göreceğiz. Sekiz buçuk metre uzunluğunda, yetmiş ton ağırlığında, ağzından su fışkırtan heykel, Singapur'un simgesi olarak kabul edilir. Bunun arkasında ise ünlü Marina Bay Sands oteli var. Yaklaşık beş buçuk milyar dolara mal olan ve iki bin on yılında açılan otel, üç gökdelenin tepesine kondurulmuş gemi figürü gibi sıra dışı mimarisiyle kısa zamanda Singapur'un simgesi haline geldi. Şimdi içinizden "Gidip otel mi gezeceğiz?" dediğinizi duyar gibiyim. Ancak Marina Bay Sands, yalnızca bir otel değil, içinde alışveriş merkezi, yeme içme mekanları, casino, Sanat Bilim Müzesi gibi yerleri kapsayan dev bir kompleks. Elli yedinci katında, Singapur'u kuşbakışı gözlemleyebileceğiniz Sky Park adı verilen bir seyir terası bulunmakta. Ancak ücretli olup ederi yirmi üç Singapur Doları! Onun üstünde de İnfinity Pool, yani sonsuzluk havuzu var. Ancak dışarıdan girişlere kapalı, burada yüzmek istiyorsanız mutlaka otelde konaklamanız gerek. Marinada göreceğiniz son görüntü; yüz altmış beş metre yüksekliğiyle dünyanın en büyük dönme dolabı unvanını ele geçiren, Singapur Flyer. Buraya binmek biraz pahalı, otuz üç. Singapur Doları, şehre bir

kapsülün içinden bakma fikri cazip geliyorsa deneyin derim. Evet, şimdi otobüslerimizden iniyor ve marina bölgesini geziyoruz." dedi.

Otobüsün klimalı ortamından aşağıya indiğimizde kavurucu bir sıcaklık bizi karşıladı. Attığım her adımda vücudumun her noktasından ter fışkırıyordu. Merlion Heykeli'nin olduğu alana doğru yürüdükçe kalabalık arttı ve bir noktada ilerlemek mümkün olmadı. Her ırktan, her renkten yüzlerce kişi aynı yerde durmuş fotoğraf çektiriyorlardı. Buranın ne özelliği var diye sağıma soluma baktım. Körfezin kenarında sıradan bir yerdi. "Millet sıcaktan galiba kafayı yedi!" diye içimden geçirirken NeriMAN'ım süpermanım da aynı kervana katıldı ve fotoğrafını çekmem için cep telefonunu bana uzattı. Ter içinde kalan alnımı kolumun tersiyle silerken "Hayatım neyin fotoğrafını çekeceğim. Bir özelliği yok ki buranın." dedim. Başıyla arkasında duran Singapur Nehri'ni işaret etti ve poz verdi. Gösterdiği nehir, yüz metre gerimizde de vardı, beş yüz metre ilerimizde de devam ediyordu. Gözümden kaçırdığım bir şey illaki vardır diye daha dikkatli baktım, ne ünlü bir insan duruyordu o noktada, ne de bir özelliği olan nesne. Bir heykel gibi durduğumu görünce haklı olarak sinirlenip "Ne bekliyorsun öyle?" diye söylendi. "Ben hala öküzüm hayatım! Neyin fotoğrafını çekeceğim?" diye sordum. Sıkılmış bir ifadeyle ters ters baktı, ardından "Bir kerede etrafına dikkat et, ne oluyor ne bitiyor merak et! Ama nerede? Bu nokta instagram noktası! Buradan çektiğinde heykel, otel ve dönme dolap aynı karede çıkıyor" dedi.

"Haydi ya! Demek bütün millet burada toplandı. O zaman geç karşıma."

Düz çektim olmadı, makineyi yamuk tuttum ancak iki nesneyi sığdırabildim, sonunda yere yatarak NeriMAN'ım süpermanımı heykel, otel ve dönme dolapla aynı kare içine sığdırmayı başardım. Yanıma gelip baktı, çabalarımdan dolayı takdir etmesini beklerken yüzünü buruşturdu ve "Beni daha güzel çıkartabilirdin!" dedi.

Heykelin bulunduğu alan, park olarak adlandırılmasına karşın, ortalıkta park diye bir şey yoktu! Merlion Heykeli, marina bölümüne bakan beton bir platform üzerine yerleştirilmiş, etrafı ise, karşılarında Mona Lisa varmış gibi bakan, fotoğraf çektiren Japon turistler tarafından istila edilmişti! Kollarımla kabalığı yarıp "Değmesin yağlı boya!" diyerek heykelin yanına gittim. Hiçbir esprisi yoktu! Süs havuzlarında bolca gördüğümüz ağzından su fışkırtan fıskiyelerin devasa haliydi! Ağzından çıkıp Singapur Nehrine dökülen suyun altına sıcaktan kavrulan başımı uzatınca biraz olsun serinledim, ardından yanında, karşısında, fonda otel görülecek şekilde, uzun sözün kısası eşim tamam diyene kadar heykelle fotoğrafını çekip otele gittik. Uzaktan güzel görünüyordu, ancak modern beton yığınından bir farkı yoktu! Alıcısıymışım gibi sağına soluna baktım, gereksiz bir yatırım olduğuna karar verince bir kenara çekilip grubu bekledim.

Sırada Unesco Dünya Mirasları listesinde yer alan Gardens By The Bay, yani Singapur Botanik Bahçesi vardı. Beş dakikalık kısa bir yürüyüşün sonunda oraya ulaştık. Yaklaşık bin dönümlük geniş bir alana yayılan ve içinde köprüler, yürüyüş ve bisiklet yolları ihtiva eden parkın kapalı bölümünde, endemik bitkilerden yapay şelalelere kadar her şey mevcuttu. Girişin ücretsiz olmasını garipsedim, zira Singapur gibi paradan para kazanmayı hedefleyen bir ülkenin ilkelerine tersti. Dolaşmaya başlayınca problemi çözdüm; Kayserilerin kıvrak ticari zekâsından ilham almışlardı! Giriş ücretsiz olmasına ücretsizdi, ancak insan oraya kadar gitmişken etobur orkidelere kadar envai çeşit orkidelerin bulunduğu Orkide Bahçesini gezmek istiyor. "Hay hay" diyorlar "ancak giriş beş Singapur Doları!". Para ödememek için vazgeçiyorsunuz, ama bu sefer karşınıza dünyanın birçok yerinden getirilmiş çok sayıda çiçek, bitki ve ağaçlarla donanmış Flower Dome Serası çıkıyor. Bari burayı gezeyim diyorsunuz, Yine "Hay hay" diyorlar ve ardından ekliyorlar "giriş yirmi Singapur Doları!" Ya sabır çekip dolaşmaya devam edince, tropik iklim ve bin metreden yüksek yerlerde yetişen ağaçların, bitkilerin ve otuz beş metreden dökülen dünyanın en uzun kapalı şelalesinin olduğu Cloud Forest Serası'nı görüyor ve canınız çekiyor! Aynı kibarlıkla "Hay hay" diyorlar "ancak giriş yirmi Singapur Doları! Bir noktada illaki direnciniz kırılıyor ve lanet olsun deyip ekonomilerine katkıda bulunuyorsunuz.

Ama grubumuz iradeli çıktı! Yeteri kadar zengin olan Singapur'u daha da zenginleştirmemek için ücretsiz bölümleri gezdik. Dışarı çıktığımızda SuperTrees, (Süper Ağaçlar) adı verilen çelikten yapılma devasa ağaçlarla karşılaştık. Diğer bitkilere

gölgelik alanlar yarattıkları gibi, yağmur suyunu toplayarak su kaynağı oluşturuyorlarmış. Alıcı gözle incelemeden önce Zeynep Hanım'ın yanına yaklaştım ve bu görsel zenginliğe bakmanın ücretli olup olmadığını sordum. Gülümseyerek "Bakmak bedava, ancak üç ağacın üstüne yapılmış köprüden aşağıya bakmak paralı." dedi. O sabah Aziz Singapur'a, Skyway Köprüsü'nden bakmak istemediğimden param cebimde kaldı! Ama Singapur bizi yolmayı kafasına koymuştu, ne kadar debelenirsek debelenelim bundan kurtulamayacaktık!

Park o kadar büyük, hava o kadar sıcaktı ki sonunda pilimiz bitti. Soluklanmak için serin bir köşede dinlenirken, Gördüğüherşeyialan Abla durup dururken "Buraya kadar gelmişken otelin seyir terasına çıkıp etrafa bir bakalım mı?" diye ortaya bir laf attı.

"Ay çok güzel olur" diye anında destek verdi Neişimvarburada Abla

"Olabilir." dedi Zeynep Hanım "ancak bu karara hepinizin uyması gerek. Ya hep ya hiç!"

Araya girip itiraz etmediğim takdirde, Singapur ekonomisine, onlar için küçük, ama benim için büyük bir katkıda bulunacaktım. O telaşla "Bence gereksiz. Aynı manzarayı uçakta da göreceğiz! Üstelik o bedava!" dedim. "

Abartmayın efendim. Alt tarafı yirmi üç dolar!" dedi Hiçbirşeydenmemnunolmayan Abla

"Hayatım iki kişi kırk altı dolar oluyor!"dedi, benden desteklemek isteyen, ama itirazından bir şey elde edemeyeceğini bilen Fularsızhıncal Abi.

"O zaman orkide bahçelerine de gidelim!" dedim

"O da nereden çıktı?" diye itiraz etti Gördüğüherşeyialan Abla.

"Bir yerden çıkmadı orada duruyordu, birden canım çekti!" dedim

Seyir terası krizi grubumuzu parçalamıştı. Ucunda kötü adam olarak etiketlenmek olsa da sonuna kadar muhalefet yapmaya, davamı satmamaya kararlıydım, zira insan prensipleri için yaşardı!

"Buraya kadar gelmişken çıkmamak olmaz." dedi NeriMAN'nım süpermanım ve anında davama ihanet ettim!

Elli yedinci katta bulunan seyir terası, adı üstünde seyirlik bir yerdi. Dört bir tarafından Singapur'u kuşbakışı seyredebildiğimiz gibi, fotoğraf çektirmek için ideal bir yerdi. NeriMAN'nım süpermanım, bu fırsatı tabi ki kaçırmadı ve terasa adımımızı attığım an beni özel fotoğrafçısı olarak atadı! Bir ara sonsuzluk havuzunda güneşlenenleri röntgenlemek istedim, ama öyle güzel kamufle etmişlerdi ki, elime geçen tek şey tutuk bir boyun oldu! Aşağıya inerken "Battı balık yan gider! Bari çakma London Eye'e binip ekonomiye bir katkıda daha bulunalım!" diye bir öneride bulundum, ne var ki kimse sözümü ciddiye almadı.

Terden renk değiştirmiş tişörtüm eşliğinde otobüse bindiğimizde bir yerlerde oturup buz gibi soğuk bir bira içmekten başka bir şey düşünmüyordum. Ancak gezilecek yerler bitmemişti, sırada Çin Mahallesi vardı.

Her ülkenin olmazsa olmazlarından China Town, küçük, derli toplu bir yerdi. Sıcaktan ve yorgunluktan bunalmıştık, bu yüzden Singapur'un en eski tapınağı Sri Mariamman ile Buda'nın diş kalıntısına ev sahipliği yapan Buddha Tooth Relic Temple tapınaklarını "Hıııı… İlginç…" diye mırıldanarak üstünkörü gezdik, ardından durumumuza acıyan rehberimiz, biz kendi halimize bıraktı. NeriMAN'ım süpermanımla klasik Çin ürünlerinin, hediyelik eşyaların ve yiyeceklerinin satıldığı çarşısına daldık. Her yerde görmeye alıştığımız sıradan bir çarşıydı, ancak göbeğine basınca bas bas bağıran oyuncak tavuklar çok eğlenceliydi! Gördüğüm her yerde tavukları bağırtıp gürültü kirliliğine katkıda bulunmaktan kendimi alamadım.

Yorulmuş, acıkmış ve terlemiş bir vaziyette otobüsümüze binince rehberimiz, Hint nüfusunun fazla olduğu Little İndia ve Arap nüfusunun yaşadığı Arab Quarter bölgelerini gezmek isteyip istemediğimizi sordu.

"Oralarda ne var ki?" diye sordum.

"Kendi kültürlerine has binalar ve mabetler."

"O zaman istemeyüüüz! Hint Mahallesi yerine bizi buz gibi biraların olduğu yere götür."dedim ve gariptir ilk defa herkes beni destekledi.

"O zaman otele dönelim. Oradan caddeye ulaşmak çok kolay. Unutmadan bir kez daha söyleyeyim, saat beşte lobide toplanıyoruz. Lütfen geç kalmayın. Ben sizi beklerim, ama uçak bizi beklemez!"

Otelin soğuk ortamında nefeslenip kendimize gelmemizin ardından NeriMAN'ımla caddeye

çıkıp pizza, bira özlemimizi giderdik, sarı çizgili alanda sigaramızı içtik ve alışveriş merkezlerini tavaf etmeye başladık. Hepsi yeraltından birbirlerine bağlıydılar ve nereden girip hangi yöne ilerlediğinize dikkat etmediğinizde kolayca kaybolabilirdiniz ve biz de kaybolduk. Ama iyi ki böyle oldu, zira bir süre sonra eşim sıkılıp "Yine nereye çıktık? Burası neresi? Otelimiz nerede kaldı?" diye söylenmeye başladı. Böylece alışveriş merkezlerini tavaf etmekten vazgeçip otelimize geri döndük ve buz gibi soğutulmuş lobisinde kahve eşliğinde kitabımı okudum. Henüz ikinci sayfaya ulaşmıştım ki, Âdem Baba telaşla yanıma geldi ve "Neredesin birader? Saatlerdir seni arıyordum." dedi. "Hayırdır?" diye sordum. "Sadem'in durumu kötü. Sabah iyi kötü hareket ediyordu şimdi hiç kımıldayamıyor."dedi. Nasıl yardım edebileceğimi sorduğumda, Zeynep Hanım'ın yanında ağrı kesici iğne olduğunu, zahmet olmazsa onu yapmamı rica etti. Önde ben, fonda Âdem ve Zeynep Hanım Sadem'in güneşlendiği havuz başına gittik. Bizi görünce gözlerini yarım yamalak aralayıp " "Ölüyorum baba! Bir öksürdüm belim gitti! Şimdi külçe gibi yatıyorum." diye sızlandı. Elimdeki iğneyi göstererek "Meraklanma, bunu yedin mi anında gözün açılır." dedim. Bunun üzerine zor bela ayağa kalktı ve kollarını oynatıp zıplamaya başladı. Bir yandan da "Mucize bu baba! Gördüğünüz gibi birden iyileştim!" dedi. Âdem Baba "Bırak numara yapmayı da yat bakalım." diye fırça atınca, yelkenleri indirdi ve kollarıyla duvara yaslanıp mayosunu dizlerinin altına kadar indirdi. Oluşan bu pornografik görüntü, havuz başındaki güneşlenen turistlerin bakışını üzerimize yöneltmişti. Gülerek "Baba ne yapıyorsun böyle? Erotik film çekmeyeceğiz, alt tarafı iğne yapacağım! Uzan şezlonga ve mayonu da hafifçe sıyır." dedim. "Allah'ım sana geliyorum!" nidaları eşliğinde yattı ve anında iğnesini yaptım.

İki saat sonra Sadem yüzünde güller açarak yanıma geldi ve "Baba valla sayende gözüm açıldı. İstanbul'da balıklar benden." dedi.

Havaalanında kuyruk yoktu. Görevliler de yardım etmek için çırpınıyorlardı. Bu sayede işlemlerimizi kısa zamanda hallettik. Tek aksilik, gariban business clasın kapılmış olmasıydı, mecburen koltuk seçimini güler yüzlü yer hostesin insafına bıraktım Uçağımızın kalkışına saatler vardı, ancak hayatımda ilk defa havaalanında beklemekten sıkılmadım, zira kazandıkları her parayı rahat etmemiz için kullanmışlardı! Egzotik bir kültürün izlerini taşıyacak şekilde dekore edilmişti ve içinde, bahçeler, eğlence mekânları, masajlı koltuklar, uyuklama alanları, sinema salonları, oyun alanları, ücretsiz internet, canlı müzik sunumları, cafeler, restoranlar, mağazalar vardı. İş bununla da bitmiyordu. Altı metre yüksekliğinde bir şelale ve binden fazla kelebeği barındıran Kelebek Bahçesi, Bambu Bahçesi, Orkide Bahçesi bile yapmışlardı. NeriMAN'ım süpermanımla köyden indim şehre bakışlarıyla dolaştık, yorulunca cebimizde kalan son paraları birleştirip kahve alıp gaz odasına geçtik. Orası bile temiz, havadar ve çiçeklerle doluydu.

Uçakta, Vietnam'a gelirken oturduğumuz gariban business clasının önünden geçerken bir saniyeliğine durakladım ve etrafımın çekik gözlülerle dolu olmasından cesaret alarak eşime dönüp "Kaçırdık güzelim yeri. Kim bilir şimdi hangi p…..k buraya oturacak?" dedim. Eşimden önce koltuğun yanında ayakta duran adam yanıt verdi: "O p….k benim!" Utançtan kızaran yüzüm eşliğinde sessizce oturacağımız koltuklara doğru yürüdüm. Kendimi emanet ettiğim güler yüzlü hostes, arka taraflarda üçlü koltuğu bize layık görmüştü! Eşim koridor yanına el koyunca ortadaki koltuğa oturdum. Ancak moralim hala yerindeydi, zira hostesin, yanıma sarışın bir fıstık oturtmak için burayı verdiğini düşünüyordum. İki dakika sonra sarısın fıstık, iki metre boyunda, yüz elli kilo ağırlığında Amerikalı bir adam görünümüne bürünmüş bir vaziyette yanıma oturdu! Haliyle koltuğa sığamadı. Ayağının birini koridora uzatırken diğer ayağı benimle yakın ilişki kurdu! Uçuş boyunca sağımdan solumdan geçen hosteslere seslendim ve zavallı halimi göstererek şarap istedim. Ben içtikçe Amerikalı viski istedi.

İstanbul'a ininceye kadar gözümü hiç kırpmadan, sabırla azap dolu bu zamanın geçmesini bekledim.

SON

Merhaba, ben Neriman, kocamın deyisiyle,
NeriMAN'ım süpermanım! Bizimkisi seyahate
çıktığımızdan beri elinde defter bir şeyler karalayıp
durdu. Programımız yoğun olduğundan fırsat bulup
yazdıklarını okuyamadım, doğrusunu söylemek
gerekirse çok da merak etmedim, zira bizimkisi
abartmayı sevdiğinden aynı şekilde davrandığı
emindim. Ama yine de içimde, belki bu
huyundan vazgeçmiş ve sadece yaşa
anlatmıştır diye bir umut vardı.
Az önce sızınca defter elinden kayıp yere düştü.
Uzanıp aldım ve son satırını okudum: "İstanbul'a
ininceye kadar gözümü hiç kırpmadan sabırla azap
dolu bu zamanın geçmesini bekledim."
Palavra! Bizimki ikinci şişeyi, Amerikalı üçüncü
bardağını bitirince kafaları birbirlerinin üstüne
düştü ve o vaziyette sızdılar. Şu an sarmaş dolaş bir
vaziyette uyuyorlar ve önümüzde daha dört saatlik
yol var! Son cümleyi böyle bağlamışsa, diğer
sayfalarda kim bilir neler uydurmuştur? Bu yüzden
her söylediğini ciddiye almadan okuyun!
Gördüğünüz gibi kadın bitti demeden bir öykü asla
bitmez!
BU ÖYKÜLER
ASIL ŞİMDİ BİTTİ
NeriMAN SüperMAN

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

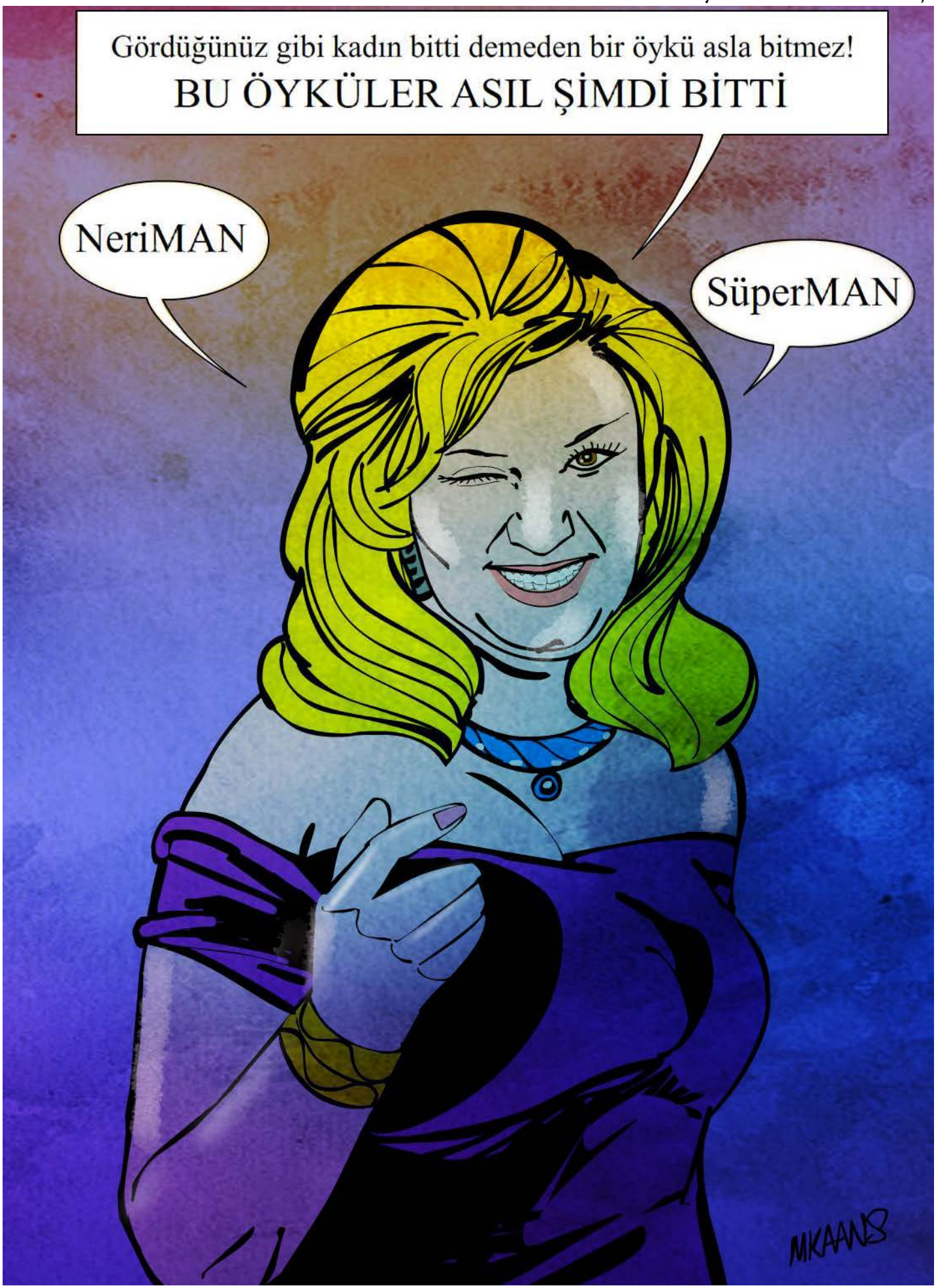

Bünyamin Tan

Gözlerini açtığında hayalinde canlanan savaşçıların etrafını sardığını gördü. Çığlık atmak istedi, ama değil çığlık atmak yutkunamıyordu bile. Her birinin elinde aynı düdükten vardı ve aynı anda ağızlarına götürüp öttürmeye başladılar. Öylesine korkunç bir çığlık korosu oluştu ki korkudan titremeye başladı.

ÖLÜM ÇIĞLIĞI

Yaşadığı korku ve panik tüm bedenini sıtma nöbetine tutulmuş gibi titretiyordu. Bacaklarını zar zor hareket ettiriyor ve adımlarını bin bir güçlükle atıyordu. Birkaç kez ayakları birbirine takılmış ve düşme tehlikesi de geçirmişti. Attığı yardım çığlıkları nafileydi. Bulunduğu mezarlığın yakınında bir yerleşim yeri yoktu. Bir mezarın kenarında durup elini taşına yasladı. Diğer eliyle de şişip duran göğüs kafesine bastırıyordu. Sonra ellerini diz kapaklarına koyup bir süre eğik vaziyette durdu. Hızlı hızlı solumaya başladı. Derin bir nefes alıp doğruldu ve yoluna devam etmeye niyetlendi.

Yaşadığı dehşetin tam da bittiğini düşünürken kulaklarını sağır eden bir çığlık sesiyle irkildi. Bedeni o anda buz kesti ve olduğu yere çakılıp

kaldı. Dönüp sesin geldiği yere baktığında karanlık bir siluet gördü. Sonra çığlık sesleri artmaya ve her yandan gelmeye başladı. Duyduğu korkudan bedeni uyuşmuştu. Karanlık siluetler artmış ve etrafını sarmıştı. "Lütfen yalvarıyorum, yapmayın. Beni öldürmeyin. Yalvarırım. İmdaaaat, yardım edinnnn!" Karanlık siluetler gittikçe yaklaşmaya başladı. Gözleri artık onları seçebiliyordu.

Bedenlerinin yarısı jaguar postuyla örtülü yarısı çıplak, esmer tenli, keskin yüz hatlarına sahip bir grup savaşçıydı. Çeşitli hayvanların dişlerinden yapılmış bileklikler takıyorlardı ve ellerinde mızraklar tutuyorlardı. Kırmızı tüylerle süslü jaguar kafalarından yapılmış savaş başlıkları giyinmişlerdi. Gittikçe çemberi daralttılar. Tüm bu yaşadıklarının bir rüyadan ibaret olmasını diliyordu. Ama yaşadığı bu korkunç sahne gerçekti ve çember daraldıkça kaçınılmaz sona bir adım daha yaklaştığının farkındaydı. Etrafını saran bu korkunç görünümlü savaşçılardan dördü üzerine atıldı. Kollarını ve bacaklarını kavrayıp etkisiz hale getirdiler. Havaya kaldırıp onu taşımaya başladılar.

Biraz ilerideki düz ve yüksek bir zemine boylu boyunca yatırdılar. O esnada güçlü bir rüzgâr esmeye başladı. Kaçmasını engellemek için kollarını ve bacaklarını sıkıca tutmaya devam ettiler. İçlerinden biri de başını sıkıca kavradı ve hareket ettirmesine mani oldu. İçlerinden biri elinde sapında tuhaf işlemeleri olan taş bir bıçakla başucunda belirdi. Bıçağı boynuna dayayıp bir takım sözler mırıldanmaya başladı. "Otiquittaco quinequi moyollo yehua itzmiquitla."* Sonra yavaşça bıçağı, talihsiz adamın boynuna saplayıp başını kesmeye başladı. Başın bedenden ayrılıp yerde yuvarlandığını görünce deliler gibi çığlık atıp sevinmeye, ellerindeki mızraklarla dans edip ilahiler söylemeye başladılar. Sonra ortaya çıktıkları gibi birer birer karanlıkta yok oldular. Geriye bedeninden ayrılmış bir baş ve kesilen yerinden kanlar fışkıran bir vücuttan başka bir şey kalmamıştı.

Aşiyan Mezarlığı, tarihinde belki de en kalabalık günü o gecenin sabahında yaşadı. Mezarlık görevlisi sabahleyin cesedi bulmuş ve hemen yetkililere haber vermişti. Polis olay yerine ulaşır ulaşmaz mezarlığa girişleri kapattı. Bölgeyi güvenlik kordonuna aldı. Olayı haber alan gazeteciler sabahın erken saatlerinden itibaren mezarlığa akın etmişti. Meraklı halk da çevrede toplanmıştı. Fakat polis kimseyi içeri almamakta kararlıydı. Olay yeri inceleme ekibi civarda suçla alakalı delilleri ve cinayet aletini bulmak için çalışma başlattı. Cinayet bürodan Başkomiser Acar Esin ve yardımcısı Komiser Ali Tuna, kalabalık gazeteci grubunu ısrarlı sorularını yanıtsız bırakarak zorlukla yarıp geçti ve cinayetin işlendiği noktaya geldi. Onları karşılayan olay yeri inceleme ekibinden Berkay'dı.

- Günaydın başkomiserim.

- Günaydın Berkay. Adam kimmiş? Olay nasıl olmuş? Anlat bakalım.

- Adamın üzerinden kimlik çıkmadı başkomiserim. Orta yaşlarda bir erkek… Cinayet aletini henüz bulamadık. Adamın başını gövdesinden ayırmışlar. Bıçak, testere, balta gibi birçok ihtimal akla gelebilir. Ama kesin sonuç otopside belli olur.

Bu defa söze giren Komiser Ali'ydi.

- Peki, boğuşma izi filan?

- Maktulün hem kol hem de ayak bileklerinde güçlü bir şekilde kavrandığını gösteren morluklar var. Belli ki kıpırdamaması için adamı epey sıkıca tutmuşlar. Bir de sağ elinin işaret parmağında küçük bir kesik var.

- Peki, tırnak altlarında kalıntı?

- Hayır, komiserim. Herhangi bir deri parçası veya dokuya rastlamadık. Ama tabi adli tıpta yapılacak detaylı bir taramada belki vücudunun başka yerlerinde kalıntılar bulunabilir.

- Son derece ürkütücü ve feci bir son… Birilerini çok kızdırmış olmalı. Peki, çevrede ayak izi bulabildiniz mi?

- Bulduk komiserim. Kırk bir numara erkek ayakkabısı

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

izi. Adamınkiyle karşılaştırdık. Birbirini tutuyor, yani maktule ait.

Başkomiser Acar:

- Başka?

- Başka bir iz yok, başkomiserim.

- Nasıl yani? Bu adamı burada öldürüp sonra hiç iz bırakmadan ortadan kayboldular mı diyorsun?

- Hâlâ araştırıyoruz. Bir şey bulursak size haber veririz.

- Çevredeki güvenlik kameralarının kayıtlarını ve mobeseleri inceletin. Belki oradan bir şeyler yakalarız.

- Baş üstüne başkomiserim.

***

Olay yeri inceleme, maktule ait izlerin dışında herhangi bir ipucu bulamadı. Öğleden sonra maktulün kimliği tespit edildi. Boğaziçi Üniversitesi'nin tarih bölümünden bir profesördü. Antik çağ tarihi üzerine araştırmalarıyla biliniyordu. Polis, maktulün kimliğini tespit eder etmez ailesiyle irtibata geçti. İstanbul dışında yaşıyorlardı ve ancak ertesi gün ifadeye ve naaşı teslim almaya gelebilirlerdi. Olayın perde arkasını aydınlatmaya çalışan polis, üniversitenin yetkilileriyle ve çalışanlarıyla yaptığı görüşmede profesörün öldürülmeden önce son görüştüğü kişinin asistanı Serdar Gökmen olduğunu belirledi. Hem profesörün hem de asistanın odasında yapılan detaylı aramada olayla ilgisi olabilecek bazı dokümanlara, materyallere ve üniversitenin kamera kayıtlarına el konuldu. Yapılan incelemede profesörün gece yarısına az bir zaman kala koşarak kampüsten çıktığı ve Aşiyan Mezarlığı yoluna saptığı tespit edildi. Güvenlik görevlisi o saatlerde uyuduğu için hiçbir şey görmemişti. Profesörle son görüşen kişi asistanı olduğu için şüpheli sıfatıyla sorguya alındı. Başkomiser Acar Esin, kayıt tuşuna basarak sorguya başladı:

- Kayıtlara geçsin. Bugün 21 Mayıs 2020, Perşembe saat: 14.35. Ben Başkomiser Acar Esin ve yardımcım Komiser Ali Tuna, Profesör Baykal Hepcan cinayeti dosyasıyla ilgili olarak mesai arkadaşı ve asistanı Serdar Gökmen'in sorgusuna başlıyoruz. Serdar Bey, maktul Baykal Hepcan'ın asistanı olarak görev yaptığınızı teyit eder misiniz?

- Evet, yaklaşık iki yıldır hocamın yanındayım. Beni kadroya aldıran bizzat kendisiydi.

- Yaptığımız araştırmada kendisini son görenin siz olduğunu öğrendik ve hocanız öldürülmeden önce kampüsten gece yarısı ayrılmış. Kamera kayıtlarında mevcut, oldukça geç bir saat. Sizce bu normal mi?

- Hocam uzun saatler odasında çalışmalarına yoğunlaşmayı severdi. Ama gece yarısına kadar üniversitede kaldığına hiç şahit olmadım.

- Siz, kaçta ayrıldınız kampüsten?

- Yaklaşık altı civarı.

- Çıkmadan önce maktulle görüştünüz mü?

- Evet, hatta bütün gün yanındaydım diyebilirim.

- Bütün gün yanında olma sebebiniz neydi?

- Son bir yıldır antik çağ medeniyetlerinin kurban ritüelleri üzerinde çalışıyorduk. Dün eriştiğim bazı makalelerin çıktısını kendisine teslim etmek için odasına gittim. Okuyup okumadığımı sordu. Ben de hepsini okuduğumu söyledim. Benden makaleleri özetleyerek anlatmamı istedi. Sonra da kendi yaptığı araştırmalarda ulaştığı yabancı dildeki makalelerden bahsetti. Aslında araştırma konusu bizzat kendisine aitti. Bu projesi üzerinde birkaç yıldır çalışıyordu. Asistanı olduktan sonra beni de çalışmasına dâhil etti.

- Evet, masasının üzerinde duran makalelere el koyup inceledik. Afrika kabilelerindeki insan kurban etme ritüelleri, antik çağ medeniyetlerindeki kurban ritüelleri, Anadolu medeniyetlerinde kurban geleneği, İnka, Maya ve Azteklerde insan kurban etme geleneği ve semavi dinlerdeki kurban ibadetleri gibi çeşitli yazılar var. Bir ara ben de meraklıydım bu konulara. İlgimi çekince biraz karıştırdım makaleleri.

- Baykal Hoca, tüm

dünyadaki medeniyetlerin kurban geleneklerini karşılaştırmalı olarak inceleyen bir kitap projesi üzerinde çalışıyordu. Az önce de dediğim gibi beni de sonradan dâhil etti projesine.

- Böyle bir kitap konusu çalışan birinin ölümünün yaptığı araştırmayla paralel olması sizce de tuhaf değil mi? Yani kurban etme gelenekleri, ritüelleri, inançları ve tarihi üzerine bir araştırma yapıyorsunuz ve bir gece mezarlıkta başınız bedeninizden ayrılarak öldürülüyorsunuz. Sanki kurban edilmiş gibi, gerçekten çok ilginç…

- Nereye varmaya çalıştığınızı anlayamadım?

- Birileri bu adamın başını bedeninden ayırmış. Tıpkı kurban eder gibi kıtır kıtır kesmişler adamı. Siz diyorum, bir şeyler biliyor olabilir misiniz?

- Bakın, eğer bu işte benim parmağımın olduğunu düşünüyorsanız yanılıyorsunuz.

- Ben bir şeyler biliyor olabilirsiniz dedim, size suç işlediniz demedim. Yoksa işlediniz mi?

- Tabii ki hayır! Üstelik dün saat altı civarı üniversiteden ayrıldım. Yanında bile değildim. Nasıl ben yapmış olabilirim ki?

Bu defa söze giren Komiser Ali'ydi:

- Zaten tek başınıza yapmış olma ihtimaliniz otopsi raporuna göre mümkün değil. Maktulün el ve ayak bileklerinde morluklar var. Başı da oldukça keskin bir aletle kesilmiş. Tek kişinin yapabileceği bir iş değil bu. Cinayeti azmettiren olabilirsiniz ve bu sırada oradaydınız belki de.

- Çok saçma, neden böyle bir şey yapayım ki?

- Orasını bize siz söyleyeceksiniz.

- Ben bir şey yapmadım ve hocamı öldürmek veya öldürtmek için hiçbir nedenim de yok.

- Peki, yanından ayrılmadan önce en son ne konuştunuz?

- Kendisine ne zaman kampüsten ayrılacağını sordum. Bana hâlâ çalıştığını, istersem benim çıkabileceğimi ve yarın yeniden kitap üzerinde konuşmak üzere odasına gitmemi söyledi. Kendisine iyi akşamlar dileyip çıktım.

- Bir daha gördünüz mü kendisini?

- Hayır, hiç görmedim.

- Peki, hocanızın takıştığı veya sorun yaşadığı birileri var mıydı?

- Hayır, bildiğim kadarıyla yoktu. Olacağını da sanmıyorum.

- Neden?

- Baykal Hoca iş kolik bir adamdı. Kendini çalışmalarına adamıştı. Ara sıra araştırmaları için yurtdışına gezilere çıkardı o kadar. Onun dışında ben ve öğrencileri hariç başka insan yüzü gördüğünden şüpheliyim. Kiminle takışıp düşman kazanabilir ki?

- Peki, yaptığı bu araştırmalarda bazı sapkın tarikatlarla ilgili bilgilere ulaşmış olabilir mi? Satanizm benzeri gruplar hani. İnsan kanıyla ayin yapan tipler… Günümüzde oldukça revaçta… Hatta cadılık, paganizm gibi eski inanç ve büyü sistemleriyle uğraşan yeni yeni akımlar çıktı ortaya. Belki de böyle bir gruba dâhil oldu, onlarla ilgili bilgilere ulaştı ve ifşa olmaktan korkup onu öldürmeyi uygun gördüler veya bir ayin için kurban seçtiler.

- Sanmıyorum, öyle bir şey olsa bana muhakkak bilgi verirdi. Az önce de dedim. Bu projeyi birlikte hazırlıyorduk.

Sorguyu tekrar Başkomiser Acar sürdürmeye başladı:

- Şu yurtdışı gezilerini ele alalım. Nerelere gitti hocanız?

- Mısır, Afrika ülkeleri ve geçtiğimiz ay gidip geldiği Orta Amerika, Meksika. Tlatelolco'daki rüzgâr tanrısı Ehecatl için yapılan bir tapınağa yaptığı geziden de bahsetmişti.

- Talatelolloco derken?

- Tlatelolco başkomiserim, Meksika'nın başkenti Mexico City'de bir semt. Her neyse… Gezisi sırasında bu tapınağın yakınlarındaki bir dükkândan Azteklerce kullanılan düdüklerin günümüz örneklerinden de satın alıp getirmişti.

Başkomiser, delil poşeti içine konmuş insan kafatası şeklinde ve seramikten yapılmış bir düdüğü masanın üzerine koymuştu.

- Bahsettiğiniz şey bu mu?

- Evet, bu. Bunun gibi birkaç tane daha vardı. Gittiği gezilerden hatıra eşyalar almayı severdi. Hatta birini de bana hediye etmişti.

- Sizce de biraz ürkütücü bir hediye değil mi?

- Evet ürkütücü.

- Bu da araştırmanızın bir parçası mı?

- Evet, bir bakıma öyle... Bu gördüğünüz düdük Azteklerin Ehecatl adlı rüzgâr tanrısı için kurban ritüellerinde kullanılan bir alet. Ayin için toplanan cemaatteki herkesin elinde bu düdüklerden olduğu ve kurban işlemi esnasında hep birlikte çaldıkları düşünülüyor. Yani en azından elde edilen bulgular çerçevesinde yapılan yorum bu. Bazı arkeologlar sesinin kasvetli bir rüzgârı andırdığını söylüyor. Hatta rüzgâr tanrısının savaşta kendilerine yardım etmesi için bu düdüklerin Aztek savaşçılarınca kullanıldığını dahi ileri sürenler var.

- Dünya üzerindeki çoğu medeniyette olan bir gelenek bu… Savaş müzikleri...

- Tarihi iyi biliyorsunuz.

- Oldukça meraklıyımdır.

- Hocam bu düdükleri ilk getirdiğinde bir kez denemiştim. Çıkan çığlık seslerini duymalıydınız. O an gözlerimi kapadığımda hayalimde bir takım jaguar postu giyinmiş savaşçıların ellerinde mızrakları ile üzerime hücum ettiklerini görmüştüm. Öyle korkunç çığlıklar atıyorlardı ki bir anlığına gördüğüm hayalin gerçek olduğunu sanıp sandalyemden düşüyordum neredeyse. Korkunç bir görüntüydü. Gözlerimi açtığımda hâlâ etkisindeydim.

- Uyuşturucu kullanıyor musunuz?

- Hayır, bunu ispat için istediğiniz kadar test yaptırmaya da hazırım. Ot bile içmem ben. Keyif verici maddeler benim tarzım değil. Yani yaşadığım şeyin düşündüğünüz şeyle bir alakası yok.

- Peki ya sarhoş muydunuz o esnada?

- Hayır, bu tecrübeyi yaşadığımda hocamın odasındaydım ve içkili de değildim. Zaten onu denememi isteyen de kendisiydi. Sonrasında bana neler deneyimlediğimi sordu. Ben de zihnimde canlanan görüntülerden bahsettim. Kendisi de benzer deneyimler yaşadığından bahsetti. Fakat o gün kullandığım şu an masanın üzerinde duran düdük değildi. Denediğim daha eski bir görünüme sahip ve taştan oyulmuş bir versiyonuydu.

- Olay yeri inceleme ekibinin buldukları bu ve bunun benzerleri. Bahsettiğiniz düdüğü görmüş olsalardı şu an burada bir delil poşetinin içinde olurdu.

- Bilmiyorum, belki de evine götürmüştür.

- Şimdi size bir görüntü izleteceğiz. Bu görüntülerde hocanızın gece yarısına az bir süre kala kampüsten koşarak çıktığı görülüyor. Kayıtlarda ara sıra arkasına baktığı da göze çarpıyor. Sanki birilerinden kaçar gibi. Ama binanın içindeki kameralarda ise herhangi bir şey görülmüyor. Buyurun, siz de izleyin.

Genç asistan görüntüleri bir süre izledi. Gerçekten çok tuhaftı. Hocasını ilk kez böyle panik halde ve telaşlı görüyordu. Görüntüleri tamamen izledikten sonra Başkomiser Acar yeniden söze girdi:

- Sizce bu garip durumun sebebi ne olabilir? Hocanızın herhangi bir psikiyatrik hastalığı var mıydı? Paranoya, şizofreni gibi şeyler, bilirisiniz.

- İnanın hiçbir fikrim yok. Bildiğim kadarıyla herhangi bir psikiyatrik hastalığı da yoktu. Hem öyle bir durumda kullandığı ilaçlar olurdu ve hasta kaydına da ulaşmış olurdunuz.

- Belki de iş durumunu etkileyebileceği için saklamıştır, olamaz mı?

- Olabilir tabii ama sanmıyorum. Hem ilaç kullanmadan nasıl idare edebilir ki böyle bir durumu. Biliyorsunuz, yeşil reçeteyle satılır bu tür ilaçlar.

- Belki de el altından tedarik ediyordu. Sonuçta mümkün böyle bir şey…

- Yine de böyle bir durumda bir açık verirdi muhakkak ve fark edilirdi bu durum. Bahsettiğiniz şey çok ağır bir psikiyatrik hastalık. Nereye kadar saklayabilirdi ki…

O sırada dışarıdan bir polis zile basarak kapıyı araladı:

- Başkomiserim! Biraz dışarı gelebilir misiniz?

Başkomiser, kayıt tuşuna basıp sorguyu sonlandırdığına dair kayıt düştü ve odadan

çıktı. Az evvel kapıyı açan polis memurunun yanına gitti.

- Mezarlık çevresindeki kameralardan ve mobeseden bir şey çıkmadı. Adam mezarlığa girdiğinde de yalnız görünüyor. Olay öncesi ve olay sonrası herhangi bir giriş çıkış da yok.

- Peki, o saat dilimine yakın bir zamanda gelip geçen bir araç da mı yok?

- Hayır başkomiserim.

Tekrar odaya dönüp asistana artık gidebileceğini, soruşturma tamamlanana kadar şehirden ayrılmamasını söyledi. Sorgu sırasında aklında civardaki kameraların ve mobeselerin kayıtları vardı. Asistanının da aralarında bulunduğu zanlıları bu kayıtlarla tespit edebileceğini düşünmüştü. Ama beklentisi boşa çıkmıştı. Belki de masumdu. Olayla bir ilgisi yoktu. Peki, kimler maktulü böyle vahşice katletmişti?

***

Sorguda bahsettiği düdük salondaki yemek masasının üzerinde duruyordu. Genç asistan, gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Polis merkezinden ayrıldıktan sonra üniversiteye uğramış ve etrafı iyiden iyiye araştırmıştı. Tesadüfen kampüs bahçesinin kapısına yakın bir yerde çimenlerin arasında bulmuştu. Profesör belki de kaçarken atmış veya düşürmüştü. Bu olaydan üniversiteyi ve emniyeti haberdar etmemeye karar verdi. Şayet haber vermesi durumunda el konulurdu ve ona sahip olamazdı. Bu eşsiz parçayı kendisi için saklamak istiyordu. Ortada ağzı açık pozisyonda büyük bir kuru kafa, iki yanında daha küçük ikişer kuru kafa ve üzerinde de üç tane küçük kuru kafa daha vardı. Arka kısmından uzanan küçük bir üfleme borusu bulunuyordu. Daha önce de diğerlerinden farklı olan görüntüsüne dikkat etmişti ve son derece ürkütücüydü. Kenarındaki kan izini fark etti. Muhtemelen hocası incelerken elini yanlışlıkla keskin bir köşesine değdirerek kendini yaralamış olmalıydı. Keskin kısmı yoklayarak bulmaya çalışırken o da parmağını kesti ve akan birkaç damla kan ortadaki büyük kuru kafanın göz çukuruna akmıştı.

Polisteki sorgusundan sonra aklına bir şüphe düşmüştü. Acaba bu farklı olan örnek asırlar öncesinden kalma orijinal bir parça mıydı? Hocası onu illegal yollardan mı getirmişti? Bu iş için birileriyle anlaşmış ve adamların istediği meblağı ödemede sıkıntı çektiyse infaz edilmiş olabilirdi. İyi de bir kişinin tabancayla veya bıçakla kolayca yapabileceği bir işi o kadar adam bir araya gelip neden yapsındı? Bu kadar zahmetin ne anlamı olabilirdi ki? Hem daha basit hem de en az riske sahip yöntem bu olurdu. Sonra aklına hocasının gezisinde ziyaret ettiği tapınağı getirdi. Belki de düdüğü orada bulmuştu. Bilmedikleri büyüsel veya mistik özelliklere sahip olabilirdi.

Bir süre bu düşüncelere dalıp gitti. Karnı iyiden iyiye acıkmıştı. Sorgudan sonra üniversiteye uğramış ve bir süre orada oyalanmış, o sırada bir şeyler yemeye pek de vakit bulamamıştı. Önce düdüğü çalışma masasının bulunduğu odaya götürüp bıraktı. Sonra da mutfağa geçip bir şeyler hazırladı. Hızlıca atıştırdı. Yemekten sonra dolaptan otuz yıllık bir Bozcaada şarabı çıkardı. Tirbuşonla mantarını içinde parçalamamaya özen göstererek açtı ve bir kadeh doldurdu. Odasına döndü ve lambayı kapatıp pencereden dışarıyı seyre koyuldu.

İzlediği kamera görüntülerini aklından çıkaramıyordu. Hocasını bu denli korkutan ve kaçıran şeyin ne olduğunu merak etti. Bu şey her neyse nasıl olup da bir adamı korkutuyor ve kameralarda görülmüyordu? Acaba başkomiserin dediği gibi hocasının psikiyatrik bir hastalığı olabilir miydi? İki yıldır birlikte çalışıyorlardı, böyle bir şey olsa bilirdi. Ama bazen insanlar çok uzun yıllar yan yana olduğu kişiler hakkında bile bilmedikleri şeyler öğrenebilirdi. Belki de gerçekten polisin dediği gibi hastaydı. Sonra düdüğü üflediğinde yaşadığı tecrübeler aklına geldi. Acaba dün gece hocası da tekrar düdüğü tecrübe etmiş olabilir miydi? Bu esnada bir şeyler ters gitmiş ve bilmediği güçleri harekete mi geçirmişti? Belki de bu yüzden öyle kaçıyordu. Hayır, hayır, bunların hepsi saçmalıktı. O

bu tarz şeylere inanmazdı. Ne yani hocasını ruh, cin, zombi, hortlak vs. gibi bir takım varlıklar mı öldürmüştü? Bunların hepsi antik çağ insanlarına ait inançların ve günümüzde de folklorik inançların bir parçasıydı. Gerçekle uzaktan yakından alakası olamazdı. Eliyle tutmadığı ve gözüyle görmediği şeylere inanmazdı. Duygular insanı manipüle edebilirdi ve bir takım şeyleri gördüğüne inanmasını sağlardı. Özellikle korku gibi güçlü bir duygunun insana yaşattığı vehimler ve sanrılar üzerine birçok bilimsel çalışma da okumuştu.

Alkol onu iyiden iyiye çakır keyif yapmıştı. Gözü iki de bir çalışma masasının üzerinde duran düdüğe takılıyordu. Eline alıp uzunca bir süre ona baktı. Sonra küçük borusunu ağzına alıp gözlerini yumdu ve üfledi. Korkunç bir çığlık sesi odasının duvarlarında yakılandı ve zihninde yine jaguar postu giyinmiş savaşçılar canlandı. Gözlerini hemen açmadı. Bir süre bu korkunç manzarayı izlemeye karar verdi. Zihninde canlanan varlıklar gittikçe ona yaklaşıyordu. Ellerinde mızrakları ve düdükleriyle üzerine yürüyorlardı. Görüntüler korkunç olmasına rağmen gördüğü hayalin nasıl sonuçlanacağını merak ediyordu. O sebeple sabırla bekledi ve artık çevresi tamamen bu savaşçılarla çevrelenmişti. Kendine daha fazla hâkim olamadı ve gözlerini açtı. Ama yaşadığı kâbus henüz bitmemişti.

Gözlerini açtığında hayalinde canlanan savaşçıların etrafını sardığını gördü. Çığlık atmak istedi, ama değil çığlık atmak yutkunamıyordu bile. Her birinin elinde aynı düdükten vardı ve aynı anda ağızlarına götürüp öttürmeye başladılar. Öylesine korkunç bir çığlık korosu oluştu ki korkudan titremeye başladı. Dişleri birbirine çarpıyor ve öne çıkıp kendisiyle burun buruna gelen bir savaşçının delici bakışları kafatasını delip geçen büyük bir mıh gibi gözbebeklerinden içeri giriyordu. Diğerleri ikisinin etrafını sarmıştı. Kaçıp kurtulmak istedi. Ama hareket edemiyordu. Birkaç parmağını ileri geri hareket ettirmeyi denedi. Ama boşunaydı. Adım atmaya çalıştı; ama yapamadı. Bir güç bedenini kazık gibi olduğu yere dikmişti ve gitmesine izin vermiyordu. Bağırmaya çalıştı; ama olmadı. Çenesini bir türlü hareket ettiremedi. İçinde bulunduğu bu durum biraz daha sürdü. Sonra hemen önünde duran savaşçı onu omuzlarından tutup havaya kaldırdı. İçlerinden biri daha gelip bacaklarından kavradı ve onu yukarı kaldırıp taşımaya başladılar.

Ellerindeki düdükleri üfleyerek salona götürdüler ve masanın üzerine yatırdılar. Etrafında dönüyor ve düdüklerini sırayla öttürerek çılgınca dans ediyorlardı. Delikanlı bunun bir kurban ayini olduğunun farkına vardı ve kurban da kendisiydi. Az evvel odada yanına gelen yine öne çıktı. Belirli bir ezgiyle bir şeyler mırıldanmaya ve yer yer sesini yükselterek ilahiler söyleme başladı. Sözleri bittikten sonra diğerleri sevinç çığlıkları atmaya ve ellerindeki düdükleri yine öttürmeye başladı. Evin içini yine o korkunç çığlık sesleri sardı. Ayakucunda olan savaşçıların kenara açıldıklarını ve içlerinden birinin büyükçe, hafif parıldayan taş bir bıçak getirdiğini gördü. Sapı rüzgâr tanrısı Ehecatl'in suretinde yontulmuştu. Hemen yanı başında durana bıçağı verdi. O da bıçağı alır almaz onun boğazına dayadı. "Otiquittaco quinequi moyollo yehua itzmiquitla."* dedikten sonra diğer savaşçılar da aynı cümleyi tekrar ettiler ve bu defa düdüklerini uzun uzun öttürdüler.

Yükselen çığlık seslerinden artık kulakları uğuldamaya başladı. Evin içinde güçlü bir esinti oluştu. Uğultu ve esintinin gücü tepe noktasına vardığında boğazına dayanan bıçağın gırtlağını acıtmaya ve boğazından aşağı sıcak bir sıvı akmaya başladı. Gözleri yavaşça kararda ve gücünün bedeninden çekilmeye başladığını hissetti. Bir süre sonra ortalık tamamen kararda. Tüm kanı önce masaya oradan da zemine aktı. Salonun ortasında simsiyah bir birikinti oluşmuştu. Genç asistanı kurban eden hayalet savaşçılar ise artık ortada yoktu.

Kara delikleri kaldır aradan

Nuri Kurtcebe

Çizgi roman alanında düşünme egzersizleri yapılması amacıyla düzenlenen Çizgi Roman Okurları Platformu (ÇROP) yarışmalarından "Çizgi Romanda Yerel Doku" Arkabahçe Yayıncılık ve Hayal'et e-derginin katkılarıyla sona erdi.

"ÇİZGİ ROMANDA YEREL DOKU" YARIŞMASI SONUÇLANDI

Çizgi roman alanında düşünme egzersizleri yapılması amacıyla düzenlenen Çizgi Roman Okurları Platformu (ÇROP) yarışmalarından "Çizgi Romanda Yerel Doku" Arkabahçe Yayıncılık ve Hayal'et e-dergi'nin katkılarıyla sona erdi.

Bu yarışmada kendi ülkesini, kendi kültürünü, kendi toplumunu çizgi romana yansıtan sanatçıların eserleri hakkında yazı yazılması amacı güden yarışmada tek kazanan oldu.

Gelen yazıların büyük çoğunluğu Mr. No gibi örnekleri içerdiğinden yarışma dışı kaldılar. Bildiğiniz üzere Mr. No ve türevleri yerel; ki yerel yerli olarak algılanmış çoğunlukla, bir atmosferde geçse de sanatçıları o toprakların insanı değildi. Bu içerikteki yazıları üzülerek sahiplerine iade ettik. Yazılar şüphesiz ki değerlidir ve içlerinde emek barındırırlar ancak yarışma kapsamı dışında olduklarından geri çevirdik. Yazarlar çalışmalarını diledikleri gibi kullanmakta serbesttirler.

Bu durumda tek kazanan olduğundan kendisine ödülünü en kısa zamanda takdim edeceğiz.

Ama bu arada Arkabahçe Yayıncılık bize dağıtılmak üzere beş takım "Kebe'nin Gölgesi" verdiğinden şimdi başka bir formülle o eserleri eğlenceli bir bahaneyle sahiplendirmenin yolunu bulmamız gerekecek.

Yeni ÇROP çizgi roman hakkında düşünme egzersizi yarışmamız LAL Kitap ve Hayal-Et e-Dergi katkısıyla başlamış bulunuyor. Herkese bol şans diliyoruz.

Ve

Ege Avcı'ya başarılar ve bol okur diliyor, Eren Kasapoğlu'nu okurlarıyla baş başa bırakıyoruz:

E=MC²
AZ SONRA KAİNATIN BÜTÜN SIRLARINA ERİŞECEK VE İNSANLIĞIN BÜTÜN ACILARINA SON VERECEK!
BİZ GÖREVİMİZİ TAMAMLADIK!
AA! NE OLDU?
ZİHNİM PIRIL PIRIL. HERŞEYİ BİLİYORUM.. BUNU İNSANLARLA PAYLAŞMALIYIM?
E=MC²DE Kİ MİKRO HATAYI BİLE BİLİYORUM?!
KANSERİN ÇAĞREŞİNİ, AİDS'İN TEDAVİSİNİ..
TİBET'İ, AGARTAYI, LAMA'LARIN BÜTÜN SIRLARINI..
4 BÜYÜK KİTABIN ANLAMLARINI..
HERŞEYİ BİLİYORUM. EY İNSANOĞLU, KURTARACAM SİZİ. BEN DÜNYANIN HAKİMİYİM.!

ÇİZGİ ROMAN ve YEREL DOKU

Eren Kasapoğlu

1

Kuşkusuz bir yazar ya da çizer için, içinde bulunduğu, nefes aldığı, piştiği kültürün ve coğrafyanın etkisi kaçınılmazdır. Bunu bazen, detaylarda saklı küçük işaretler şeklinde görebileceğimiz gibi, bazen de hikâyenin konusu ve teması tamamen yerel kültürü odak noktası olarak alabilir.

Yerel dokuyu baz aldığımızda, çizgi romanları temel olarak iki bölüme ayırabiliriz:

Birincisi çizerin kendi kültürünü ön planda tuttuğu çizgi romanlar ki, bunu da yine iki farklı alanda incelemek mantıklı olacaktır. Mizahi içerikli çizgi romanlar ve mizahi içeriği olmayan çizgi romanlar. Mizah ve yerel kültür arasındaki kuvvetli bağı göz ardı etmemek gerekir. Kendi kültürünün ve dilinin ustası çizer, yine kendi kültürünü ustaca taşlayabilir!

Yerel kültürün ön planda tutulmadığı çizgi romanlar ise yine iki farklı bölümde incelenebilir; çizerin başka bir kültürü betimlediği çizgi romanlar veya tamamen kendi özgün kültürünü oluşturduğu çizgi romanlar. Kimi bilim kurgu ve fantastik, mitlere dayalı öyküler, gibi.

Yukarıda bahsi geçen ayrımı yapmanın bir okur ya da araştırmacı için en pratik yolu, elbette ki kendi kültürü ve coğrafyası altındaki çizerlerin eserleri üzerinden ilerlemek olacaktır. Bir göz atalım...

2

Boşluk Araştırma Gemisi Kozmoz-1 "hesapta" bu alemin sırrını çözecektir ama kötü talih onların yolunu bir karadelik ile karşılaştırır. Derhal çekim kuvvetine kapılan ve karadelik tarafından yutulan Kozmoz-1 ve mürettebatı, sonsuz karanlığın içinde, dört kenarı parıldayan bir kapı ile yüzleşirler. Mürettebat arasında, ne yapacaklarına dair şu konuşma geçer:

- Vay canına nasıl açarız biz bunu?..

- Lazer topuyla örtmenim!

- Dogri la!

"Dogri la" diyen kişinin yüz hatları, o yöre insanını betimleyecek şekilde, özellikle çizilmiş gibidir. Konuşmaların tamamının esprili ve aksanlı/argo olduğu bu kısa öyküde, Nuri Kurtcebe tam adreslemez ama kattığı ustaca yorumla "Uzayda Türk" kavramını hicveder.

Öykülerinin bazılarında yerel kültür çok baskın değildir. Bazılarında ise (mesela Bir Yiğit Gurbete Gitse Gör Başına Neler Gelir) kültürel doku baskın olmakla kalmaz, mizahi bir üsluba buladığı sert diliyle bize mesajlar da verir.

3

Bir diğer usta Galip Tekin öykülerinin kayda değer bir kısmı, Beyoğlu'nun arka sokaklarında, Tarlabaşı'nda geçer. Karakterlerin (insan, uzaylı, yaratık) içinde koşuşturduğu, saklandığı, birbirini kaçırdığı ya da öldürdüğü sahnelerin bazıları göz aşinalığı yaratan mekanlardadır.

EN KAHRAMAN RIDVAN

YAZIP ÇİZEN: Bülent ARABACIOĞLU

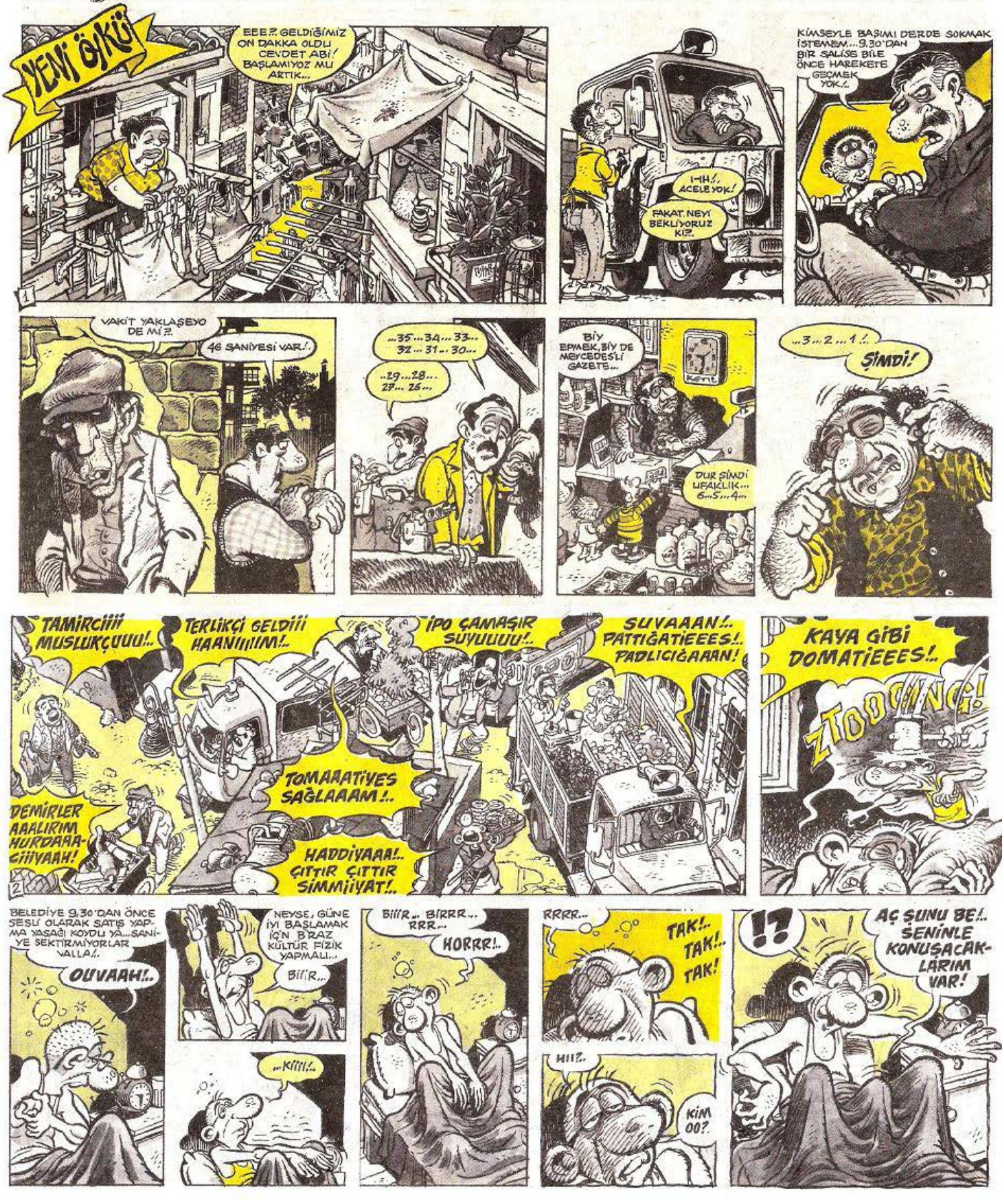

Karakterler rollerine göre, bazen sokakta yürürken sık sık rastladığımız "birileridir", bazen de yalnızca filmlerde veya resimlerde görülecek güzellikte ya da çirkinlikte insanlar olurlar. Genel olarak herhangi bir siyasi mesajdan uzak, hayal gücünün sınırlarını zorlayan öykülerde Türk okuyucusu, karakterlerin hareketleri, verdikleri kararlar ve katlandıkları sonuçlar içerisinde, mutlaka kendinden bir şeyler bulacaktır.

4

Bülent Arabacıoğlu'nun En Kahraman Rıdvan'ı yerli dokuya sahip çizgi romanlara güzel bir örnek olabilir. Ruhu dışında hiçbir yeri kahraman ol(a) mayan Rıdvan'ın ve ona dokunan her karakterin başına, pişmiş tavuğun bile oh! çekeceği işler gelirken, usta çizer bizi bazen Anadolu'nun herhangi bir köyüne, bazen şehrin göbeğine, bazen de İstanbul-Ankara arası otobanlara sokar. Hikaye ile beraber oradaki insanları, hayatları, fakirlikleri-zenginlikleri, hinlikleri-saflıkları anlatır.

Elbette burada tüm kültürel değerlendirmeleri, hikayelerin çizildiği dönemleri de düşünerek yapmak daha doğru olacaktır. Bu anlamda bazı sahneler günümüz Türkiye'si için abartılı görülebilir; ama aslında o dönemin çok güzel bir resmidir. Örneğin Rıdvan'ın karşısındaki kötü karakterlerden biri rahatsız edici derecede Süleyman Demirel'e benzer.

5

Örnekler bu yazının sınırları izin verdiğince çoğaltılabilir.

Başta da belirttiğim gibi, konuyu anlamak ve daha iyi anlatmak için kendi kültürümüz üzerinden örnekler verdim. Ancak şu unutulmamalıdır ki, çizgi romanda yerel dokunun beynelmilel, tüm kültürlerde var olduğu şüphesiz bir gerçektir.

Bir örnek vermek gerekirse; Amerikan çizgi romanı Örümcek Adam hikayelerinin temeli, çok yüksek binalarla çevrili New York'ta, oradan oraya ağ atıp, Tarzan gibi sallanarak ilerlemesine dayanır. Stan Lee'nin binadan binaya ağ atarak, rahat rahat her yere ulaşan bir kahramanı hayal ederken, elinde sigarası ve kahvesiyle, yüksek bir binadan manzaraya doğru baktığını düşünmek, belki de isabetli bir tahmin olur.

Yalnızca bununla sınırlı kalmaz; dünyanın gözde ve pahalı kentlerinden New York'da yaşayan Parker, çizgi-hayatının büyük kısmında, bu büyük şehirde parasız pulsuz, borç içinde ve sıkıntı çekerek kahramanlık yapmış, ironiyi sert bir şekilde vurgulamak istercesine, çoğu kez gerçek anlamda sürünmüştür.

Bu konuya müthiş bir örnek de İran'dan çıkan Persepolis'tir. Kitabın konusu, çizimleri, karakterleri… hatta abartalım, "mürekkebinin kokusuna" kadar yerel dokunun hakim olduğu, müthiş bir öyküdür. Bir ders niteliğinde sert mesajlar içerir.

Ve son olarak, hazır uçuşa geçmişken, yerel dokunun kemikleştiği, ayrı bir tarz haline geldiği Uzak Doğu'ya uğramamak ve Manga'yı bu yazıda pas geçmek olmaz…

Dîvân Edebiyatı, Türk edebiyatının yüzyıllarca süre gelen bir geleneği olup yirminci yüzyılın başlarında sona ermiş köklü bir dalıdır. Bu edebiyata 'dîvân edebiyatı' adı verilmesinin nedeni mensubu olan şairlerin şiirlerini dîvân adı verilen el yazma kitaplarda toplamış olmalarıdır.

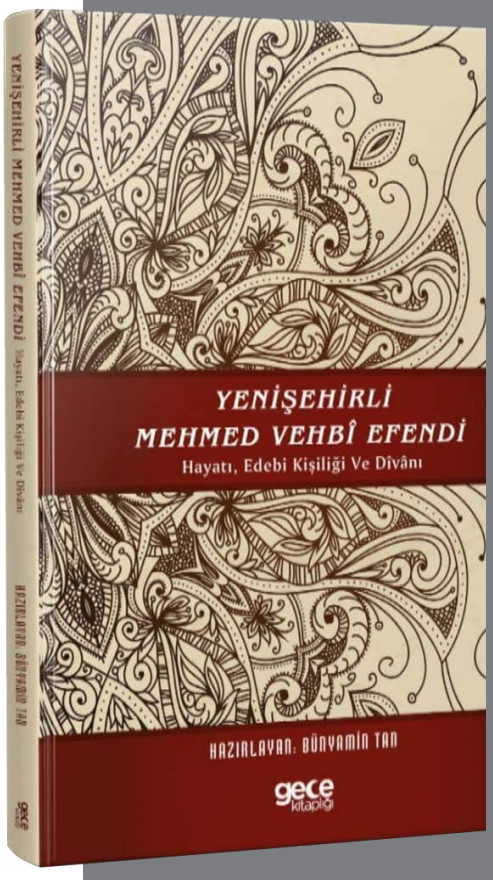

MEHMED VEHBİ EFENDİ

GECE KİTAPLIĞI

Dîvân Edebiyatı, Türk edebiyatının yüzyıllarca süre gelen bir geleneği olup yirminci yüzyılın başlarında sona ermiş köklü bir dalıdır. Bu edebiyata 'dîvân edebiyatı' adı verilmesinin nedeni mensubu olan şairlerin şiirlerini dîvân adı verilen el yazma kitaplarda toplamış olmalarıdır. Bu edebiyatın son temsilcileri arasında yer alan Yenişehr-i Fenarlı Mehmed Vehbî Efendi'nin dîvânını araştırma konusu olarak seçmemizin sebebi, bu edebiyatın son yüzyılına ait şairlerinden birini tanıtmak, dîvânını akademik camiaya tanıtmak ve bu köklü edebiyatın son dönemine ışık tutmaya çalışmaktır. Son dönem dîvân şairleri üzerine yapılan araştırmalar vardır. Ancak bunlar çokça bilinen ve ön planda olan şairler üzerinedir. Halbuki arka planda kalan ve eserleri keşfedilmeyi bekleyen birçok dîvân şairimiz vardır. Mehmed Vehbî Efendi de onlardan biridir. Bu işe el atarak hem bu eksikliği gidermek hem de yeni metinleri araştırmacıların istifadesine sunmak temel amaçtır.

Eser daha önce tarafımızdan 2009 yılında bitirme tezi olarak çalışılmıştır. Mezunu olduğum Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nin Türk Dili ve Edebiyatı bölümünden Prof. Dr. Hanife Koncu'nun danışmanlığında ve Dr. Öğetim üyesi Leyla Alptekin Sarıoğlu'nun yardımlarıyla hazırlanmıştır. Tekrar yapılan bir okuma ve düzeltmelerle iyileştirilerek basıma hazırlanmıştır. Üzerimde emeği olan her iki hocama teşekkürlerimi sunarken basıma hazırlama aşamasında Farsça kısımların okunmasında ve çevirisinde yardımlarını esirgemeyen sayın Prof. Dr. Mehmet Kanar hocama ve Arapça kısımların okunmasında ve çevirisinde yardımlarını esirgemeyen Kemal Küntaş'a teşekkürü bir borç bilirim. Çalışmada tüm gayretlere rağmen yer alabilecek hatalar için okuyucuların affına sığınır ve çalışmamızı bilim dünyasına sunarız.

Kitap	ISBN
Yenişehirli Mehmed Vehbi Efendi	9786257884273
	6257884273
	6257884276
Yazar	Sayfa
Bünyamin Tan	161
Yayınevi	Dil
	Türkçe
Gece Kitaplığı	Yayın
	2020

Hollywood'da esen ırkçılık karşıtı rüzgar, Batwoman karakterinin ilk kez bir siyah oyuncu tarafından canlandırılmasını sağladı. Javicia Leslie, sıra dışı özellikleriyle seyirciyi şaşırtacak olan Batwoman karakteri için pelerini giymeye hazırlanıyor.

BATWOMAN DİZİSİNİN YENİ BAŞROLÜ JAVIVIA LESLIE

Hollywood'da esen ırkçılık karşıtı rüzgar, Batwoman karakterinin ilk kez bir siyah oyuncu tarafından canlandırılmasını sağladı. Javicia Leslie, sıra dışı özellikleriyle seyirciyi şaşırtacak olan Batwoman karakteri için pelerini giymeye hazırlanıyor.

Leslie, rolü, mayıs ayında diziden ayrılacağını duyurarak hayranlarını şaşırtan Ruby Rose'dan devraldı.

Ruby Rose, Batwoman'dan ayrılarak hem yapımcıları hem de dizinin hayranlarını şoke etmişti.

Avustralyalı oyuncunun ani kararı sonrasında dizide Yarasa Kadın'ı kimin canlandıracağı tartışılmaya başladı.

Başrol oyuncusunu kaybeden yapım ekibinin zor durumda olduğu açıktı, ne yapacakları merak konusuydu.

Nihayet Ruby Rose'un yerini alacak isim belli oldu.

2. sezondan itibaren Yarasa Kadın'ı Javicia Leslie oynayacak.

Rose, Leslie'nin diziye girmesini Instagram mesajıyla kutladı: "Bu çok harika! Batwoman'ın harika bir siyah kadın tarafından canlandırılmasına çok sevindim. Yarasa pelerinini devraldığı için Javicia Leslie'yi tebrik ediyorum. Mükemmel bir kadro ve ekibe dahil oluyorsun. Müthiş bir iş çıkaracağınızı düşündüğüm 2. sezonu eyretmek için sabırsızlanıyorum."

Leslie, dizide Ryan Wilder adında yeni bir karaktere hayat verecek. Karakter, sevimli, dağınık, biraz aptal ve evcilleşmemiş biri olarak tanımlandı. Daha önce yarasa kıyafetini giyen Kate Kane (Ruby Rose canlandırdı) karakterine benzemiyor.

Hayatında hiç kimsenin izinden gitmediği Ryan, yıllarını uyuşturucu kaçakçısı olarak geçirmiştir. Acısını kötü alışkanlıklarla maskelemiştir. Ryan, artık bitkisiyle birlikte minibüsünde yaşamaktadır. Sokak kedisi için süt çalacak ve çıplak elleriyle öldürebilecek biri olan Ryan, en tehlikeli savaşçı türüdür: Çok yetenekli ve mühiş disiplinsiz. Lezbiyen, atletik, tutkulu ve tipik Amerikan kahramanlarının dışında bir karakter çiziyor.

Yeni 'Batwoman' Leslie, daha önce iki sezon boyunca God Friended Me dizisinde rol aldı. 33 yaşındaki Amerikalı oyuncu ayrıca, The Family Business dizisi ve Always a Bridesmaid adlı filmde de yer aldı.

Warner Bros'un çektiği Batwoman dizisi, Bob Kane tarafından Bill Finger ile birlikte Disney için oluşturulan karakterlere dayanıyor. Dizi, ocak ayında başlayacak.

8. Boğaziçi Film Festivali

23 – 30 Ekim Tarihleri Arasında Düzenlenecek!

8. Boğaziçi Film Festivali'nin ulusal uzun metraj, ulusal kısa kurmaca ve belgesel yarışmalarıyla festivalin film geliştirme platformu Bosphorus Film Lab'e başvurular başladı.

8. Boğaziçi Film Festivali'nin ulusal uzun metraj, ulusal kısa kurmaca ve belgesel yarışmalarıyla festivalin film geliştirme platformu Bosphorus Film Lab'e başvurular başladı. Festival, bu yıl 23-30 Ekim tarihlerinde düzenlenecek...

Boğaziçi Film Festivali, 23-30 Ekim tarihlerinde yapılacak

Festival yönetiminden yapılan açıklamada koronavirüs salgını nedeniyle birçok etkinliğin ya ertelendiği ya tamamen iptal edildiği ya da dijital ortama taşındığı vurgulanarak "Ekim sonu itibarıyla gerekli hijyen kurallarını sağlayıp alınan önlemleri uygulayarak sinema salonlarında film gösterebileceğimizi düşünüyoruz," denildi.

Bir değişiklik olmazsa Boğaziçi Film Festivali, bu yıl 23-30 Ekim tarihlerinde düzenlenecek.

Bu yıl sekizincisi düzenlenecek festival kapsamında açılan Ulusal Uzun Metraj Film Yarışması, Ulusal Kısa Film Yarışması ve Bosphorus Film Lab başvuruları için son başvuru tarihi, 4 Eylül olarak açıklandı.

Ulusal Uzun Metraj Film Yarışması'nı kazanana 100 bin, Kısa Film Yarışması'nın galibine de 45 bin TL ödül verilecek...

Kaynak: http://www.bogazicifilmfestivali.com/haber-detay/186

31. ANKARA ULUSLARARASI FİLM FESTİVALİ

Ulusal Kısa Film Yarışması Finalistleri Belli Oldu

31. Ankara Uluslararası Film Festivali Ulusal Kısa Film Yarışması Finalistleri Belli Oldu

Kültür ve Turizm Bakanlığı'nın desteğiyle Dünya Kitle İletişimi Araştırma Vakfı tarafından düzenlenen Ankara Uluslararası Film Festivali'nin Ulusal Kısa Film Yarışması'nda yer alan filmler de belli oldu. 3-11 Eylül tarihleri arasında 31. kez yapılacak festivalde yarışacak 15 kısa film, Ankara'da ilk kez ve sinema salonlarında seyirciyle buluşacak.

Kültür ve Turizm Bakanlığı'nın desteğiyle Dünya Kitle İletişimi Araştırma Vakfı tarafından düzenlenen Ankara Uluslararası Film Festivali'nin Ulusal Kısa Film Yarışması'nda yer alan filmler de belli oldu.

258 kısa filmden 15'i yarışmada

258 filmin başvuru yaptığı ve festivalin Onursal Başkanı Oğuz Onaran, akademisyen Gizem Akgülgil Mutlu ve sinema yazarı Hasan Nadir Derin'in ön jüriliğinde yapılan değerlendirme sonucu 15 film seçildi. Ulusal Kısa Film Yarışması'nda bu yıl; Anıl Kaya ve Özgür Önurme'nin birlikte yönettiği "Akvaryum", Ayçıl Yeltan'ın "Topanga", Büşra Bülbül'ün "Çamaşırsuyu", Erinç Durlanık'ın "Yasemin Adında Bir Salon Bitkisi", Murat Emir Eren'in "Evde Yok", Mustafa Gürbüz'ün "Meryem Ana", Nursel Doğan'ın "Huşbe! (Sus!)", Ragıp Türk'ün "Tor", Ramazan Kılıç'ın "Servis", Umut Evirgen'in "İyi Yemek Öldürür", Selman Deniz'in "Veger (Dönüş)", Yasemin Demirci'nin "İklim Değişimi", Yavuz Akyıldız'ın "Yağmur, Şnorkel ve Taze Fasulye", Yeşim Tonbaz Güler'in "Münhasır", ve Yılmaz Özdil'in "Barê Giran (Ağır Yük)" adlı filmleri yarışacak.

Akademisyen Andreas Treske, yapımcı Bulut Reyhanoğlu ve oyuncu Şenay Gürler'den oluşan Ulusal Kısa Film Yarışması Jürisi, bir filme 10 bin TL değerinde En İyi Kısa Film Ödülü'nü verecek.

Kültür ve Turizm Bakanlığı'nın desteği ile Dünya Kitle İletişimi Araştırma Vakfı tarafından düzenlenen 31. Ankara Uluslararası Film Festivali'nin kazananları 11 Eylül'de festivalin Kapanış ve Ödül Töreni'nde belli olacak.

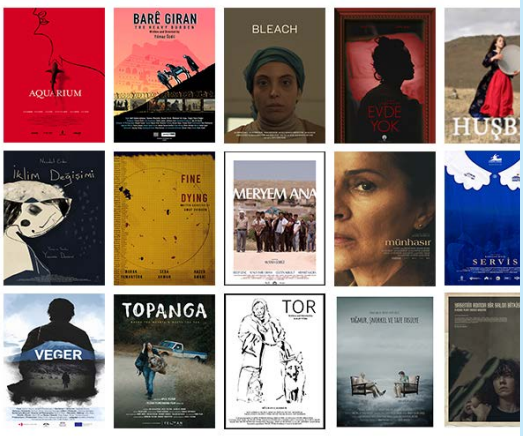

%50 KAPASİTE GÖZETİLECEK

Haziran ayında düzenlenmesi planlanan ve küresel salgın nedeniyle ertelenen 31. Ankara Uluslararası Film Festivali, 3-11 Eylül 2020 tarihleri arasında Kızılay Büyülü Fener Sineması'nda yapılacak. İzleyicilerin kendilerini güvende hissedecekleri koşullarda ve Covid-19 tedbirlerinin alınacağı salonlarda yapılacak gösterimler, %50 kapasitede izleyici gözetilerek gerçekleşecek.

Kaynak: https://filmfestankara.org.tr/anasayfa

Adalet Ağaoğlu

KARANFİLSİZ

İşim mi?... Eh işte..."

Caddede, kalabalık arasında kulağıma çarpan söz, bu.

Bu kadarcık: İşim mi? Eh işte... Öyleyse, sapı kırık, taç yapakları dökük bir ses.

Dönüp bakmadım. Kim olduğunu görmedim.

Küçük bir işmiş. Önemsiz bir iş!

Kasa yapımında çalışan kaportacı arkadaşı, sabah akşam karşısına geçip de, in atlı, sabırlı, ona bunu öğretmeye kalkana dek, önemsiz bir iş yapmakta olduğunu bilmezdi. Kendisi için önemliydi, güzeldi, iyiydi. En iyi bildiği işti.

Altı araba, kamyon kasalarını süslüyordu. Yeşiller, sarılar, maviler, kırmızılar, akarsular, göller; dağlar ve karanfiller onun da içini süsler, günlerini güzelleştirirdi. Bu arabaları, kamyonları sülünleri de sevindiriyor olmalıydı. Yoksa önünde neden sıraya girsinler, neden, gölün içinde bir kuğusu da mutlaka olsun, desinler?

Önüne getirilen her kasa tahtasını boyardı. Çiçekler, böcekler, dantela kıvrımlarla çektiği çerçeveye bir karanfil de kendinden katardı. Dedesinin işiydi. Sonra, babasının da işiydi. Bir işin ortasında, ak donuyla çıkar gelir, denir ki hâlâ sağ, başının ucuna dikilirdi:

"Gölün şıpırtılarını unuttun. Suların salmışını unutma. Boyayı da iyi ov. Renkler sevinsin" derdi. Baştan savma! Dolunayı suya düşürmeyi unutma!"

Gözleri çakmak çakmak ona bakardı. Hoşgörmez bakışlarına karşın, babası gibi, dedesinin de kendisiyle övündüğünü bilirdi. Dağ başlarına döne döne çıkan yolları, maviliklerde süzülen bir tepkili uçağı ikisi de akıl etmemişti. O yolların dönemeçlerini ne de yumuşak alıyor kamyon!... Kasası üstündeki, bu yollan döne döne çıkan kamyon da çok süslüydü. Çiçek demeti gibi... Tepkili uçağın ardındaki ak çizgiyi pamuksu bulutlar böler. Böylece, dereleri hevesle oğar parlatır, suları gümüşsü yansımalarla çıldırtırdı. Dermen gözleri bulanır, sırtı ağrırdı. Şimdi, göz bebeklerine oturmuş bulanıklık alnı şey mi, bilinmez.

Babası, fırçayı eline verirken:

"Gönlünce yap, Başka şeye kulak asma. " demişti.

Artık babası da yok. Kasa yapımında çalışan arkadaşı ise tepesinden hiç eksik olmuyor. Ne ki, "Çiçeğin göbeğini unutun, mavinin dengesini kaçırdın."demiyor. Daha küçükken, işte bu kasa yapımına girmeden önceleri; sularına, karanfillerine duyduğu hayranlık eksile eksile bitmişti. Nicedir ak kanatlarını şişirmiş bir kuğuya coşkuyla el çırpmıyordu. "Şuraya da bir yelkenli..." demiyoıdu. Dudağının kıyısında aldırışsız bir gülümseme takılı oluyordu. O, önceleri bu gülümsemenin, süsleme işini küçükseme demeye geldiğini bilmiyordu. Aldırmıyordu. Her bir yanı renklere, ışınlara, biçimlere batmış bulanmıştır.

Boyalan kendisini savunur. Gönlünde yepyeni karanfiller uçuverir. Taç yapraklarının kıpırdamışım, sapların yumuşacık eğilişini, çağlayanların sesini değiştirir duru: Kaportacının "cık cık cık... " deyişlerini işitmez.

Bir akşamüstü, aynı biçimde karşısına dikilmişti. O ise, derenin üstüne küçük bir köprü atıyor, köprüyü ıslıklarla geçiyor. Ağzında bir türkü. Karanfillerse kulaklarının arkasına takılı. Dereyi, dolunayın sulardaki şavkını onlarla taçlandıracak. Hazırdılar. Çerçeveyi çekerek, köşelere birer de yıldız konduracak.

İşim mi?... Eh işte..." Caddede, kalabalık arasında kulağıma çarpan söz, bu. Bu kadarcık: İşim mi? Eh işte... Öyleyse, sapı kırık, taç yapakları dökük bir ses. Dönüp bakmadım. Kim olduğunu görmedim. Küçük bir işmiş. Önemsiz bir iş!

Kaportacı:

"Boşuna çaba." dedi. "Boya, boya. Hepsi süs için!"

İlkin şaşırdı. Onun kasa yapımındaki yorgunluğunu şuradaki serin sularla giderdiğini, içini dışını ovup yıkadığını sanmıştı. Derken ürktü. Yüzüne bakmadı onun. Direndi. Karanfillerinden birini kulak ardından çekip resimli tahtanın üst başına kondurdu. Birini de, henüz tomurcukta olanı, gönlünden çıkardı, alt yana kondurdu.

Beriki kıs kıs gülüyordu. O, başını hiç kaldırmıyordu. Coşkusu yırtılır diye ürküyordu. "El değmiş coşkuya yama vurulmaz!" dedesinin sözüydü.

Kaportacı, bir başka gelişinde:

"İş mi bu senin yaptığın?" dedi.

"Kötü mü boyuyorum? Kuğular çirkin mi? Kuşlar ölü mü?"

Yine başını kaldırmamıştı. Öteki yine güldü. Gülüşü hoyrat. Böyle, güle güle çekilip gitmişti. O da, kuğuları daha ak, kanatlan daha parlak yapayım derken, bozdu. İlk bozu- şuydu. Arkadaşı giderken: "Bizim atölyede tabancayı sıkarsın, bir saatte boyar geçersin koca bir kasayı!" demişti. Aklı buna takılı kaldı. Güneş biraz solgun doğdu. Keçi yolunun ucunda açan gül yaşlı oldu. Bir de bayrak gerekliydi. Bayrağı neneye sıkıştıracağını bilemedi. Gönlünde karanfiller. Yine hazırda. Yine oradan alınıp kulak ardına takılmayı, or- dan da çekilip köşelere iliştirilmeyi bekliyor. O gün buna yüreklenemedi. Karanfilleri olduğu yerde bıraktı.

Kaportacı tanışı, bir başka gelişinde:

"Ne işe yarar bu çocuk resimleri?" dedi.

O da gönlündeki bir karanfile öfkeyle sarıldı, çekip alırken sapını kırdı. Fırçasını bir yana koydu:

"Nilüferli sularım, ayın şavkı vurmuş dağ başlarım, bitmez yolları kısa etmeye yetmez mi?"

"Yolun daha kısa var" dedi beriki de. "Acaba, kamyon sahiplerinin ise zamanı dar. Bak, gittikçe azalıyorlar önünde kuyruk olmaya. Bizim atölyede çarçabuk teslim ediyoruz kasalarını. Niye beklesinler? Bu işten murat tahtayı çürütmemekse!

Murat, tahtayı çürütmemek ha!.. Bu kadarcık mı? Nilüferli göller hiçbir şey demek değil mi? Sapları tomurlu al al karanfiller?

"Bu resimleri hâlâ seven sürücüler var" dedi, sesi ölgün.

Çayır çimenleri, çimenlerdeki ak kuzulan boyamaya koyuldu. Öteki yine gülmüş, yine güle güle çekilip gitmişti. O da, gümüş suların aktığı ovalan daha iri karanfillerle çerçeveleyip bezedi. Sapların boynu biraz büküktü. Şaştı. O gece, eli ayağına dolanarak dört bir köşeye altın sarısı birer yarım ay kondurdu. "Gönlünce yap, başka şeye kulak asma!"

Babasının sesiydi. O da başını kaldırdı, kuşkuyla baktı babasına, "Dünya gönlümüze mi kalmış baba?" diye sordu. Yanıt alamadı. Renkleri ovdu, fazla ovdu.

Kaportacı birkaç gün uğramamıştı yanına. Onun da içindeki kuşku biraz yatışır gibi oldu. Gönlünde tomur tomur yine, pembe karanfiller açtı. En pembelerini tahtaya geçirirken fes rengine boyadı. Boyarken kendini yorgun duydu. Bu kasayı bugün bitirmeliydi. Yetişmedi. Kasa resimlemede ününü duymuş biri, eski boyaları dökülmüş kasasını süslet- meye getirecekti, getirmedi, Belki yarın...

O yarın olunca, boyanacak kasa değil, yine kaportacı çıkageldi. Günbatımıydı. Dosdoğru atölyeden geliyordu. Gün boyu tam altı kasa boyadığını söyledi. Tek renk üstüne. Tabanca boyayı sıkıyorsun, vızzt, vızzt, vızzt, bir uçtan giriyor, öteki uçtan çıkıveriyorsun. "Erkek iş!" dedi. Ona, fırçasının ucunu şaşırttıracak denli çok konuştu. 'Erkek'in altını iyice çizmişti. Üstüne bastıra bastıra söylemişti.

Fırçanın ucu iyice titredi. Bir kuşun kanadı kırıldı. Kanat, başını alıp gitti. Onu yakalayamadı. Kulağının arkası yandı, kaşındı.

"Hem, kasa boyamak yetmez" diyordu beriki. "Kasayı yapmak da gerek. "

Neden yetmezmiş, anlamıyordu. Erkekliğinden ne artmış, ne eksilmiş? Kasa yapmasını bilmiyordu. Kasaları süslemesini biliyordu. Gönlünün karanfillerini...

"Boyaları dökülmüş eski kamyon var ya? Hani adam senin şu kuşların, çiçeklerinle bezetecekti? Kasayı bize getirdi. En aşağı bir hafta işinden olmak istemiyormuş. Yük çekecekmiş. Resimletmektense... Biz bir günde yeşili çekip verdik. Boydan boya... Pırıl pırıl. Sevine sevine gitti. Hem de ucuz. "

Ucuz ha? Hem de ucuz!

Dedesi de, babası da çok silik geçtiler gözlerinin önünden. Sanki hiç yaşamadılar. Gülleri, nilüferi hiç açtırmadılar. Sular hiç yaldızlanmadı. Tepsi gibi bir ay hiç doğmadı dağ başlarından. Sular hiç çağıldamadı.

Yokluğa karşı durdu; çimenlerde iri papatyalar açtırdı. Önündeki son kasaydı. Yarın yenileri olur. Yeni kasalar gelir.

Gele gele gürgenden bir çeyiz sandığı geldi. İşi uzattı. Bitmesin diye, sandığı bildiği bütün renkler, biçimler, pırıltılarla donattı. Karanfiller bu kalabalık ai'asmda yitti, gitti. Yine de bir türlü bitirmedi önündeki işi.

Caddeler, sokaklar ne kadar kalabalık. Dükkân, vitrin önleri omuz omuza insan. Yüzler pek renksiz, ışıksız, gözler pek pınltısız:

İşim mi?... Eh işte...

(Hikâyeler 2, TDK, Ank. 2000)

ADALET AĞAOĞLU

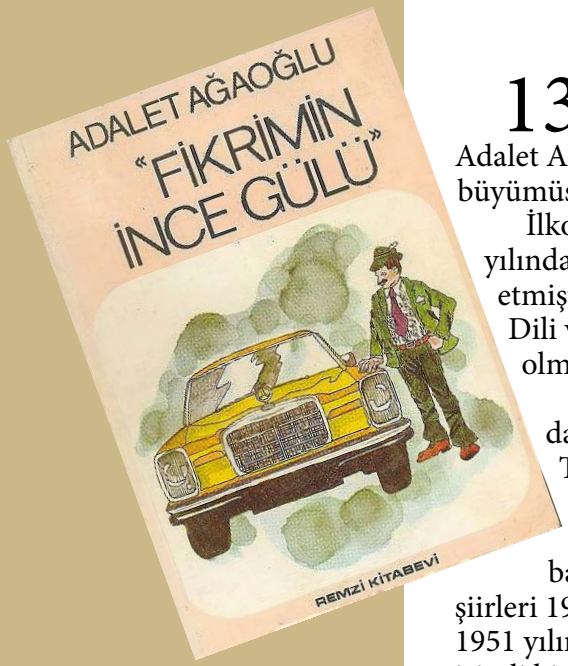

13 Ekim 1929 tarihinde Ankara'nın ilçesi Nallıhan'da doğmuştur. Babası hayatını ticaretle kazanan Hafız Mustafa Sümer'dir. Adalet Ağaoğlu, ailenin tek kız çocuğu olarak üç erkek kardeşiyle birlikte büyümüştür.

13 Ekim 1929 tarihinde Ankara'nın ilçesi Nallıhan'da doğmuştur. Babası hayatını ticaretle kazanan Hafız Mustafa Sümer'dir. Adalet Ağaoğlu, ailenin tek kız çocuğu olarak üç erkek kardeşiyle birlikte büyümüştür. 1954 yılında Halim Ağaoğlu ile evlenmiştir.

İlkokulu doğum yeri olan Nallıhan'da tamamladıktan sonra 1938 yılında ailesinin de yerleştiği Ankara'da, Ankara Kız Lisesi'ne devam etmiştir. Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Fransız Dili ve Edebiyatı bölümüne girmiş, 1950 yılında bu okuldan mezun olmuştur.

Liseye devam ederken şiire ve edebiyata duyduğu ilgi daha da artan Adalet Ağaoğlu'nun mesleki yaşamının, Türk Edebiyat Tarihi'ne ismini yazdırmasına katkı verdiğini söyleyebiliriz. 1946 yılında yani henüz üniversite eğitimini tamamlamadan önce Ulus Gazetesi'nde tiyatro eleştirileri yazması yazarlık hayatının başlangıcıdır. Bu arada şiirler de kaleme alan Ağaoğlu'nun ilk şiirleri 1948 -1950 yılları arasında Kaynak Dergisi'nde yayınlanmıştır. 1951 yılında çalışmaya başladığı TRT'de Ankara Radyosu için Aşk Şarkısı isimli bir oyun yazmıştır. Bu yıllarda dört arkadaşı ile birlikte Meydan Sahnesi isimli bir özel tiyatro kurmuş ve Meydan Sahnesi Dergisi'ni çıkarmıştır. Bu yıllardan sonra şiirlerinin yanına tiyatro eserleri de ekleyen Ağaoğlu'nun Sevim Uzungören ile birlikte yazdığı "Bir Piyes Yazalım" isimli tiyatro oyunu 1953 yılında Ankara'da sahnelenmiştir.

Roman türündeki yayınlanan ilk eseri ise 1973 tarihli "Ölmeye Yatmak"tır.

Günümüz Türk Edebiyatı'nın en önemli yazarlarından biri olarak kabul edilen Adalet Ağaoğlu'nun eserlerinde ruhsal tahliller, iç çalkantılar ve konuşmalar, dikkatli gözlemlerin neticesinde ortaya konulduğu anlaşılan ve tüm okuyucuların kendilerinden bir şeyler bulabilecekleri betimlemeler, olayların anlatımında sık sık başvurulan geriye dönüşler, akıcı bir dil kullanımı dikkat çeker. Bir tarz olarak benimsediği karakterlerinin iç konuşmaları sayesinde hikâye ve romanlarını, gerçekleşen olayları dışarıdan anlatan üçüncü şahıs kullanımından kurtarmıştır.

Ödülleri
Sait Faik Hikâye Armağanı
Türk Dil Kurumu Tiyatro Ödülü
Sedat Simavi Vakfı Edebiyat Ödülü
Türkiye İş Bankası Edebiyat Ödülü
Cumhurbaşkanlığı Kültür ve Sanat Büyük Ödülü
Orhan Kemal Roman Armağanı
Aydın Doğan Vakfı Roman Ödülü
Madaralı Roman Ödülü

Eserlerinden Seçmeler
Tiyatro
Çatıdaki Çatlak
Evcilik Oyunu
Tombala

Roman
Damla Damla Günler
Dar Zamanlar Üçlemesi (Ölmeye Yatmak, Bir Düğün Gecesi, Hayır)
Dert Dinleme Uzmanı
Fikrimin İnce Gülü
Ruh Üşümesi

Öykü
Karanfilsiz

Yusuf Gürkan

KALBİ DÜŞLEMEKTEN YORGUN KADIN

Kendi köşesinde; örgüsünü, ilmek ilmek örüyordu, kalbi düşlemekten yorgun kadın...

Akşamın yapayalnız kıyısında, tek başına kendi masal dünyasında, dalarak eski nostaljik zamanlara

Kendi iç aleminin bilinmezliğinde, tekinsiz kalp diyarında, nefesleniyordu derin arada sırada

Kendi krallığıydı orası bir kraliçe gibi hükmettiği, acıdan tacı başında, güneşten parlak ışık saçtığı

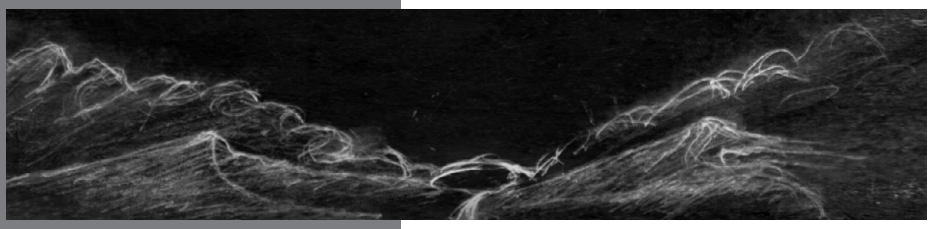

Kimse bilemezdi ne düşünürdü zihni? Ne hissederdi hassas kalbi?

Kendi köşesinde örgüsünü örüyordu kadın akşam sessizlik vakti

Kızıl günbatımı doldu, kayıplardan arta kalan kalbine, acaba neydi hikayesi?

Üzüldü ve acı çekti lakin dönemezdi ki geriye, hayal kurmaktan cansız kalmış bedeniyle

Gitmiyordu bir yere; sadece, oyalanıyordu kendi kederiyle

Sanki ilmek ilmek örerken, bilinmez bir alemden, melekler şarkı söylüyordu

Onun içindi bu senfoni; gecenin bilinmez aleminde, acı dolu seremoni

Adı konmamış ayrılıkların, artık anı olmuş aşkların gölgesinde ki kalbiyle

Akşam üstü; yitik bir sis kaplıyordu ufukları, bir acı takılıyordu gözbebeklerinin gölgesinde

Bir karaltı gibi geçiyordu gecenin içinden, mahzun suskun hayali, tıpkı bir asil eski zaman hayaleti gibi

Hayalin içinde hayal gören, bir sıkıntı iblisinin sureti, aman vermiyordu, akşamları gam gibi çöküyordu dama, yayılıyordu soba dumanı gibi havaya

Takılıp kalıyordu içine, en derin isimsiz kederler, acaba hala hayalinde miydi ardı sıra gidenler

Hayat gelip geçiyordu bu akşam vaktinde, ölülerin gözyaşları vuruyordu pencereye

Hislenir ölüler gökyüzünde, hayali imparatorluklarında beklerler, bulutların üstünde

Bilmezler ki sırlarla dolu kalbiyle, akşam üzeri yorgun kadın hangi acıyı örer?

Sedasız sessiz gecenin içinde, bir daha dalıp gider gözleri acaba kimi bekler?

Sanki aniden geri gelecek, beklenenler sanki yorgun kadın gibi gecenin içinde ah çekecekler

Bir iç çekiş gibi kahredecek, derinliklerde kederler daha da sarhoş edecekler

Yorgun kadın düşünüyordu bunları, bir yandan örüyordu sanki, renk renk Cennetin ışıklarını

Kendi köşesinde; örgüsünü, ilmek ilmek örüyordu, kalbi düşlemekten yorgun kadın...
Akşamın yapayalnız kıyısında, tek başına kendi masal dünyasında, dalarak eski nostaljik zamanlara

ZALİM ZÜHTÜ
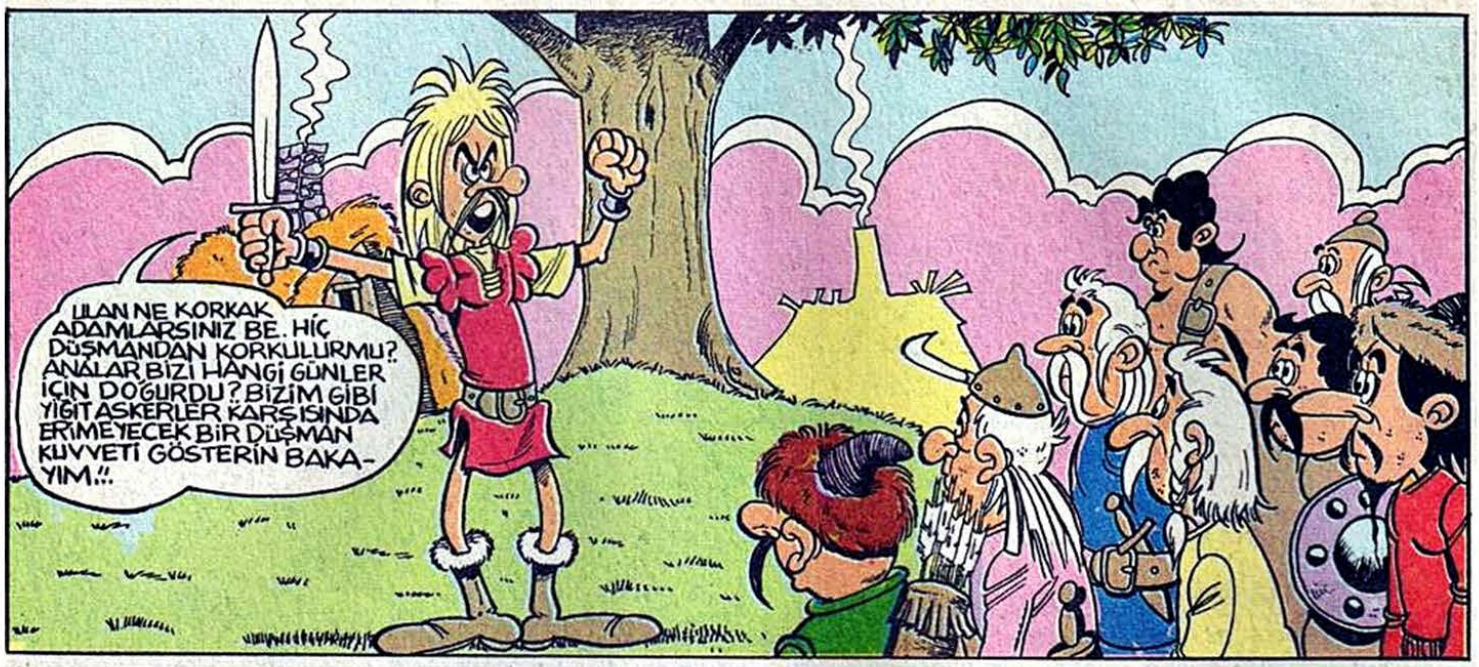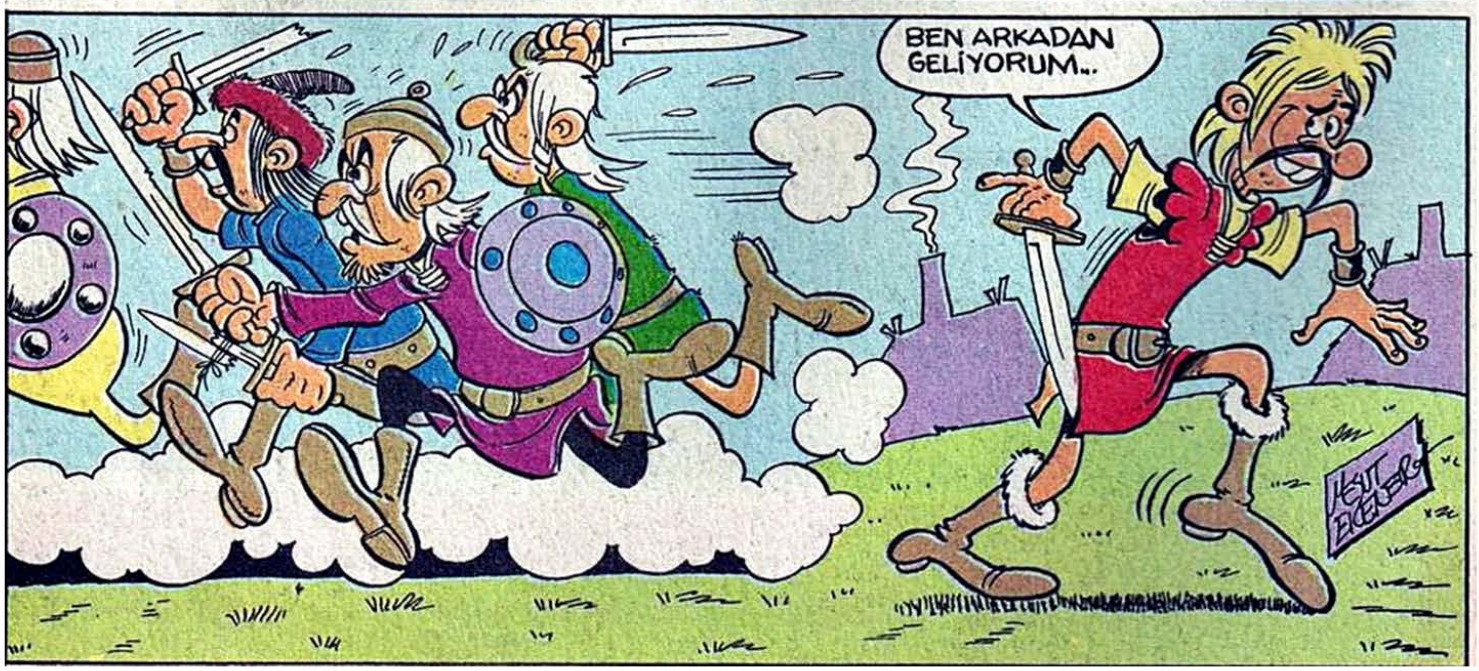
Mesut Ekener